

Hluboký spánek

RAYMOND CHANDLER

Přeložil František Jungwirth

ODEON Praha 1967

1. kapitola

Bylo kolem jedenácti hodin dopoledne, uprostřed října, slunce svítilo, a podle toho, jak průzračný byl vzduch nad úpatím kopců, schylovalo se k prudkému dešti. Měl jsem na sobě světle modrý oblek, tmavomodrou košili a kravatu, z náprsní kapsy mi čouhal kapesníček a na nohou jsem měl černé semišky a černé vlněné ponožky s tmavomodrými ornamenty. Vypadal jsem k světu, byl jsem umytý, oholený a střízlivý, nezáleželo mi na tom, jestli to někdo pozná. Byl jsem vzornou ukázkou toho, jak má vypadat dobře oblečený soukromý detektiv. Šel jsem na návštěvu ke čtyřem miliónům dolarů.

Hlavní hala Sternwoodovy rezidence se tyčila do výše prvního patra. Nad domovními dveřmi, kterými by mohlo projít stádo indických slonů, bylo na široké barevné skleněné tabuli vidět rytíře v tmavém brnění, jak zachraňuje dámu uvázanou ke stromu. Dáma byla nahá, měla však pro tuto příležitost vhodně dlouhé kadeře. Rytíř nadzvedl, hledí přílby, aby vypadal společensky, a nimral se s uzly provazů, které poutaly dámu ke stromu. Práce se mu ani trochu nedařila, stál jsem tam a myslel jsem si, že kdybych tu bydlel, vylezl bych dřív či později nahoru k němu, abych mu pomohl. Zdálo se mi, že se moc nesnaží ty uzly rozmotat.

Na konci haly, za zasklenými dveřmi se táhl široký smaragdový trávník až k bílé garáži, před kterou štíhlý a snědý mladý řidič ve vyleštěných kožených kamaších otíral prach kaštanově hnědého kabrioletu značky Packard. Za garáží stály ozdobné stromy, přistřižované stejně pečlivě jako pudlíci. Za nimi stál rozlehlý skleník s kopulovitou střechou. Pak zase stromy a za tím vším solidní, nerovné, útěšné obrysy horských úpatí. Na východní straně haly vedlo vykachlíčkované schodiště k balkónu s tepaným zábradlím a k dalšímu barevnému sklu s pokračováním romantického dobrodružství. Na prázdných místech u stěn stála velká tvrdá křesla, potažená rudým sametem. Nevypadala na to, že by v nich už někdy někdo seděl. Uprostřed západní stěny byl mohutný prázdný krb s mosaznou mřížkou, zavěšenou ve čtyřech rozích, a na mramorové římsě krbu stáli v každém koutě amorci. Nad římsou visela velká olejomalba a nad tím zaskleným portrétem byly dvě zkřížené kavaleristické korouhve, prostřílené nebo prožrané od molů. Portrét představoval důstojníka v upjaté póze a v plukovní uniformě, někdy z doby války s Mexikem. Důstojník měl černou, úhledně zastřiženou mušku pod dolním rtem, černé kníry, černé oči žhnoucí jako uhel a celkově výraz člověka, s nímž se vyplatí vycházet po dobrém. Myslel jsem si, že by to mohl být dědeček generála Sternwooda. Sotva to mohl být generál sám, třebaže jsem slyšel, že je v dosti pokročilém věku, než aby mohl mít pár dcer, které se pořád ještě nacházejí v nebezpečném věku kolem dvacítky. Posud jsem zíral na ty žhnoucí černé oči, když se dole pod schody otevřely dveře. Ale nevracel se to majordomus. Byla to dívka. Bylo jí asi dvacet let, měla drobné a útlé tělo, ale nebyla tak křehká, jak se zdálo. Měla na sobě bledě modré domácí šaty, které jí pěkně slušely. Kráčela, jako by se vznášela. Měla jemně zvlněné vlasy medové barvy, zastřižené mnohem kratěji než ty pážecí kadeře, stočené dospodu, které předpisovala panující móda. Když na mne pohlédla, její břidlicově šedé oči vypadaly téměř bezvýrazně. Přistoupila ke mně, a jak roztáhla ústa k úsměvu, viděl jsem ostré dravčí zuby bílé jako dřevěný pomeranč a lesklé jak porcelán. Třpytily se jí mezi tenkými, příliš napjatými rty. Její tvář byla bledá a nevypadala příliš zdravě.

„Jste vysoký, co?“

„To není mou vinou.“

Oči se jí zaokrouhlily. Byla vyvedena z míry. Přemýšlela. Poznal jsem i po tak letmé známosti, že jí myšlení bude vždy dělat potíže

„Hezký jste taky,“ řekla. „Vsadím se, že to víte.“

Zabručel jsem.

„Jak se jmenujete?“ „Reilly,“ řekl jsem. „Doghouse¹ Reilly.“ (*Doghouse – psí bouda*)

„To je legrační jméno.“ Kousla se do rtu, pootočila hlavu a zpříma se na mě podívala. Pak sklopila řasy, až se jí téměř přitiskly k tváři, a pomalu je zas zvedla jak oponu v divadle. Tenhle trik jsem měl ještě poznat. Měl jsem se překulit na záda a zaveslovat ve vzduchu všema čtyřma.

„Jste boxer profesionál?“ zeptala se, když jsem se neptal já.

„To zrovna ne. Jsem čmucha.“

„Fí –“ pohodila hněvivě hlavou a v mdlém světle rozlehlé haly se zatřpytila sytá barva jejích vlasů. „Střílíte si ze mě.“

„No jo.“

„Cože?“

„Nechme toho,“ řekl jsem. „Slyšela jste mě.“

„Nic jste neřikal. Jste jenom hrozný vtipálek.“ Strčila si do úst palec a hryzala ho. Byl to podivně utvářený palec, tenký a úzký, jako nějaký prst navíc, s prvním kloubem rovným. Zvolna ho hryzala a cucala a obracela v ústech jako nemluvně s dumlíkem.

„Jste ukrutně vysoký,“ řekla. Potom se zahihňala utajeným veselím. Potom se pomalu a obratně pootočila tělem, aniž zvedla nohy. Paže jí ochable klesly k boku. Postavila se na špičky a zhoupala se tak, že padala přímo do mé náruče. Musel jsem ji chytit, nebo dovolit, aby si rozbila hlavu na mozaikové podlaze. Chytil jsem ji pod rameny, a okamžitě jí nohy bezvládně podklesly. Musel jsem ji přitisknout k sobě, aby nepadla. Když měla hlavu ve výši mých prsou, natočila ke mně tvář a zahihňala se.

„Jste štramák,“ hihňala se. „Já jsem taky hezká.“

Neřekl jsem nic. Majordomus si zrovna zvolil tento vhodný okamžik k tomu, že vešel skleněnými dveřmi a viděl mě, jak ji držím.

Zdalo se, že mu to nevadí. Byl to vysoký, hubený muž se stříbrnými vlasy, šedesátník, nebo o něco málo mladší či starší. Měl modré oči, položené hodně daleko od sebe. Měl hladkou a lesklou pleť a pohyboval se jako člověk se zdravými svaly. Kráčel po podlaze pomalu k nám a dívka se ode mne odtrhla. Přeběhla pokoj k úpatí schodiště a uháněla po něm nahoru jako srnka. Byla pryč, než jsem se stačil hluboce nadýchnout.

Majordomus řekl bezbarvým tónem: „Generál vás přijme ihned, pane Marlowe.“

Sklapl jsem ústa a kývl na něho. „Kdo to byl?“

„Slečna Carmen Sternwoodová, pane.“

„Měli byste ji odstavit. Zdá se, že už je na to dost stará. Podíval se na mne zdvořile a vážně a opakoval to, co už jednou řekl.“

2. kapitola

Vyšli jsme zasklenými dveřmi na rovnou dlážděnou cestičku, která lemovala část trávníku vzdáleného od garáže. Chlapecky vypadající šofér nyní otíral velký černý chromovaný sedan. Dlážděná cestička nás dovedla k boční stěně skleníku a majordomus poodstoupil a otevřel dveře. Vešel jsem do jakési předsíně, teplé jako mírně vyhřátá trouba. Majordomus vstoupil za mnou, zavřel vnější dveře a otevřel vnitřní, jimiž jsme prošli dovnitř. Tam bylo skutečně vedro. Vlhký vzduch přesycený párou a kořenovou vůní kvetoucích orchidejí by se dal krájet. Skleněné stěny a strop byly úplně zamžené a velké kapky sražené vodní páry dopadaly na vegetaci. Světlo mělo neskutečný nazelenalý přísvit, jako by procházelo akváriem. Místnost zaplňoval porost s ošklivými dužnatými listy a stonky, jež se podobaly čerstvě umytým prstům mrtvol. Páchly stejně pronikavě jako výpary lihu páleného pod dekou.

Majordomus dělal, co mohl, aby mě tudy provedl aspoň tak, že mě vodou napité listy rostlin neuhodily do obličeje, a za chvíli jsme vyšli na volný prostor uprostřed té džungle, zakryté kupolovitou střechou. Na šestiúhelníkových dlaždičkách ležel omšelý červený turecký koberec, na

němž stálo křeslo na kolečkách. V něm stařec, zřejmě v posledním tažení, pozoroval náš příchod černýma očima, v nichž už dávno vyhasl všechny žár, ale jež si dosud zachovaly přímý pohled jako uhel černých očí toho portrétu visícího v hale. Jinak jeho tvář vypadala jako olovená maska s bezbarvými rty, špičatým nosem, vpadlými skráněmi a vně obrácenými boltci, předzvěstmi to brzkého rozkladu. Jeho dlouhé hubené tělo – přes to vedro – bylo zabaleno do cestovní příkrývky a vyrudlého županu. Vyzáblé ruce s prsty jako drápy a šarlatovými nehty měl volně složený v pokrývce. Několik chomáčků sešlých bílých vlasů přidržovalo se kůže na vršku jeho hlavy jako divoké květiny, které zápasí na holé skále o své bytí.

Majordomus se postavil před starce a řekl: „To je pan Marlowe, generále.“

Stařec se nepohnul, nepromluvil, ba ani nekývl hlavou. Pouze na mne zíral očima bez života. Majordomus přistrčil k mým lýtkům vlhké proutěné křeslo a já jsem se posadil. Obratným pohybem mi odebral klobouk.

Potom stařec vytáhl hlas jako okov z hloubi studně a řekl:

„Brandy, Norrisi. Jak si ho budete přát, pane?“

„To je mi jedno,“ řekl jsem.

Majordomus vyšel mezi těmi ohavnými rostlinami. Generál znovu promluvil, hovořil pomalu a šetřil silami stejně, jako šetří nezaměstnaná sboristka svůj poslední dobrý pár punčoch.

„Já pil vždy brandy se šampaňským. Šampaňským chladným jako Valley Forge a do třetiny sklenice brandy jako podklad. Můžete si odložit, pane. Pro člověka, který má krev v žilách, je zde příliš horko.“

Zvedl jsem se, shodil jsem sako, vytáhl kapesník a oťel si obličej, krk a dlaně. Takové vedro nebývá ani v srpnu v St. Louis. Znovu jsem usedl, automaticky jsem sáhl po cigaretě, ale včas jsem se zarazil. Stařec si toho všiml a pousmál se.

„Můžete kouřit, pane. Mám rád vůni tabáku.“

Zapálil jsem si cigaretu, vyfoukl jsem kouř k němu a on zavěťřil jako teriér u krysí díry. Zastíněné koutky úst mu stahoval slabý úsměv.

„Je to hezky zlé, když člověk může holdovat svým neřestem jen prostřednictvím někoho jiného,“ řekl suše. „Díváte se na velmi nudného přežilce poměrně bujného, veselého, hýřivého života, na mrzáka s ochromenýma nohama a s polovinou žaludku. Můžu jíst jen velmi málo a můj spánek je sotva hodný toho jména, tak málo se liší od bdělého stavu. Zdá se, že potřebuju hlavně teplo k tomu, abych mohl existovat stejně jako čerstvě vylíhlý pavouk, a tyto orchideje jsou záminkou, proč tu je tak vedro. Máte rád orchideje?“

„Nijak zvlášť,“ řekl jsem.

Generál přimhouřil oči. „Jsou odporné. Jejich maso se příliš podobá lidskému. A mají hnilobně nasládlý pach prostitutky.“

Hleděl jsem na něho s otevřenými ústy. Vláčné vlhké vedro nás zakrývalo jako příkrov. Stařec kývl, jako by se bál, že krk neudrží tíhu jeho hlavy. Pak přišel majordomus, protlačil servírovací stolek džunglí, namíchal mi brandy se sodou, mokrou utěrkou ovázal měděné vědro s ledem a tiše zapadl mezi orchideje. Z okraje džungle se otevřely a opět zavřely dveře.

Upíjel jsem nápoje. Stařec mě pozoroval a znovu a znovu si olizoval rty, klouzaje zvolna jedním rtem přes druhý v truchlivém zaujetí, jako když si podnikatel pohrbů mne dlaně.

„Povězte mi něco o sobě, pane Marlowe. Doufám, že mám na tuto otázku právo?“

„Ovšem, ale já vám toho povím málo. Je mi třiatřicet, kdysi jsem navštěvoval kolej, a když se to na mně žádá, umím dosud anglicky. V mé branži to často nebývá. Pracoval jsem před časem jako vyšetřovatel pro státního návladního Wilda. Jeho hlavní vyšetřovatel Bernie Ohls mi zavolaal a říkal, že byste si se mnou přál mluvit. Ženatý nejsem, protože manželky policistů nemám rád.“

„A jste také trochu cynický,“ usmál se stařec. „Pracovat pro Wilda se vám nezamlouvalo?“

„Byl jsem propuštěn. Pro porušení subordinace. To je moje silná stránka, generále.“

„Já v tom rovněž vynikal. To rád slyším. Co víte o mé rodině?“

„Bylo mi řečeno, že jste vdovec a že máte dvě mladé, hezké a neukázněné dcery. Jedna z nich je

už potřetí vdaná za bývalého pašeráka lihovin Rustyho Regana. To je všechno, co jsem slyšel, generále.“

„Nic z toho vás nezarazilo?“

„Snad ten Rusty Regan. Ale já jsem vycházel s pašeráky lihovin vždycky dobře.“

Pousmál se tím úsporným, nepatrným úsměvem. „Já patrně taky. Rustyho mám velmi rád. Je to statný Ir z Clonmelu, s kučeravými vlasy, smutnými očima a úsměvem širokým jako Wilshire Boulevard. Když jsem ho viděl poprvé, myslel jsem si, že je tím, za koho ho patrně považujete vy – dobrodruhem, jemuž se poštěstilo posadit do teplého hnízda.“

„Měl jste ho jistě rád,“ řekl jsem. „Naučil jste se mluvit tak jako on.“

Bezkrvnou ruku zasunul pod cíp pokrývky. Udusil jsem cigaretu a dopil sklenku.

„Visel jsem na něm celou duší – dokud byl tady. Trávil se mnou celé hodiny, zpotený jako uhlíř, pil brandy po čtvrtlitrech a vykládal historiky z irské revoluce. Sloužil jako důstojník v Irské republikánské armádě a vlastně ani nebyl ve Spojených státech legálně. Ovšem, bylo to směšné manželství a netrvalo patrně jako manželství déle jak měsíc. Prozrazuji vám rodinná tajemství, pane Marlowe.“

„Tajemstvím zůstanou,“ řekl jsem. „Co se s ním stalo?“

Stařec na mne upřel bezduchý pohled. „Odešel před měsícem. Náhle, nikomu ani slovo neřekl. Ani se mnou se nerozloučil. To mě trochu zabolelo, ale on vyrostl v drsné škole. Jednou dá o sobě vědět. Zatím mě znova vydírají.“

Řekl jsem: „Znova?“

Zpod pokrývky vytáhl ruce, v nichž držel hnědou obálku. „Každého, kdo by se mě pokoušel vydírat, když tu ještě byl Rusty, bych velice litoval. Několik měsíců před jeho příchodem – to znamená před devíti či desíti měsíci – jsem jakémusi muži jménem Joe Brody zaplatil pět tisíc dolarů za to, že nebude obtěžovat mou mladší dceru.“

„Aha,“ řekl jsem.

Nadzvedl tenké bílé brvy. „Co tím myslíte?!“

„Nic,“ řekl jsem.

Pořád na mne hleděl poněkud zamračeně. Pak řekl: „Vezměte si tuhle obálku a prohlédněte si ji. A dolejte si brandy.“

Vzal jsem si obálku z jeho kolenou a opět jsem se posadil. Otřel jsem si dlaně a otočil obálku adresou navrch. Byla adresována generálu Guy Sternwoodovi, 3765 Alta Crescent, West Hollywood, Kalifornie. Adresa byla napsána inkoustem, skloněným tiskacím písmem, jakým píše technici. Obálka byla otevřená. Vytáhl jsem hnědou navštívenku a tři blankety tužšího papíru. Na navštívence z tenkého hnědého plátna stálo vyraženo zlatými písmeny „Arthur Gwynn Geiger“. Adresa chyběla. V levém dolním rohu stálo drobným písmem „Vzácné knihy a bibliofilie“. Obrátil jsem vizitku. Na rubu stálo stejným rukopisem, jakým byla napsána adresa:

„Vážený pane, přiloženou pohledávku, která otevřeně řečeno vznikla z hazardní hry, nelze právně vymáhat, ale přesto se domnívám, že si budete přát ji uspokojit. S veškerou úctou A. Geiger.“

Prohlédl jsem si blankety tužšího papíru. Byly to inkoustem vyplněné vlastní směnky, datované v různých dnech na začátku minulého měsíce, v září.

„Na požádání zaplatím za tuto směnku Arthurovi Gwynnu Geigerovi nebo na jeho řad jeden tisíc dolarů (\$ 1000,00). Hodnotu obdržela Carmen Sternwoodová.“

Blanket byl vyplněn roztaženým slabomyslným písmem se spoustou kudrlinek a kroužky místo teček. Namíchal jsem si další dávku, upil jsem doušek a obálku s obsahem odložil.

„Vaše závěry?“ zeptal se generál.

„K žádným jsem zatím nedošel. Kdo je ten Arthur Gwynne Geiger?“

„Nemám tušení.“

„Co říká Carmen?“

„Neptal jsem se jí na to. Nemám to ani v úmyslu. Kdybych to udělal, začala by si cucat palec a

tvářit se upejpavě.“

Řekl jsem: „Potkal jsem ji v hale. Mně provedla totéž. Pak se mi pokoušela sednout na klín.“

Výraz jeho tváře se nezměnil. Jeho sepjaté dlaně spočívaly klidně na okraji pokrývky a to vedro, v němž jsem se cítil jako dušená masová směs z Nové Anglie, ho, jak se zdálo, ani neohřálo.

„Mám se chovat uhlazeně?“ zeptal jsem se. „Nebo se můžu chovat přirozeně?“

„Nepozoroval jsem, že byste trpěl přílišnými zábranami, pane Marlowe.“

„Drží se obě děvčata spolu?“

„To sotva. Myslím, že každá kráčí svou vlastní, poněkud odlišnou cestou k ztracení. Vivian je rozmazlená, extravagantní, prohnaná a naprosto bezcitná. Carmen je dítě, co trhá mouchám křídla. Jedna ani druhá nemá víc mravních zásad než kočka. O mně to platí rovněž. Žádný Sternwood nedbal na mravní zásady. Pokračujte.“

„Předpokládám, že jsou dostatečně vzdělané, aby věděly, co činí.“

„Vivian navštěvovala dobré školy pro snoby a kolej. Carmen prošla postupně půl tuctem stále svobodomyšlnějších škol a skončila tam, kde začínala. Předpokládám, že obě měly a dosud mají všechny obvyklé nectnosti. Jestli se vám zdám jako rodič hanebný, pane Marlowe, je to proto, že mě k životu poutá už příliš tenká niť, než abych si dopřával viktoriánské pokrytectví.“ Zaklonil hlavu a zavřel oči. Pak je náhle opět otevřel. „Nemusím dodávat, že když si muž dovolí stát se otcem poprvé v čtyřiapadesáti letech, zasluhuje si všeho, co mu to přinese.“

Upil jsem ze sklenky a kývl. Na jeho vychrtlém šedém hrdle pulsovala tepna, ale tak povlovně, že se to už skoro nedalo nazývat tepem. Stařec ze dvou třetin mrtvý, ale pořád ještě přesvědčený, že snese zasazené rány.

„Vaše závěry?“ pravil náhle.

„Vyrovnal bych se s ním.“

„Proč?“

„Můžete si vybrat mezi malou sumou peněz a spoustou mrzutostí. Za tím vším musí něco být. Ale nikdo vám nezlomí srdce, jestli se to dosud nestalo. A hromadě podvodníků by trvalo hrozně dlouho, než by vás oloupili o tolik, abyste si toho vůbec všiml.“

„Mám svou hrdost, pane,“ řekl chladně.

„Někdo s tím počítá. Tohle je ten nejsnazší způsob, jak je vyvést z konceptu. Buď to, anebo policie. Jedině v případě, že prokážete podvod, nemůže Geiger požadovat honorování těch směnek. A hle, on vám je zasílá darem, připouští, že jde o dluh z hazardní hry, takže se máte čím hájit, i kdyby si ty směnky byl ponechal. Jestli je to darebák, tak se vyzná v tlačení, a jestli je to člověk poctivý, který jen tak bokem poskytuje půjčky, tak by měl ty svoje peníze dostat zpět. Kdo to byl ten Joe Brody, kterému jste vyplatil těch pět tisíc dolarů?“

„Nějaký hazardní hráč. Už si na to vzpomínám jen chabě. Bude to vědět Norris, majordomus.“

„Mají vaše dcery vlastní jmění, generále?“

„Vivian má, ale není toho moc. Podle podmínek matčiny poslední vůle. Carmen ještě nedosáhla zletilosti. Ale oběma dcerám dávám dost velké kapesné.“

Řekl jsem: „Toho Geigera vám můžu sundat ze zad, jestli chcete na mně tohle. Ať je to kdokoli a má proti vám cokoli. Snad vás to bude stát nějaké peníze kromě toho, co zaplatíte mně. A samozřejmě to nebude k ničemu. Když jim dáte bonbónek, nikdy se to tím nespraví. Zapsali si vás jednou do seznamu prachatých strýčků.“

„Chápu.“ Pokrčil špičatými rameny pod vyrudlým županem. „Před chvílkou jste říkal, abych mu zaplatil. Teď říkáte, že tím nic nevyřeším.“

„Myslím, že bude snazší a vyjde to levněji, když se chvílku necháte ždímat. To je všechno.“

„Jsem bohužel dost netrpělivý člověk, pane Marlowe. Jaké jsou vaše finanční požadavky?“

„Dostávám dvacet pět dolarů denně plus výdaje – když mám štěstí.“

„Chápu. Je to rozumná cena za to, že odstraňujete chorobné nádory. Jde o velmi choulostivou operaci. Doufám, že jste si toho vědom. Tu operaci provedete takovým způsobem, aby při ní pacient cítil co nejméně bolesti, ano? Snad bude třeba těch operací několik, pane Marlowe.“

Dopil jsem druhou sklenku, otřel jsem si rty a obličej. To brandy mě nijak neochladilo. Generál na mne zamrkal a zatahal za okraje pokrývky.

„Můžu s tím chlápkem uzavřít dohodu, když se mi bude zdát, že to hraje drobet na rovinu?“

„Ano. Tu záležitost teď máte na starosti vy. Nikdy nic nedělám napůl.“

„Já už se s ním vypořádám,“ řekl jsem. „Bude si myslet, že na něho spadla pavlač.“

„O tom nepochybuji. A teď mě omluvte. Jsem unaven.“ Natáhl ruku a stiskl tlačítko zvonku na postranním opěradle křesla. Černý kabel vedl podél vysokých tmavomodrých truhel, v nichž rostly a zahnívaly orchideje. Stařec zavřel oči, pak je otevřel a krátce a pronikavě se na mne zadíval a pak se uvelebil v polštářích. Víčka očí mu opět klesla a už si mě nevšímal.

Zvedl jsem se, vzal jsem si s opěradla vlhkého proutěného křesla sako a s ním jsem prošel mezi orchidejemi, otevřel jsem první i druhé dveře a zastavil jsem se venku v čerstvém říjnovém vzduchu, abych se nadýchal kyslíku. Šofér před garáží už odešel. Po rudohnědém chodníku kráčel lehkým klidným krokem majordomus se zády rovnými jako žehlící prkno. Vklouzl jsem do saka a díval se, jak se blíží.

Zastavil se asi půl metru přede mnou a řekl vážně: „Paní Reganová by s vámi ráda mluvila, než odejdete, pane. A pokud jde o finanční otázky, generál mi přikázal, abych vám dal šek na částku, kterou budete považovat za přiměřenou.“

„Jak vám ten příkaz dal?“

Vypadal překvapeně, pak se usmál. „Ach ano, chápu, pane. Jste samozřejmě detektiv. Dal signál zvonkem.“

„Šeky na něho vystavujete vy?“

„Mám tu výsadu.“

„To by vás mělo zachránit před chudinským hrobem. Děkuji, zatím ještě žádné peníze nechci. Proč se mnou chce paní Reganová mluvit?“

Jeho modré oči na mne pohlédly zpříma. „Má nesprávnou představu o důvodu vaší návštěvy, pane.“

„Kdo jí říkal o mé návštěvě?“

„Z oken vidí na skleník. Viděla nás vejít. Musel jsem jí povědět, kdo jste.“

„To se mi nelíbí,“ řekl jsem.

Jeho modré oči zchladly. „Pokoušíte se mě poučovat o mých povinnostech, pane?“

„Ne. Ale velice se bavím tím, abych uhádl, v čem spočívají.“

Chvilí jsme na sebe zírali. Vrhli na mne upřený pohled modrých očí a odvrátil se.

3. kapitola

Ten pokoj byl příliš prostorný, strop příliš vysoký, dveře příliš rozměrné a bílý koberec, který se prostíral od jedné stěny k druhé, vypadal jako čerstvě napadlý sníh u jezera Arrowhead. Všude po pokoji stála ohromná zrcadla a křišťálové bibeloty. Nábytek slonovinové barvy oplýval chromem a obrovské slonovinové drapérie ležely zřasený na koberci metr od oken. Ta slonovina vypadala proti bílé barvě ušpiněně a proti slonovině zas bezbarvě. Okna hleděla na tmavnoucí úpatí kopců. Zakrátko musí přijít déšť. Ve vzduchu už bylo cítit změnu tlaku.

Usedl jsem na kraj hluboké měkké klubovky a zadíval se na paní Reganovou. Věštila nesnáze. Ležela natažena na modernistickém lehátku a já hleděl na její nohy bez trepek, oblečené do těch nejprůhlednějších hedvábných punčoch. Zdálo se, že má nohy naaranžovány tak, aby se na ně hledělo. Bylo jí vidět kolena a u jedné nohy ještě pěkný kus výš. Kolena měla důlky a nebyla kostnatá ani špičatá. Měla překrásná lýtka, kotníky štíhlé a dlouhé, s dostatečně dlouhou melodickou linkou pro symfonickou básně. Byla to vysoká a statná žena a vypadala atleticky. Hlavu opírala o atlasový polštář slonovinové barvy. Černé a pevné pružné vlasy jí uprostřed rozdělovala

pěšinka; měla horký pohled černých očí toho portrétu v hale. Pěkně formovaná ústa a brada. Rty byly vzdorovitě staženy, spodní ret plný. Držela v rukou sklenici. Napila se z ní a přes okraj sklenice si mne chladně a upřeně měřila.

„Tak vy jste soukromý detektiv,“ řekla. „Nevěděla jsem, že kromě v knihách existují i ve skutečnosti. Leda jen jako umaštění mužičkové, slídící po hotelech.“

Nic z toho se mne netýkalo, a tak jsem ta slova nechal odplout po proudu. Postavila sklenku na ploché postranní opěradlo lehátka, blýskla smaragdem a upravila si kadeř. Zvolna řekla: „Jak se vám zamlouvá táta?“

„Zamlouvá se mi,“ řekl jsem.

„Měl rád Rustyho. Doufám, že víte, kdo to je?“

„Chm.“

„Rusty býval občas přízemní a vulgární, ale byl velmi skutečný. A dovedl tátu ohromně rozptýlit. Rusty neměl takhle beze všeho zmizet. Táta to velmi těžko nese, i když to neřekne. Či vám to řekl?“

„Říkal něco v tom smyslu.“

„Vy toho moc nenapovídáte, pane Marlowe, že? Ale táta by chtěl Rustyho najít, vidíte?“

Chvilí jsem na ni zdvořile zíral: „Ano i ne,“ řekl jsem.

„To lze sotva považovat za odpověď. Myslíte, že ho dokážete vypátrat?“

„Neříkal jsem, že se o to chci pokusit. Proč se neobrátíte na oddělení, kde je evidence pohřešovaných osob? Oni na to mají aparát. To není práce pro jednotlivce.“

„Ach, táta nechtěl ani slyšet, aby se do toho zatahovala policie.“ Znova se na mne upřeně podívala přes sklenici, dopila ji a zazvonila. Postranními dveřmi vešla služebná. Byla to žena středního věku s protáhlým žlutým obličejem, dlouhým nosem, bez brady, s velkýma zvlhlýma očima. Vypadala jako pěkný starý kuň, kterého po dlouhé službě vyvedou na pastvu. Paní Reganová na ni kývla sklenkou a služebná jí namíchala další, podala jí nápoj a pak vyšla z místnosti beze slova, bez jediného pohledu na mne.

Když se zavřely dveře, řekla paní Reganová. „Nuže, jak to tedy zařídíte?“

„Jak a kdy se vytratil?“

„Táta vám to neříkal?“

Pootočil jsem k ní hlavu a zazubil se. Zarděla se. V jejích horkých černých očích se objevila zlost. „Nevím, proč jste tak opatrnický,“ vyhrkla. „A nelíbí se mi vaše chování.“

„Já rovněž nejsem nad vašimi způsoby u vytržení,“ řekl jsem. „Nežádal jsem, abych k vám mohl přijít na návštěvu. Vy jste pro mne poslala. Nevadí mi, že se na mne koukáte svrchu nebo že snídáte skotskou. Nevadí mi, že mi předvádíte nohy. Jsou to parádní nohy a těší mě, že jsem se s nimi seznámil. Nevadí mi, že se vám nelíbí mé chování. Je mizerné a za dlouhých zimních večerů se tím rmoutím. Ale nemaňte čas tím, že se ze mě pokoušíte tahat rozumy.“

Postavila sklenku tak prudce, že se rozlila na polštář slonovinové barvy. Zhoupala nohy na podlahu a postavila se. V očích jí jiskřilo a chřípí měla rozšířená. V otevřených ústech se jí třpytily lesklé zuby. Kůže na kotnících prstů jí zbělela.

„Lidé se mnou takhle nemluví,“ řekla zastřeným hlasem.

Zůstal jsem sedět a zubil jsem se na ni. Velmi pomalu sklapla ústa a podívala se na rozlitou lihovinu. Posadila se na kraj lehátka a dlaní si podepřela bradu.

„Můj Bože, vy velký, snědý, hezký chlape! Měla bych vám hodit na hlavu buicka.“

Škrtl jsem sirkou o nehet a zápalka kupodivu chytla. Vyfoukl jsem do vzduchu kouř a vyčkával.

„Protiví se mi pánovití muži,“ řekla. „Prostě se mi protiví.“

„Čeho se vlastně bojíte, paní Reganová?“

Oči jí zbělely. Pak jí ztmavly, že se zdálo, jako by měla jen panenky. Chřípí měla sevřená.

„Kvůli němu s vámi táta nechtěl mluvit,“ řekla stísněně napjatým hlasem, z kterého zlost ještě zcela nevyprchala. „Kvůli Rustymu. Nebo ano?“

„Zeptejte se radši jeho.“

Opět v ní vzplanul hněv. „Jděte! Čert aby vás vzal, jděte!“
Zvedl jsem se. „Sedněte si!“ vyštěkla. Sedl jsem si. Rýpl jsem se prstem do dlaně a čekal jsem.
„Prosím vás,“ řekla. „Prosím. Dovedl byste najít Rustyho – kdyby to na vás táta chtěl?“
Ani to nezabralo. Kývl jsem a zeptal jsem se: „Kdy odešel?“
„Před měsícem jednou odpoledne. Prostě odjel svým vozem beze slova. Ten vůz našli někde v nějaké soukromé garáži.“

„Oni?“

Začala se chovat zchytrale. Zdálo se, že se napětí v jejím těle uvolnilo. Pak se na mne příjemně usmála. „On vám to tedy neříkal.“ Měla hlas skoro veselý, jako by mě byla přelstila. Snad mě přelstila.

„Ano, váš otec mi o panu Reganovi říkal. Ale kvůli tomu si se mnou nepřál mluvit. Tohle jste se ode mne pokoušela vyzvědět?“

„Opravdu je mi jedno, že mi to říkáte.“

Znovu jsem se zvedl. „Tak tedy už půjdu.“ Nepromluvila. Šel jsem k těm vysokým bílým dveřím, kterými jsem vešel. Když jsem se ohlédl, měla ret mezi zuby a hryzala ho jako štěně okraj předložky.

Vyšel jsem ven, po dlaždičkovém schodišti jsem sestoupil do haly a odkudsi se vynořil majordomus s mým kloboukem v ruce. Nasadil jsem si klobouk na hlavu, zatímco mi majordomus otvíral dveře.

„Zmýlil jste se,“ řekl jsem. „Paní Reganová si se mnou nepřála mluvit.“

Sklonil stříbrnou hlavu a zdvořile řekl: „Lituji, pane. Dopouštím se mnoha chyb.“ Zavřel mi dveře za zády.

Stál jsem na schodu, vdechoval kouř z cigarety a shlížel na květinové záhony a stromy s přistříženými větvemi na terasách, táhnoucích se až k vysokému železnému plotu s pozlacenými kopími, který tvořil hranice pozemku. Mezi opěrnými zídками se k otevřeným železným vratům svažovala příjezdová cesta. Za plotem se táhl několik kilometrů dlouhý svah. Tam dole jsem v dáli mohl rozeznat několik starých dřevěných těžních jeřábů v naftové oblasti, která rodině Sternwoodově vynesla jmění. Dnes byla větší část proměněna ve veřejný park. Generál Sternwood ji uvedl do pořádku a věnoval městu. Ale několik vrtů bylo ještě v provozu a těžilo se tam průměrně pět či šest barelů nafty denně. Sternwoodově se přestěhovali nahoru na kopec a už je neobtěžoval zápach stojaté bahenní vody z vrtů a nafty, ale pořád se ještě mohli podívat z průčelních oken na pozemek, který jim přinesl bohatství. Když se jim ovšem chtělo se podívat. Nepředpokládal jsem, že by se jim chtělo.

Sestupoval jsem po cihlové stezce podél plotu s terasy na terasu a pak ven vraty až na ulici, tam, kde jsem pod pepřovníkem nechal stát vůz. Nad úpatím kopců zarachotil hrom a obloha se zatáhla šarlatově černě. Přijde silný liják. Ve vzduchu bylo cítit vlhkou předtuchu deště. Než jsem se rozjel dolů k městu, zvedl jsem střechu kabrioletu.

Měla půvabné nohy, to jí musím přiznat. Byl to párek hezky prohnaných občanů, ona a její otec. On mě chtěl patrně jen vyzkoušet, úkol, který mi svěřil, byla záležitost pro advokáta. I kdyby se z pana Arthura Gwynna Geigera, Vzácné knihy a bibliofilie, vyklubal vyděrač, pořád to byla záležitost pro advokáta. Ledaže se za tím vším skrývalo víc, než se na první pohled zdá. Už po zběžném pohledu jsem se domníval, že si s tím dost pohraju, než přijdu celé věci na kloub.

Zajel jsem do veřejné knihovny v Hollywoodu a věnoval jsem se krátkému průzkumu v tlustém svazku s titulem Proslulé prvotisky. Půl hodiny mi stačilo k tomu, abych dostal hlad a vydal se na oběd.

4. kapitola

A. G. Geiger měl prodejnu v předním traktu na severní straně bulváru, kousek od Las Palmas. Vchod byl uprostřed v hlubokém výklenku, rámy výkladních skříní byly obroubeny měděným plechem a za zadní stěnou výkladu stál bambusový paraván, takže jsem do krámu neviděl. Ve výkladu ležela hromada orientální veteše. Nevěděl jsem, jestli má nějakou cenu, poněvadž kromě nezaplacených účtů žádné jiné antikvity nesbírám. Dveřní výplň byla z tabulového skla, ale ani tak jsem toho moc neviděl, protože uvnitř bylo značně šero. Na jedné straně prodejny byl domovní vchod, na druhé straně s ní sousedilo třpytné klenotnictví, kde se prodávalo na úvěr. Klenotník stál přede dveřmi obchodu, pohupoval se na patách a vypadal znuděně. Byl to vysoký bělovlasý žid v tmavém obleku a na pravé ruce měl prsteny s brilianty o váze aspoň devíti karátů. Jeho rty zkrivil zasvěcený úsměv, když jsem zamířil do Geigerova krámu. Dveře za mnou tiše zapadly a já kráčel po vysokém modrém koberci, který sahal od zdi ke zdi. V místnosti byla rozestavena křesla s modrými koženými potahy a vedle nich stály stojací popelníky. Na úzkém naleštěném stole bylo vyloženo mezi opěrátky na knihy několik svazků ve zdobených kožených vazbách. V zasklených regálech na stěně stály další knihy ve zdobených kožených vazbách. Lákavě vypadající zboží toho druhu, které bohatí snobové kupují na metry a pak si tam dají nalepit svá exlibris. Zadní část místnosti byla od přední oddělena přepážkou ze žilkovaného dřeva, s dveřmi uprostřed, které teď byly zavřené. V rohu, který přepážka svírala s jednou stěnou, stál stolek s vyřezávanou dřevěnou lucernou a za ním seděla žena.

Zvolna se zvedla a v přiléhavých tmavých šatech, které neodrážely světlo, se houpavě blížila ke mně. Měla dlouhá stehna a kráčela s jistou grácií, s níž jsem se v knihkupectví málokdy setkal. Byla to popelavá blondýna se zelenavými očima, načerněnými řasami a s vlasy sčesanými za uši. V boltcích se jí leskly velké náušnice z černého jantaru. Nehty měla stříbrně nalakované. Přestože byla takhle vystrojená, vypadala na to, že promluví jako domovnice.

Přiblížila se ke mně s dávkou sexappealu, která by stačila k tomu, aby vylákala oběd z byznismena, naklonila hlavu, aby si prsty upravila zaběhlý, ne však příliš zatoulaný pramínek hebkých, měkce žhoucích vlasů. Její společenský úsměv by se po nepatrném pobídnutí mohl proměnit ve svůdný.

„Hledáte něco?“, zeptala se.

Měl jsem brýle proti slunci s rohovými obroučkami. Nasadil jsem hlas vysoko a vložil do něho trochu ptačího štěbotu. „Nemáte náhodou vydání *Ben Hura* z roku 1860? (*Ben Hur* od L. Wallace vyšel poprvé roku 1880)

Neřekla „Co-o,“ ale chyběl k tomu jen krůček. Smutně se pousmála. „První vydání?“

„Třetí,“ odpověděl jsem. „To, které má na straně 160 tiskovou chybu.“

„Lituji, ale teď tu knihu zrovna nemáme na skladě.“

„A co *Chevalierova Audubona* z roku 1840 – samozřejmě komplet?“

„No – to teď zrovna také nemáme,“ pronesla drsně. Úsměv jí visel na krajíčku a dumal jsem, co s ním bude, až spadne.

„Prodáváte knihy?“ řekl jsem uhlazeným falsetem.

Změřila si mě. Už se neusmívala. Měla neurčitý, až tvrdý pohled. Držení těla vzpřímené a upjaté. Stříbrnými nehty ukázala na regály za sklem: „Vypadá to snad jako grapefruit?“ zeptala se uštěpačně.

„Tyhle věci mě už nezajímají. Jde patrně o faksimilové duplikáty s ocelorytinami, obyčejná krejcarová elegance. Normální zboží pro masovou spotřebu. Ne. Lituji, to ne.“

„Rozumím.“ Znova se pokusila vyloudit na tváři úsměv. Byla našňupnutá jak radní s příušnicemi. „Snad pan Geiger – ale ten tu zrovna není.“ Pečlivě si mě prohlížela. O vzácných tiscích toho věděla asi tolik jako já o řízení blešího cirkusu.

„Přijde snad pan Geiger později?“

„Bohužel, asi až hodně pozdě.“

„To je hloupé,“ řekl jsem, „moc hloupé. Já se posadím do jedné z těch rozkošných klubovek a vykouřím si cigaretu. Mám dnes odpoledne kupodivu dost volno. Kromě přednášky z trigonometrie nemám zrovna co na práci.“

„Ano,“ řekla. „To – ano, jistě.“

Uvelebil jsem se v křesle a zapálil jsem si cigaretu kulatým, niklovým zapalovačem ze stojacího popelníku. Žena ještě chvíli stála, hryzala si spodní ret a v očích měla neurčité obavy. Nakonec kývla, pomalu se otočila a šla zpátky ke stolku v koutě místnosti. Zpoza lucerny na mne hleděla. Přehodil jsem si nohu přes nohu a zažíval. Její stříbrné nehty se pohnuly k telefonu na stole, nedotkly se ho však, klesly a začaly ťukat na desku stolu.

Ticho trvalo asi pět minut. Dveře se otevřely a vešel vychrtlý vašnosta s holí a velkým nosem, zavřel dveře přes tlak automatického uzavírače, odpochoval do kouta a položil na stůl balíček. Vytáhl náprsní tašku se zlatě okovanými rohy a cosi blondýně ukázal. Stiskla tlačítko na stole. Vysoký vychrtlý vašnosta šel ke dveřím v přepážce a pootevřel je natolik, aby jimi prošel.

Dokouřil jsem cigaretu a zapálil si druhou. Minuty se vlekly. Na bulváru houkaly a chrčely klaksony. Kolem se přehnal velký dálkový autobus. Táhlý zvuk gongu se ozval, jakmile se změnila dopravní světla.

Blondýnka, opřená o loket, si dala dlaň před oči a dívala se na mne skrz prsty. Dveře v přepážce se otevřely a ten vysoký vašnosta s holí z nich vyklouzl. V rukou držel jiný balíček s rozměry většího knižního formátu. Přistoupil k stolku a zaplatil. Z místnosti vyšel tak, jak vešel – našlapoval na chodidla, oddechoval otevřenými ústy a cestou ke dveřím na mne vrhl kradmý pronikavý pohled.

Vstal jsem z křesla, pozdravil blondýnku zvednutím klobouku a vyšel za ním ven. Vašnosta se ubíral směrem na západ a pohupoval hůlkou, kmital jí těsně nad stěvicem své pravé nohy. Sledovat ho byla snadná práce. Měl sako z dost řvavé koňské houně, s rameny tak daleko od sebe, že mu krk vyčuhoval jako celerová nať a hlava se mu při chůzi klinkala. Přešli jsme půldruhého domovního bloku. Když se na Highland Avenue rozsvítila červená, zastavil jsem se vedle něho, aby si mne všiml. Vrhla na mne nejprve zběžný, pak pojednou zkoumavější letný pohled a kvapně se odvrátil. Při zelené jsme přešli na druhou stranu ulice a ušli další domovní blok. Vysoký muž natahoval jedenáctky a na nároží měl přede mnou dvacetimetrový náskok. Zahnul doprava. O třicet metrů výše se v kopci zastavil, zavěsil hůl na ruku a z vnitřní kapsy vystrachal kožené cigaretové pouzdro. Strčil si cigaretu do úst, upustil zápalku, a když se pro ni shýbal, podíval se dozadu. Všiml si, že ho od nároží pozorují, a narovnal se, jako by mu někdo dal ze zadu kopanec. Když teď dlouhými neohrabanými kroky chvátil podél bloku do kopce, bodaje holí do dlažby, téměř se za ním prášilo. Znovu zahnul doleva. Byl nejméně půl domovního bloku přede mnou, než jsem došel na místo, kde zabočil. Popadal jsem dech. Stál jsem na začátku úzké ulice, lemované z jedné strany stromy a opěrnou zídka a třemi dvory s bungalowy na straně druhé.

Zmizel. Bloumal jsem podél bloku a rozhlížel jsem se nalevo a napravo. U druhého dvora s bungalowy jsem ho zahlédl. Dvůr se jmenoval La Baba a bylo to tiché, šeré místo s dvojí řadou bungalowů, stíněných stromy. Prostřední pěšinu lemovaly italské cypřiše, přistřižené, nízké a baňaté, že vypadaly jako ty džbány s olejem z *Ali Baby a čtyřiceti loupežníků*. Za třetím džbánem se zatřepetal rukáv z řvavě vzorkované látky.

Opřel jsem se o pepřovník u parkové cesty a čekal jsem. Nad horskými úpatími opět zarachotil hrom. Od černých mraků nakupených dál k jihu se odrážely zásvity blesku. Několik prvních dešťových kapek se rozpláclo na dlažbě a zanechalo skvrny velké jak niklák. Vzduch byl stejně nehybný jako v tom orchidejovém skleníku generála Sternwooda.

Za kmenem stromu se opět vynořil rukáv, pak dlouhý nos, pak jedno oko a čupřina světle hnědých vlasů bez klobouku. Oko na mne upřeně hledělo. Potom zmizelo. Na druhé straně kmene vykuklo jako datel druhé oko. Uběhlo pět minut. To stačilo. Déle to nevydržel. Takové typy lidí jako on jsou hotové uzlíky nervů. Zaslechl jsem škrtnutí zápalky a pak pohvizdování. Nato přeběhl po trávníku nejasný stín k vedlejšímu stromu. A pak už byl na pěšině, kráčel rovnou ke mně,

pohupoval holí a hvízdal si. Hvízdání znělo kysele a mělo zakrýt, jak má nahnáno. Hleděl jsem do ztracena na tmavou oblohu. Muž prošel ve vzdálenosti asi tří metrů ode mne a vůbec na mne nepohlédl. Cítil se v suchu. Balíčku se zbavil.

Díval jsem se za ním, dokud se mi neztratil z očí, a pak jsem šel po hlavní pěšině La Baby k třetímu cypřiši a rozhrnul větve. Vytáhl jsem tu zabalenou knížku, strčil ji pod paždí a odešel. Nikdo na mne nekřikl.

5. kapitola

Na bulváru jsem zašel do telefonní budky v dragstóru a našel jsem si v seznamu byt pana Arthura Gwynna Geigera. Bydlel na Laverne Terrace, v ulici odbočující do vrchu z Laurel Canyon Boulevard. Vhodil jsem niklák do otvoru a vytočil jen tak pro zajímavost jeho číslo. Telefon nikdo nebral. Podíval jsem se do firemního telefonního seznamu a poznamenal jsem si adresu několika knihkupectví v blízkém okolí místa, kde jsem teď byl.

První prodejna, kam jsem šel, byla na severní straně, papírnictví a knihkupectví, rozsáhlá místnost v přízemí a spousta knih v mezzaninu. Nezdálo se mi, že jsem na správné adrese. Přešel jsem na druhou stranu ulice a šel k východu. O dva bloky dál jsem se zastavil. Tohle už vypadalo slibněji. Úzký krámk s knihami naskládanými od podlahy po strop, kde čtyři nebo pět zákazníků trávilo čas otiskováním palců na nové knižní obálky. Nikdo si jich nevšímal. Šel jsem dál, dozadu, prošel jsem otvorem v přepážce a našel drobnou brunetu za stolem. Četla nějakou právnickou knihu.

Rozevřel jsem před ní na stole náprsní tašku, aby viděla plechovou placku zapíchnutou do kožené chlopně. Podívala se na ni, odložila brýle a zaklonila se v křesle. Tašku jsem zase schoval. Žena měla jemně modelovanou tvář inteligentní židovky. Dívala se na mne a nic neříkala.

Řekl jsem: „Prokázala byste mi malou laskavost?“

„Nevím. Oč jde?“ Měla vláčný altový hlas.

„Znáte Geigerovu prodejnu na druhé straně ulice, o dva bloky dál na západ?“

„Snad jsem kolem ní šla.“

„Je to knihkupectví,“ řekl jsem. „Ovšem knihkupectví jiného druhu než vaše. To víte zatraceně dobře.“

Trochu ohrnula rty a neřekla nic. „Znáte Geigera podle vidění?“

„Lituji, pana Geigera neznám.“

„Takže mi nemůžete říct, jak vypadá?“

Ohrnula rty ještě více. „Proč bych to měla dělat?“

„Jen tak. Když to nechcete říct, nemůžu vás k tomu přimět.“

Vykoukla dveřmi v přepážce a znovu se zaklonila v křesle. „To byla šerifská hvězda, vidíte?“

„Šerifův čestný zástupce. Neznamená vůbec nic. Nemá to cenu fajfky tabáku.“

„Chápu.“ Sáhla po krabičce cigaret, vyklepala jednu a vytáhla ji rty. Zapálil jsem jí sirkou. Poděkovala mi, znovu se zaklonila a pozorovala mě mezi obláčky cigaretového kouře. Řekla opatrně:

„Chcete vědět, jak vypadá, a nechcete s ním mluvit? „

„On v krámě není,“ řekl jsem.

„Myslím, že tam přijde. Je to konec konců jeho prodejna.“

„Nechci s ním zatím ještě mluvit,“ řekl jsem. Znovu vykoukla otevřenými dveřmi. Řekl jsem: „Vyznáte se ve vzácných tiscích?“

„Můžete mě vyzkoušet.“

„Máte třetí vydání *Ben Hura* z roku 1860, to, kde se na straně 116 jedna řádka dvakrát opakuje?“

Odstrčila žlutou právnickou knihu stranou, přitáhla silný svazek ležící na stole, listovala v něm,

až přišla na stránku, kterou hledala, a dala se do čtení. „To nemá nikdo,“ řekla, aniž zvedla hlavu. „Prostě neexistuje.“

„Máte pravdu.“

„Kam tím u všech všudy míříte?“

„Ta dívka v Geigerově prodejně tohle nevěděla.“

Zvedla hlavu. „Chápu. Zajímáte mě. Zatím dost nejasně.“

„Jsem soukromý čmuchar, který vyšetřuje jistý případ. Snad na vás žádám příliš mnoho. Mně se nezdálo, že je to mnoho.“

Vyfoukla šedý prstenec kouře a píchla do něho prstem. Prstenec se rozpadl v malé chomáčky. Mluvila hladce, lhostejně; „Hádala bych, že mu je tak přes čtyřicet. Střední postavy, poněkud obtloustlý. Může vážit asi osmdesát. Tlusté tváře, knírek jak Charlie Chan, silný měkký zátylek. Je celý změkčilý. Bývá dobře ustrojený, klobouk nenosí, předstírá, že se vyzná v antikvitách, ale nemá o nich tušení. Ach – ještě něco. Levé oko má skleněné.“

„Byl by z vás dobrý čmuchar,“ řekl jsem.

Zasunula příručku zpátky do otevřené police za stolkem a znovu otevřela právnickou knihu. „Doufám, že ne,“ řekla. Nasadila si brýle.

Poděkoval jsem jí a vyšel ven. Spustil se déšť. Se zabaleným balíčkem v podpaží jsem doběhl k svému vozu, který stál v postranní ulici, obrácený k bulváru téměř přímo naproti Geigerově prodejně. Než jsem k němu dorazil, byl jsem hezky promočený. Vpadl jsem do vozu, zavřel okna po obou stranách a oťel balíček kapesníkem. Pak jsem ho otevřel.

Přirozeně jsem věděl, co v něm bude. Tlustý, masivně vázaný foliant, pěkně ručně vytištěný na kvalitním papíře. Kniha byla prošpikovaná celostránkovými „uměleckými“ fotografiemi. Snímky i průvodní text byly nepopsatelně oplzlé. Nebyla to nová kniha. Na předsádce stála data výpůjček a datum, kdy byl svazek vrácen. Kniha z půjčovny – z půjčovny vybraných pornografií.

Foliant jsem zabalil a zamkl pod sedadlo. Provozovat otevřeně na bulváru takovou činnost, to vyžadovalo hodně velkou protekci. Seděl jsem za volantem, otravoval se kouřem z cigaret, naslouchal dešti a přemýšlel o tom.

6. kapitola

Déšť plnil kanály a cákal půl metru vysoko na chodnících. Státní poldíci v gumácích, které se leskly jako hlavně revolverů, si užili spoustu legrace, když přenášeli hihňající děvčata přes ošklivá místa. Déšť prudce bubnoval na střechu mého vozu a dovnitř mi začala kapat voda. Na podlaze se utvořila kaluž vody, abych do ní mohl strčit nohy. Byl ještě příliš časný podzim na takový silný déšť. Natáhl jsem si plášť, doběhl k nejbližšímu dragstóru a koupil si půllitr whisky. Ve voze jsem jí vypil dost, aby mi bylo teplo a abych netrpěl dlouhou chvílí. Dávno už jsem přetáhl parkovací dobu, ale poldíci byli příliš zaneprázdnění přenášením děvčat a pohvizdováním na písťalku, aby se o to starali.

Přestože přšelo, či právě proto, bylo u Geigera živo. Velmi pěkné vozy zastavovaly před knihkupectvím a velmi slušně vypadající lidé vcházeli dovnitř a vycházeli s balíčky. Nechodili tam jen muži.

Objevil se asi kolem čtvrté. Před prodejnou zastavil krémový kabriolet a zahlédl jsem tučnou tvář a ten chanovský knír, když Geiger vyklouzl z vozu a vešel do krámu. Byl bez klobouku a měl na sobě zelený plášť bez opasku. Byl jsem příliš daleko, abych viděl jeho skleněné oko. Z krámu vyšel vysoký, velmi hezký mladík v krátké kožené kazajce, odjel s kabrioletem za roh a pěšky se vrátil s lesklými černými vlasy splenými deštěm.

Uplynula další hodina. Setmělo se a deštěm zamžená světla obchodů do sebe vsákla temná ulice. Zvonky tramvají rozduřdění řinčely. Asi kolem čtvrt na šest vyšel ten vysoký mládenec z

Geigerova obchodu s deštníkem v ruce, aby přivezl krémový kabriolet. Když s ním předjel, vyšel Geiger z krámu a vysoký mládenec mu nad prostovlasou hlavou držel otevřený deštník. Pak deštník zavřel, sklepal s něho vodu a podal deštník do vozu. Pak rychle vběhl zpátky do obchodu. Nastartoval jsem motor.

Kabriolet jel po bulváru k západu, což mě donutilo zahrnout doleva a nadělat si spoustu nepřátel, včetně řidiče tramvaje, který vystrčil hlavu na déšť, aby mi vynadal. Byl jsem dva bloky za kabrioletem, než jsem dosáhl stejné rychlosti jako on. Doufal jsem, že se Geiger vrací domů. Asi dvakrát či třikrát jsem ho zahlédl, a pak jsem ho poznal, když zahýbal na sever do Laurel Canyon Drive. V polovině cesty do kopce zabočil doleva a vydal se po klikatém pásu mokrého cementu, který se nazývá Laverne Terrace. Byla to úzká ulice na jedné straně s vysokým náspem a rozházenými dřevěnými domky, podobnými chatám, které stály na svahu na druhé straně, takže jejich střechy nebyly vysoko nad úrovní silnice. Průčelní okna zakrývaly keře a křoviny. Všude kolem kapala voda z nasáklých stromů.

Geiger měl rozsvícené reflektory a já neměl. Přidal jsem plyn, předjel jsem ho v zatáčce, koukl jsem se na číslo jednoho z domků a na konci domovního bloku jsem se otočil. Geiger už zatím zastavil. Světla jeho vozu vycházela z garáže domku, před kterým stál hranatý keř zimostrázu tak, že úplně zakrýval přední dveře. Díval jsem se, jak s otevřeným deštníkem vychází z garáže a vchází mezi keřem do domku. Nejednal tak, jako kdyby čekal, že ho někdo bude sledovat. V domku se rozsvítilo světlo. Sjel jsem k vedlejšímu domku hned nad ním, který se zdál prázdný, ale neměl to zvenčí ničím potvrzeno. Zaparkoval jsem, pustil jsem do vozu trochu vzduchu, napil jsem se z láhve a zůstal sedět. Nevěděl jsem, nač čekám, ale cosi mi říkalo, abych čekal. Další armáda loudavých minut se vlekla kolem mne.

Dva vozy vyjely do kopce a zmizely za hřebenem. Ulice se zdála velmi tichá. Chvilku po šesté se dalších pár jasných světel začalo pohupovat ve šňůrách deště. Teď už bylo tma jako v pytli. Vůz pomalu dojel a zastavil před Geigerovým domkem. Vlákna žárovek žhnula mdle a pak zhasla. Otevřela se dvířka a z vozu vystoupila žena. Drobná štíhlá žena s nedbale nasazeným kloboučkem a v průhledném plášti proti dešti. Prošla tím zimostrázovým bludištěm. Slabě se ozval zvonek, obdélník světla v dešti, zavírající se dveře, ticho.

Z postranní kapsy vozu jsem vytáhl baterku a sešel jsem kousek níž, abych si prohlédl vůz. Byl to tmavočervený či tmavohnědý kabriolet packard. Levé okno bylo otevřené. Nahmatal jsem celuloidové pouzdro na řidičský průkaz a posvítil si na něj. Byl vystaven na Carmen Sternwoodovou, 3765 Alta Brea Crescent, West Hollywood. Vrátil jsem se zpátky do svého vozu a seděl a seděl. Střechou mi na kolena kapala voda a po whisky mě pátil žaludek. Žádné vozy nejely do kopce. Žádné světlo se neobjevilo v oknech domu, před nímž jsem parkoval. Vypadalo to, že tady jsou hodní sousedé a nemluví vám do toho, když chcete holdovat neřestem.

V sedm hodin dvacet z Geigerova domu vyšlehl jediný záblesk oslnivě bílého světla jako při letní blýskavici. Když to světlo opět zakryla a pohltila tma, ozval se pronikavý, rozechvělý výkřik a zanikl mezi stromy nasáklými deštěm. Dříve ještě než ozvěna dozněla, jsem byl z vozu a spěchal k domu.

V tom křiku nebylo cítit strach. Zněl jako příjemný úlek s jakýmsi podtónem opilství ale i šílenství. Byl to ošklivý výkřik. Když jsem ho uslyšel, myslel jsem na muže v bílém a zamřížovaná okna a úzké tvrdé pryčny s koženými pouty na ruce a popruhy na nohy. Z Geigerova úkrytu se neozýval ani hlásek, když jsem tam proběhl mezerou mezi keři a obešel zimostráz, který zakrýval domovní dveře. Visel na nich železný kruh se lví hlavou, který sloužil jako klepadlo. Sáhl jsem po něm, uchopil ho. A právě v té chvíli, jako kdyby někdo čekal na tento okamžik, rozlehly se domem tři výstřely. Pak jsem uslyšel cosi, co znělo jako dlouhé zachrčení. Nato se ozvalo měkké žuchnutí. A potom rychlé kroky, které se z domu vzdalovaly.

Dveře vedly přímo na úzkou cestičku jako padací most přes příkop. Chodník vyplňoval mezeru mezi domovní zdí a okrajem náspu. Dům neměl verandu ani kousek pevné půdy, kudy by se dal obejít, abych se dostal dozadu. Zadní vchod ústil na dřevěné schodiště, které vedlo dolů do úzké

uličky. Věděl jsem to, protože jsem slyšel klapot kročejů sestupujících po tom schodišti. Pak jsem zaslechl, jak zaburácel nastartovaný motor auta. Hukot motoru rychle zanikl v dálce. Myslel jsem si, že slyším ozvěnu motoru dalšího auta, ale nebyl jsem si tím jist. Dům, před nímž jsem stál, byl mlčelivý jako krypta. Nebylo naspěch. Co v domě bylo, to v něm zůstane.

Posadil jsem se obkročmo na plot vedle příjezdové cesty, nahnul jsem se daleko dopředu k širokému oknu a pokoušel se škvírou mezi záclonami nahlédnout dovnitř. Viděl jsem odraz světla lampy na stěně a roh knihovny. Slezl jsem dolů, vrátil jsem se na příjezdovou cestu a urval jsem kus křoví, když jsem se s rozběhem obořil ramenem proti domovním dveřím. To bylo pošetilé. Domovní dveře obvykle bývají jedinou částí kalifornského domku, kterou nevyvrátíte. Jedině jsem se navztekal a pohmoždil si rameno. Vylezl jsem znovu na plot, kopnutím jsem vyrazil okenní sklo, navlékl jsem si na ruku klobouk místo rukavice a odstranil většinu střepů z dolního okenního rámu. Potom jsem vsunul ruku dovnitř a odsunul dolní zástrčku. Ostatní už bylo hračka. Na horní části rámu zástrčka nebyla. Vysunul jsem okno, vlezl do pokoje a odhrnul závěs z tváře.

Žádný z těch dvou lidí uvnitř se nepozastavil nad tím, že jsem vešel oknem, ač jenom jeden byl mrtev.

7. kapitola

Byl to široký pokoj, zabíral celou šířku domu. Měl nízký trámový strop a hnědé omítnuté stěny, pokryté pruhy čínských výšivek a čínských a japonských tisků v rámech z nehlazeného dřeva. Byly tam nízké knihovničky, růžový čínský koberec tak tlustý, že by v něm krtek mohl rýt týden, aniž by vystrčil čenich z jeho vlasu. Na podlaze byly polštáře a kousky hedvábí, tak rozházené, jako by obyvatel pokoje chtěl mít kdykoli kousek na dosah, aby jej mohl žmoulat. Byl tam také široký, nízký divan se starorůžovým potahem, na kterém ležela hromádka šatstva, včetně nafialovělého hedvábného prádla. Na podstavci stála velká vyřezávaná lampa. Další dvě stojací lampy měly jantarově zelená stínidla a dlouhé střípce. Byl tam černý psací stůl s vyřezávanými nestvůrami na způsob chrličů na rozích, za ním leštěná černá židle s vyřezávanými opěradly a opěradlem, na kterém ležel žlutý atlasový polštář. Ve vzduchu se vznášela podivná směs zápachů a vůní, v níž převládal čpavý pach spáleného korditu a sladká vůně éteru.

Na jakémisi nízkém pódiu na jednom konci pokoje stálo týkové křeslo s vysokým opěradlem a na něm na oranžovém šátku s roztřepenými okraji seděla slečna Carmen Sternwoodová. Seděla zpříma, s rukama na postranních opěradlech, kolena těsně u sebe, tělo ztuhle vypjaté, v póze egyptské bohyně, s bradou krásně vodorovně, a drobné bílé zuby jí zářily mezi pootevřenými rty. Oči měla široce otevřené. Tmavě šedá barva duhovky úplně pohlcovala panenky. Byly to oči šílence. Zdálo se, že je v bezvědomí, ale její póza nebyla pózou člověka v bezvědomí. Vypadala, jako by si úporně promýšlela něco hrozně důležitého a jako by se jí to dařilo. Z úst jí vycházel jakýsi hihňavý plechový zvuk, ale její tvář zůstala bezvýrazná a rty nehybné. V uších měla dlouhé nefritové náušnice. Byly to pěkné náušnice, mohly stát tak dvě stě dolarů. Jinak na sobě neměla vůbec nic.

Měla krásné tělo, štíhlé, pružné, pevné a zaoblené. Ve světle lampy se pleť matně leskla jako perla. Její nohy neměly sice zkušný půvab nohou paní Reganové, byly to ale moc hezké nohy. Prohlédl jsem si ji bez rozpaků a bez vzrušení. Jako nahá dívka v tom pokoji pro mne vůbec neexistovala. Byla to jen narkomanka. Pro mne byla vždycky jen narkomanka.

Přestal jsem se na ni dívat a podíval jsem se na Geigera. Ležel na podlaze na zádech, za okrajem čínského koberce, před něčím, co vypadalo jako indiánský totem. Mělo to profil jako orel a místo širokého, kulatého oka to mělo čočku fotoaparátu. Objektiv byl naměřen na nahou dívku v křesle. Po straně totému byl připevněn zčernalý fotoblesk. Geiger měl na nohou čínské střevíce s tlustými plstěnými podrážkami a černé atlasové kalhoty, na sobě měl vyšíváný kabát, vpředu značně potřísněný krví. Jeho skleněné oko jasně svítilo z podlahy a zdálo se, že je to jediná část jeho těla,

kteřá je naživu. Na první pohled bylo vidět, že ani jeden z těch tří výstřelů, které jsem slyšel, se nemínil cíle. Vypadal důkladně mrtvý.

Ten záblesk, který jsem uviděl, byl zřejmě fotoblesk, a ten šílený výkřik byla reakce omámené nahé dívky na zablesknutí. A ty tři výstřely, to byl něčí nápad, jak dát událostem trochu jiný směr. Nápad toho chlápka, který seběhl po zadních schodech, zabouchl dvířka auta a odjel, jako kdyby hořelo. Viděl jsem, že na to neměl zrovna nejhorší názor.

Na červeně lakovaném podnosu na konci černého stolu stály dvě křehké, zlatými žilkami protkané sklenice a vedle nich bachratá karafa s nějakou hnědou tekutinou. Vyndal jsem zátku a přičichl jsem k ní. Voněla éterem a ještě něčím, snad opiovou tinkturou. Nikdy jsem takovou směs neochutnal, ale zdálo se, že do Geigerovy domácnosti zapadá docela dobře.

Chvilí jsem poslouchal, jak déšť bubnuje na střechu a na severní okna. Mimo déšť nebylo slyšet vůbec nic – žádná auta, žádnou sirénu, jen vytrvalé bubnování kapek. Přešel jsem k divanu, stáhl si plášť a prohlédl jsem si dívčiny šaty. Byly to světle zelené vlněné šaty, které se přetahovaly přes hlavu, s tříčtvrtečními rukávy. Snad bych jí je mohl obléci. Rozhodl jsem se přiskočit prádlo, ani ne tak z taktu, jako spíš proto, že jsem si nedovedl představit, jak jí natahuji kalhotky a zapínám podprsenku. Vzal jsem tedy šaty k týkovému křeslu. Ze slečny Sternwoodové byl také cítit na dva tři metry éter. Z jejího hrdla stále ještě vycházelo přidušené hihňání a po bradě jí teklo trochu pění. Dal jsem jí facku. Zamrkala a přestala se hihňat. Dal jsem jí ještě jednu.

„Tak pojď,“ řekl jsem vesele. „Teď budu hezky hodný a pěkně se oblečem!“

Podívala se na mne a její šedé oči byly prázdné jak otvory v masce. „Didididohahe!“ zabreptala.

Vrazil jsem jí ještě několik z každé strany. Nevadilo jí to, ale také jí to nepomohlo, aby se vzpamatovala. Dal jsem se tedy do práce se šaty. To jí také nevadilo. Nechala mne, abych jí zvedl ruce nad hlavu, a roztáhla všechny prsty od sebe, jako by to bylo kdovíjak pěkné. Navlékl jsem jí ruce do rukávu, přetál jí šaty přes hlavu a postavil ji zpříma. Padla mi do náruče a rozhiňala se. Posadil jsem ji zpátky na židli a navlékl jí punčochy a střevíce.

„Tak a teď se jdeme projít,“ řekl jsem. „Hezky na procházku!“

A tak jsme se šli hezky projít. Chvilku mě její náušnice tloukly do prsou, chvilku jsme se zase rozcházeli jako při tanci. Procházeli jsme se ke Geigerovu tělu a zpátky. Přiměl jsem ji, aby se na něj podívala. Zřejmě se jí líbil. Začala se hihňat a pokoušela se mi říct, že se jí líbí, ale jen něco zabreptla. Dovedl jsem ji k divanu a položil ji na něj. Dvakrát škytla, zahihňala se trochu a usnula. Nacpal jsem si její propriety do kapes a šel jsem se podívat za ten totem. Fotoaparát tam byl, vestavěný do totému, ale nebyla v něm žádná kasetka. Podíval jsem se kolem po podlaze, jestli ji Geiger nevyndal, ještě než byl zastřelen. Kasetka nikde. Vzal jsem ho za bezvládnou, studenou ruku a trochu jsem ho překulil. Kasetka nikde. Tohle se mi moc nelíbilo.

Zašel jsem ještě do haly za pokojem a prohlédl jsem si celý dům. Vpravo byla koupelna a nějaké zavřené dveře, vzadu kuchyně. Okno v kuchyni bylo vypáčeno. Drátěná síť byla pryč a místo, kde hák drhl po parapetu, bylo zřetelně vidět. Zadní dveře nebyly zamčeny. Nechal jsem je odemčené a nahlédl jsem do ložnice na levé straně haly. Byla upravená, až pedanticky pořádná, ženská. Na posteli byl přehoz s kanýry. Na toaletním stolku s trojdílným zrcadlem byla voňavka, vedle ní kapesník, nějaké drobné peníze, pánské kartáče a klíče. Ve skříni byly pánské šaty a pod okrajem přehozu lemovaného kanýrem byly pánské trepky. Zřejmě pokoj pana Geigera. Vzal jsem si klíče zpět do pokoje a prohlédl si psací stůl. Ve spodní zásuvce byla zamčená ocelová pokladna. Otevřel jsem ji jedním z klíčů. Nebylo v ní nic než zápisník vázaný v modré kůži, s abecedou a spoustou šifrovaných záznamů, psaných tímž šikmým písmem, kterým byl psán dopis generálu Sternwoodovi. Dal jsem zápisník do kapsy, ocelovou pokladnu jsem otřel tam, kde jsem se jí dotkl, zamkl jsem stůl, klíče dal do kapsy, vypnul plyn ve falešných polenech v krbu, oblékl si kabát a pokusil se probudit slečnu Sternwoodovou. Nešlo to. Narazil jsem jí tedy klobouček na hlavu, zabalil ji do kabátu a vynesl jsem ji do auta. Pak jsem se vrátil, zhasil všechna světla, zavřel domovní dveře, vytáhl si z její kabelky klíče a nastartoval packarda. S kopce jsme sjeli beze světla. Na Alta Brea Crescent to nebylo ani deset minut jízdy. Carmen je strávila tím, že chrápala a foukala

mi éter pod nos. Musel jsem strpět její hlavu na svém rameni. Byl to jediný způsob, jak zabránit, abych ji neměl na klíně.

8. kapitola

Za úzkými tabulkami postranního vchodu do Sternwoodova paláce prosvítalo slabé světlo. Zastavil jsem vůz pod krytým vjezdem a vyprázdnil kapsy na sedadlo. Dívka chrápala v rohu, klobouček výbojně naražený do čela, ruce bezvládně složené na plášti. Vystoupil jsem a zazvonil. Ke dveřím se blížily pomalé kroky, přicházející jakoby z nesmírné dálky. Dveře se otevřely a z nich se na mne díval vysoký, vzpřímený, stříbrovlasý majordomus. Ve světle z haly vypadaly jeho vlasy jako svatozář.

„Dobrý večer, pane,“ řekl zdvořile a podíval se kolem mne na packarda. Potom se jeho oči vrátily ke mně.

„Paní Reganová je doma?“

„Ne, pane.“

„Doufám, že pan generál spí?“

„Ano, pane. Večer se mu spí nejlépe.“

„A co komorná paní Reganové?“

„Matylda? Ta je doma, pane.“

„Měla by sem přijít. Tahle práce potřebuje ženskou ruku. Podívejte se do auta a pochopíte proč.“

Šel se podívat do auta. Když se vrátil, řekl: „Ano, pane. Dojdu pro Matyldu.“

„Matylda už se o ni postará,“ řekl jsem.

„My se všichni o ni snažíme starat,“ odpověděl.

„Asi v tom už máte praxi,“ podotkl jsem.

Na tohle neřekl nic. „Tak dobrou noc,“ rozloučil jsem se s ním. „Nechám to na vás.“

„Velmi dobře, pane. Mohu vám zavolat taxi?“

„Rozhodně ne,“ ohradil jsem se. „Vlastně já tady vůbec nejsem. To se vám jenom něco zdá!“

Konečně se usmál. Uklonil se mi, jen tak hlavou, a já jsem se obrátil a odcházel. Šel jsem po příjezdové cestě, až jsem vyšel ze vrat.

Prošel jsem nejméně kolem deseti domovních bloků, po cestě která se stáčela stále dolů, ulicemi promočenými deštěm, pod stromy, z nichž neustále kapala voda, podél osvětlených oken velkých domů s příznačně ohromnými zahradami, pod neurčitými obrysy říms a štítů a oken, svítících někde vysoko na svahu, vzdálených a nepřístupných jako domy čarodějnic v začarovaném lese. Vyšel jsem u benzínové pumpy, která zářila zbytečně jasným světlem. Za zamženým sklem seděl na židli otrávený muž v bílé čepici, tmavé větrovce a četl noviny. Podíval jsem se dovnitř, ale šel jsem dál. Byl jsem už stejně promočený tak, že jsem se víc promočit nemohl. A v takové noci, jako byla ta dnešní, by mi při čekání na taxík asi narostl plnovous. A kromě toho, taxikáři si moc pamatují.

Zpátky ke Geigerovu domu jsem se dostal asi tak za půl hodiny rychlé chůze. Nikdo tam nebyl, na ulici žádné auto, jen moje vlastní stálo před sousedním domem. Vypadalo smutně jako zaběhlý pes. Vyhrabal jsem z něho láhev režné, spolkl jsem polovinu jejího obsahu na jeden doušek, vlezl jsem dovnitř a zapálil si cigaretu. Vykouřil jsem půlku, zahodil zbytek, vylezl jsem zase ven a šel ke Geigerovi. Odemkl jsem si dveře, vstoupil do tepla a tmy a zastavil jsem se, zatímco voda ze mne tiše kapala na podlahu. Chvilí jsem poslouchal, jak venku prší. Potom jsem dotápal k lampě a rozsvítil jsem.

První věc, kterou jsem zpozoroval, bylo, že dva pruhy vyšívaneého hedvábí zmizely ze stěny. Předtím jsem je sice nepočítal, ale plochy hnědé omítky, z nichž zmizely, vypadaly nápadně holé. Popošel jsem a rozsvítil druhou lampu. Podíval jsem se na totem. Pod ním, vedle čínské koberce, ležel na holé podlaze další koberec, který tam předtím nebyl. Geigerova mrtvola, která tam předtím

byla, zmizela.

To mě zmrazilo. Stiskl jsem rty a zíral na skleněné oko totemu. Potom jsem znovu prošel celým domem. Všechno bylo přesně v tom stavu jako předtím. Geiger nebyl ani ve své posteli, ani pod ní, ani ve skříni. Nebyl ani v kuchyni, ani v koupelně. Zbývaly pouze ty zamčené dveře na pravé straně haly. Jeden z Geigerových klíčů se k nim hodil. Vnitřek pokoje byl sice zajímavý, ale Geiger tam také nebyl. Zajímavý byl proto, že byl tak odlišný od Geigerova pokoje. Byla to jasná, holá mužská ložnice s leštěnou dřevěnou podlahou, dvěma indickými koberečky, dvěma rovnými židlemi, sekretářem z nehlazeného tmavého dřeva s pánskými toaletními potřebami a dvěma černými svíčkami ve čtvrtmetrových mosazných svícnech. Postel byla Úzká, vypadala tvrdě a měla kaštanový batikovaný přehoz. Celý pokoj vypadal studeně. Zamkl jsem, otřel kliku kapesníkem a vrátil jsem se k totemu. Klekl jsem si na zem a podíval jsem se podél vlasu koberce ke vstupním dveřím. Zdálo se mi, že vidím dvě rovnoběžné rýhy v koberci, směřující ke dveřím, jako by někdo táhl tělo a podpatky ryly do koberce. Ať už to udělal kdokoli, věděl, co dělá. Unést mrtvolu je rozhodně těžší než unést žal.

Policie to nebyla. Ta by byla ještě tady a zrovna by se asi lak dostávala do tempa se svými šňůrami a křídou a fotoaparáty a s práškem na snímání otisků a svými pětákovými doutníky. Ti by tady ještě byli, určitě! Vrah to také nebyl. Ten zmizel pořádně rychle. Musel vidět tu holku, a nemohl si být dvakrát jistý, jestli je dostatečně zpitomělá, aby ho nepoznala. Zkrátka – vrah bude na cestě do dálav. Nemohl jsem zaboha uhodnout, kdo to byl, ale nijak mi nevadilo, jestli někdo chtěl, aby byl Geiger pohřešován, místo aby byl zavražděn. Dávalo mi to čas, abych mohl zjistit, jestli bych celou tu historii mohl podat nějak tak, abych z ní vynechal Carmen Sternwoodovou. Zavřel jsem zase dům, nastartoval vůz a vrátil se domů, kde jsem si dal sprchu, převlékl se do suchých šatů a uvařil si opožděnou večeři. Potom jsem seděl doma, vypil až moc horkého punče a pokoušel jsem se rozluštit šifru v Geigerově modrém zápisníku. Jistě jsem věděl jediné to, že jde o seznam jmen a adres, asi jeho zákazníků. Bylo jich přes čtyři sta. Muselo to vynášet, nehledě na různé možnosti vydírání – a těch bylo asi hodně. Kterékoli jméno v tom seznamu mohlo být jméno vraha. Nijak jsem policii ten případ nezáviděl, až ho dostanou.

Šel jsem spát plný whisky a zklamání a zdálo se mi o muži v zakrváceném čínském kabátě, který honil nahou dívku s dlouhými nefritovými náušnicemi, zatímco já jsem běhal za nimi a snažil jsem se je vyfotografovat prázdným aparátem.

9. kapitola

Ráno bylo jasné, zářivé a slunečné. Probudil jsem se s pocitem, že mám v ústech koženou řidičskou rukavici, vypil jsem dva šálky kávy a prohlédl si ranní noviny. Žádné se nezmiňovaly o panu Arthurovi Gwynnu Geigerovi. Právě když jsem se snažil trochu narovnat svůj zmačkaný a mokrá oblek, zazvonil telefon. Byl to Bernie Ohls, hlavní prokurátorův vyšetřovatel, který mi dohodil generála Sternwooda.

„Tak jak se máme?“ zahlaholil spokojeně jako člověk, který se dobře vyspal a není nikomu moc dlužen.

„Mám kocovinu,“ sdělil jsem mu.

„Ajeje,“ zasmál se trochu nepřítomně a potom začal takovým nonšalantním, policajtským hlasem jakoby: „Byls už u generála Sternwooda?“

„Chm,“ přisvědčil jsem.

„A začals na tom už pracovat?“

„Moc přšelo,“ odpověděl jsem, pokud se to dalo pokládat za odpověď.

„Ti Sternwoodovic,“ pokračoval, „to je rodina, kde se pořád něco děje. Pod rybářským molem na Lidu se zrovna teď houpe v příboji velký buick, který patří jednomu z členů rodiny.“

Stiskl jsem sluchátko tak, že jsem je málem rozmáčkl, a zadržel jsem dech.

„Jo,“ řekl Ohls vesele. „Hezký nový sedan, celý zasekaný pískem a mořskou vodou ... Ale, skoro bych zapomněl. V tom autě sedí nějaký chlápek.“

Vydechl jsem tak pomalu, že mi dech málem zůstal viset na rtech. „Regan?“ zeptal jsem se.

„Co? Kdo? Jo, ty myslíš toho bývalého pašeráka, kterýho ta starší Sternwoodová sbalila a pak si ho vzala. Kdepak, toho jsem nikdy ani neviděl. Co by tam měl co dělat?“

„Přestaň, člověče! Co tam má vůbec kdo co dělat?“

„To já nevím, kamaráde. Ale jdu se tam podívat. Chceš jít taky?“

„Ano.“

„Tak sebou hod’,“ řekl. „Počkám na tebe tady v tý králíkárně!“

Oholený, ustrojený a s lehkou snídaní v žaludku jsem se dostal do Justičního paláce dřív než za necelou hodinu. Vyjel jsem do šestého patra a došel k řadě malých kanceláří vyhrazených pro nadvládčího. Ohlsova kancelář nebyla o nic větší než ty ostatní, ale seděl v ní sám. Na stole neměl nic než podložku, lacinou psací soupravu, klobouk a jednu nohu. Byl to středně vysoký blondatý muž s hustým bílým obočím, klidnýma očima a zdravými zuby. Vypadal jako normální člověk, kterého byste si na ulici ani nevšimli. Jenomže já jsem věděl, že zabil devět lidí, a z toho tři v takové situaci, že na něj někdo mířil revolverem a myslel, že ho drží v šachu.

Vstal, zastrčil do kapsy plochou krabičku krátkých doutníků značky Entractes, tím, který měl v ústech, kývl nahoru a dolů a pořádně si mě prohlédl, zakloniv trochu hlavu.

„Není to Regan,“ řekl. „Ověřil jsem si to. Regan je chlap jako hora, vysoký asi jako ty a o něco těžší. Tohle je nějaký mládenec.“

Neřekl jsem na to nic.

„Proč vzal Regan roha?“ zeptal se Ohls. „Zajímá tě to?“

„Myslím, že ne,“ odpověděl jsem.

„Když se chlápek, který pašuje lihoviny, přižení do bohatý rodiny a potom dá kvinde hezký ženský a dvěma miliónkům poctivejch dolarů – to nasadí brouka do hlavy i mně! Ty sis asi myslel, že to je tajemství, ne?“

„Chm.“

„No dobře, tak si to nech pro sebe, do smrti dobrý.“ Obešel stůl, klepl si na kapsu a vzal si klobouk. „Nehledám Regana,“ řekl jsem mu.

Zamkl dveře a oba jsme sešli na parkoviště policejních vozů a nasedli do modrého sedanu. Jeli jsme směrem na Sunset a zahoukali jen občas sirénou, když nám přišla do cesty červená. Bylo svěží ráno, vzduch byl příjemně ostrý, takže život se zdál prostý a líbezný – pokud jste neměli problémy. A já je měl.

Pobřežní silnicí to je k Lidu asi padesát kilometrů, prvních patnáct městem. Ohls tu cestu ujel za tři čtvrtě hodiny. Nakonec jsme zastavili před zašlým štukovým portálem já zvedl nohy z podlahy a vystoupili jsme z vozu. Dlouhé molo se zábradlím z dřevěných sloupků pět na deset centimetrů táhlo se od portálu k moři. Na konci stál hlouček lidí, kteří se nahýbali přes zábradlí, a policista s motocyklem, stojící pod portálem, zadržoval druhý hlouček, který se snažil dostat na molo. Na obou stranách silnice parkovaly vozy obvyklých morbidních zvědavců obojího pohlaví. Ohls ukázal policistovi odznak a vstoupili jsme na molo do ostrého rybího pachu, kterému neublížil ani celoroční trvalý déšť.

„Tamhle je – na pramici,“ řekl Ohls a ukázal svým krátkým doutníkem.

Na konci mola se na vlnách houpala nízká černá pramice s kormidelní budkou jako vlečný parník. Na ní se v ranním slunci něco lesklo: velké černé chromované auto, kolem něhož byly ještě zaklesnuty řetězy. Výložník jeřábu už byl otočen do normální polohy a spuštěn na palubu. Kolem auta stáli nějakí lidé. Sestoupili jsme po kluzkých schodech na palubu pramice.

Ohls se pozdravil se šerifovým zástupcem v khaki a s nějakým mužem v civilu. Tři muži, kteří tvořili posádku pramice, opírali se o kormidelní budku a žvýkali tabák. Jeden z nich si drbal mokrou hlavu špinavým ručníkem, zřejmě ten, který musel do vody, aby zaklesl řetězy kolem vozu.

Prohlédli jsme si auto. Přední nárazník byl ohnutý, jeden reflektor rozbitý, druhý ohnutý, ale sklo bylo v pořádku. Chladič byl prohnutý a lak i chrom na celém autě byly poškrábané. Čalounění ve voze bylo promočené a zčernalé. Všechny pneumatiky se zdály v pořádku.

Řidič stále ještě seděl na svém místě za volantem, jeho hlava svírala nepřírozený úhel s rameny. Byl to štíhlý, tmavovlasý mládenec, který musel ještě nedávno docela slušně vypadat. Teď měl namodralý obličej, oči se mu matně leskly pod přivřenými víčky a v otevřených ústech měl plno písku. Na levé straně čela měl podlitinu, která kontrastovala s bledostí jeho pleti.

Ohls poodstoupil od vozu, odkašlal si a zapálil si svůj krátký doutník. „Tak co o tom víte?“

Uniformovaný policista ukázal na skupinku čumilů nahoře na molu. Jeden z nich ohmatával místo, kde bylo zábradlí ve značné délce proráženo. Roztříštěné dřevo bylo čistě nažloutlé, jako čerstvě poražená borovice.

„Prorazil to támhle. Vletěl do toho na plný plyn. Tady přestalo pršet dost brzy, asi tak v devět večer. Přeražené dřevo je vevnitř suché – tak to vypadá na to, že se to stalo až po tom dešti. Vůz spadl do hluboké vody, jinak by byl hůř zřízený. Bylo to asi za polovičního odlivu, jinak by ten vůz voda odnesla o kus dál a přimáčkla ke kúlům mola. Mohlo to teda být asi tak v deset večer, nanejvýš tak v půl desáté. Když ráno přišli rybáři, viděli ten vůz pod vodou, a tak jsme sem zajeli s pramicí a vůz jsme vytáhli a našli v něm toho mrtvého.“

Detektiv ryl špičkou boty do paluby. Ohls se podíval po straně na mne a zatočil krátkým doutníkem jako cigaretou.

„Byl opilý?“ zeptal se, neobraceje se na nikoho přímo.

Námořník, který si drbal hlavu ručníkem, se přiblížil k zábradlí a zakašlal tak nahlas, že se na něj všichni musili podívat. „Mám v krku písek,“ řekl a odplivl si. „Ne tolik jako ten v tom autu – ale dost!“

Uniformovaný policista odpověděl. „Mohl být opilý, když se tak producoval sám v dešti. Ožrala je všeho schopní!“

„Čerta opilý,“ řekl detektiv. „Plyn byl napůl seškrčený a ten chlap dostal zabijákem přes hlavu. Jestli chcete něco vědět, tak je to vražda!“

Ohls se podíval na námořníka s ručníkem. „A co vy myslíte, kamaráde?“

Muž s ručníkem se cítil polichocen. Zašklebil se: „Já bych řek sebevražda. Nic mi do toho není, ale když se ptáte, já bych řek sebevražda. Jednak ten chlápek jel po tom mole úplně rovně. Stopa je vidět skoro po celý dýlce. To by teda vypadalo, že se to stalo po tom dešti, jak říkal tady šerif. A pak ty kolíky rovně a čistě naboural, jinak by nevlít tak daleko do vody. Možná že se párkrát ve vzduchu votočil. Zkrátka, hnal si to pořádně a navez se přímo do zábradlí. To jel víc než na poloviční plyn. Ten plyn moh seškrtit, jak na něm držel ruku, když padal, a hlavu si moh nabourat taky při tom pádu.“

Ohls řekl: „Je vidět, že máte oči, kamaráde. Prohledali jste ho?“ zeptal se šerifova zástupce. Ten se podíval na mne, pak na posádku u kormidelní budky. „No dobře, tak to nechte,“ řekl Ohls.

Po schodech sestoupil s mola malý mužík s brýlemi, unaveným obličejem a černým kufříkem v ruce. Vybral si na palubě trochu čistší místo, na které kufřík položil. Potom smekl klobouk, pomasíroval si vzadu krk a zadíval se na moře, jako by nevěděl, kde je nebo proč sem přišel.

„Tady máte klienta, doktore,“ řekl Ohls. „Sletěl s mola včera večer. Asi v devět nebo v deset. Víc nevíme.“

Mužík se zasmušile podíval do auta na mrtvého muže. Sáhl mu na hlavu, podíval se na podlitinu na spánku, oběma rukama pohnul hlavou sem a tam a ohmatal mu žebra. Zvedl mrtvou ruku a zadíval se na nehty. Pak ruku pustil a díval se, jak spadla. Odstoupil od auta, otevřel kufřík, vytáhl blok formulářů a začal jeden s průpisem vyplňovat.

„Evidentní příčina smrti je zlomený vaz,“ řekl při psaní. „To znamená, že v něm moc vody nebude. To znamená, že brzy začne tuhnout, když je teď na vzduchu. Měli byste ho z toho auta vytáhnout dřív, než ztuhne. Potom by vám to šlo asi dost těžko.“

Ohls přikývl. „Jak dlouho je mrtev, doktore?“

„To vám neřeknu.“

Ohls se na něj ostře podíval, pak vyndal z úst ten krátký doutník a prohlížel si ho. „Těší mě, že jsem vás poznal, doktore! Doktor od koronera, který neuhodne dobu smrti za pět minut, to jsem ještě nezažil!“

Mužík se kysele zašklebil, zastrčil formuláře do kufříku a propisovačku zpátky do kapsy. „Jestli včera večeřel, řekl bych vám to – kdybyste věděl, v kolik večeřel. Ale ne za pět minut.“

„Jak přišel k té modřině – při pádu?“

Mužík se znovu podíval na podlitinu. „Myslím, že ne. Tu ránu způsobilo něco zabaleného. Kromě toho tam došlo k podkožnímu krvácení, ještě když byl naživu.“

„Zabiják?“

„Pravděpodobně.“

Mužík nám pokývl hlavou, zvedl kufřík a vrátil se po schodech na molo, kde už před portál vjížděla sanitka. Ohls se na mne podíval a řekl. „Půjdem. Nestálo to ani za to, co?“

Přešli jsme molo a nastoupili zas do jeho sedanu, probili se na silnici a jeli zpátky do města po tříproudové vozovce čistě umyté deštěm, podél mírných kopečků ze žlutobílého písku, porostlých růžovým mechem. Nad mořem kroužilo pár racků nad něčím na mělčině a daleko od břehu plula bílá jachta a vypadala, jako kdyby visela na nebi.

Ohls na mne vysunul bradu a zeptal se: „Znáš ho?“

„Jistě. Sternwoodův šofér. Viděl jsem ho včera zrovna to auto pulírovat.“

„Já tě nechci do ničeho nutit, Marlowe, jenom mi řekni, měl s ním ten tvůj kšett něco společného?“

„To neměl. Nevím ani, jak se ten chlápek jmenuje.“

„Owen Taylor. Jak to vím? To je náhoda. Asi před rokem nebo tak nějak jsme ho měli v báni. Kvůli únosu. Ujel se Sternwoodovou dcerou, s tou mladší, do Yumy. Ale ta starší se rozjela za nima, přivezla je zpátky a Owena dala zabásnout. A druhý den přišla k návladnímu a vzala všechno zpátky, aby ho pustil. Řekla, že ten kluk si chtěl její sestru vzít, jenže té se to nezdálo. Ta si chtěla jenom dát do nosu a něco užít. Tak jsme kluka pustili a člověče, představ si, oni si ho nechali dál jako šoféra! A za nějaký čas jsme dostali zprávu z Washingtonu, kam jsme poslali jeho prstíčky: před šesti lety byl v Indianě souzen pro pokus o loupežné přepadení. Odseděl si tenkrát šest měsíců v místní base, zrovna v té, co jim z ní foukl Dillinger. Ohlásili jsme to Sternwoodovým, ti si ho ale nechali dál. Co si o tom myslíš?“

„Vypadají jako řádně cvaknutá rodina,“ řekl jsem. „Vědí už o tomhle?“

„Ještě ne. Musím tam teď zajet.“

„Neříkej nic generálovi, jestli to jde.“

„Proč?“

„Má tak starostí nad hlavu a je nemocen.“

„Myslíš Regana?“

Zamračil jsem se na něj. „Už jsem ti řekl, že o Reganovi nic nevím. Nehledám Regana. Pokud vím, Regan neměl s nikým žádné maléry.“

„Hm,“ řekl Ohls a zadíval se zamyšleně na moře, takže sedan málem sjel ze silnice. Zbytek cesty do města už skoro nepromluvil. Vysadil mě v Hollywoodu poblíž Čínského divadla a obrátil se zpátky na západ k Alta Brea Crescent. Naobědval jsem se v automatu a podíval jsem se do odpoledních novin. O Geigerovi tam ještě nic nebylo.

Po obědě jsem šel pěšky po bulváru, abych se znova podíval na Geigerův obchod.

10. kapitola

Ten hubený černovlasý klenotník stál ve vchodu svého krámu ve stejném postoji jako včera

odpoledne. Když jsem vcházel do Geigerova obchodu, podíval se na mě zase, jako by věděl, o co mi jde. Uvnitř to vypadalo úplně stejně jako včera. Táž lampa svítila na tom stolku v rohu a táž platinová blondýna v týchž, tmavých šatech podobných semiši vstala a vyšla mi vstříc s týmž nezávazným úsměvem.

„Bylo to–“ začala a zarazila se. Nervózně zacukala prsty s postříbřenými nehty. V jejím úsměvu byly stopy napětí. Vlastně to ani nebyl úsměv, ale grimasa. Ona si jen myslela, že se usmívá.

„Tak už jsem tady zas,“ zapípal jsem vesele a mávl cigaretou. „Pan Geiger je dnes přítomen?“

„Bohužel ... Bohužel není. Opravdu, bohužel tu není. Snad vám posloužím sama – vy jste chtěl ...?“

Sundal jsem tmavé brýle a jemně jsem jimi poklepal na vnitřní stranu levého zápěstí. Dělal jsem, co jsem mohl, na člověka o váze devadesát kilo, abych vypadal jako teplouš.

„To s těmi prvotisky byla jenom finta,“ zašeptal jsem. „Člověk musí být opatrný. Já mám něco, co pan Geiger bude chtít. Něco, co už dlouho shání.“

Stříbrné nehty se dotkly světlých vlasů nad malým ouškem s černou náušnicí. „A tak, agent,“ řekla. „Snad byste mohl přijít zítra. Myslím, že tu zítra bude.“

„Přestaňte s tou kamufláží,“ řekl jsem. „Já jsem taky od fochu.“

Přimhouřila oči, až bylo vidět jen slabý nazelenalý lesk jako u studánky ve stínu stromů v hlubokém lese. Zaťala prsty do dlaní. Zírala na mě bez dechu.

„Je nemocen? Mohl bych za ním zajít do bytu,“ řekl jsem netrpělivě, „Nemůžu čekat věčně!“

„Vy ... vy ...“ slova jí uvázla v hrdle. Myslel jsem, že se sesype. Třásla se po celém těle a obličej se jí rozpadl jako kůrka koláče novopečené manželky. Složila obličej zase s námahou pomalu dohromady, jako kdyby zvedala něco těžkého, pouhou silou vůle. I úsměv se jí podařilo znova nasadit, i když měl trochu zohýbané rohy.

„Ne,“ vydechla. „Je mimo město. Nemělo – nemělo by cenu, abyste za ním jel domů. Nemůžete ... přijít zítra?“

Právě jsem otvíral ústa k odpovědi, když se za ní v příčce pootevřely dveře asi na čtvrt metru. Vysoký, hezký černý mladík v kožené bundě vyhlédl ven. Byl bledý a rty měl stisknuté. Když mě uviděl, rychle dveře zavřel. Než je ale zavřel, zpozoroval jsem za ním hromadu dřevěných beden, vyložených novinami, a v nich volně narovnané knihy. Knihy rovnal muž ve velmi nových modrákách. Část Geigerova skladu se stěhovala.

Když se dveře zavřely, nasadil jsem si zase tmavé brýle a nadzvedl jsem klobouk. „Tak zítra. Rád bych vám nechal navštívenku, ale víte, jak to vypadá.“

„Ano, ano, vím jak to vypadá.“ Zase se zachvěla a vtáhla do sebe vzduch s jemným zasyknutím. Vyšel jsem z obchodu, došel na roh bulváru, zahrnul za roh do příčné ulice a znova za roh do postranní ulice, která se táhla podél zadní fronty obchodů. U zadního vchodu Geigerova obchodu stál zacouvaný malý černý nákladáček s drátěnými postranicemi a bez nápisu. Muž ve velmi nových modrákách zrovna zvedal na korbu bednu. Vrátil jsem se na hlavní třídu a u bloku sousedícího s Geigerovým blokem jsem našel taxíka, zaparkovaného u hydrantu. Za volantem seděl růžolící mladík a četl nějaký krvák. Naklonil jsem se dovnitř, ukázal jsem mu dolar a zeptal se:

„Stopování – šlo by to?“

Prohlédl si mě. „Polda?“ zeptal se.

„Soukromý.“

Zazubil se. „To beru, šéfe.“ Zastrčil sešit za zrcátko a já jsem nasedl. Objeli jsme blok a naproti výjezdu z uličky, kde byl Geigerův obchod, jsme zastavili před jiným hydrantem.

Na korbě byl asi tucet beden, když muž v modrákách zabouchl dveře, zahákoval zadní postranici a usedl za volant.

„Za ním!“ řekl jsem taxíkáři.

Muž v modrákách nastartoval motor, rozhlédl se na obě strany a rychle vyrazil na tu druhou. Vyjel z uličky a odbočil vlevo. My za ním. Zahlédl jsem nákladáček, jak zahýbá na východ na Franklinovu třídu, a řekl jsem řidiči, aby trochu přidal. On však nemohl, nebo nechtěl, takže když

jsme přijeli na Franklinovu třídu, nákladáček byl už o dva domovní bloky před námi. Měli jsme ho v dohledu až k Vine a potom až k Západní třídě. Za Západní třídou jsme ho zahlédli dvakrát. Byla tu velká frekvence a ten různolící mladík se držel moc zpátky. Zrovna jsem mu to říkal bez ubrousku, když nákladáček, teď už daleko před námi, zahrnul znovu na sever do ulice nazvané Brittany Place. Když jsme k ní přijeli, nákladáček zmizel.

Zatímco se mě můj různolící řidič pokoušel uklidnit, vlekli jsme se do kopce asi šestkilometrovou rychlostí a hledali jsme nakladaček mezi stromy. O dva bloky výš se Brittany Place stáčí k východu a ústí na Randall Pláče. Na rohové parcele tam stál bílý činžák s průčelím na Randall Place a s vjezdem do suterénních garáží z Brittany Place. Zrovna jsme jeli kolem a červenolící mladík mě ujistňoval, že ten nakladaček nemůže být daleko, když jsem se podíval do klenutého vjezdu garáže a vzadu v pološeru jsem jej znovu spatřil. Zadní postranici měl spuštěnou.

Objeli jsme blok ke vchodu do činžáku a já jsem vystoupil. V hale nebyl nikdo, žádná domácí telefonní ústředna. Ke zdi stál přiřazený dřevěný stůl vedle několika pozlacených schránek na dopisy. V rychlosti jsem přelétl jména. Nějaký Joseph Brody bydlel v čísle 405. Nějaký Joe Brody dostal pět tisíc dolarů od generála Sternwooda za to, aby si přestal hrát s Carmen a našel si nějakou jinou dívku ke hraní. Mohl to být právě tenhle Joe Brody. Myslel jsem, že by se na to dalo vsadit.

Obešel jsem roh a dostal jsem se k začátku vykachlíkovaného schodiště a šachtě automatického výtahu. Vršek kabiny byl zrovna na úrovni podlahy. Vedle šachty byly dveře s nápisem „Garáže“. Otevřel jsem je a sestoupil po úzkých schodech do suterénu. Dveře výtahu byly otevřené a muž v nových modrákách s hekáním nakládal bedny do kabiny. Postavil jsem se vedle něho, zapálil jsem si a přihlížel jsem. Nelíbilo se mu, že se na něj dívám.

Za chvíli jsem řekl: „Pozor na přetížení, chlapče. Unese to jen půl tuny! Kam to je?“

„Brody, čtyři nula pět,“ zabručel. „Vy jste správce?“

„Jo. Vypadá to na pěkně lup, co?“

Ostře se na mne podíval očima, kolem nichž měl bledé kruhy. „Knihy!“ zavrčel. „Jedna bedna má dobrých padesát kilo a já mám záda tak na třicet!“

„Hlavně pozor na váhu!“ řekl jsem.

Vlezl si do výtahu k šesti bednám a zavřel dveře. Vystoupil jsem po schodech zpátky do haly, vyšel na ulici a taxík mě vzal zpátky do města do kanceláře. Dal jsem různolícímu mladíkovi zbytečně moc peněz a on mi dal na oplátku ohmatanou vizitku, kterou jsem zase výjimečně nezhodil do majolikové vázy s pískem vedle výtahu.

V šestém poschodí jsem měl v zadním traktu půldruhého pokoje. Půlpokoj byla kancelář rozdělená na dva díly a zařízení jako čekárna. Na dveřích mé poloviny byla tabulka s mým jménem, jinak nic. Vždycky jsem tu čekárnu nechával otevřenou pro případ, že by někdy přišel klient, chtěl si sednout a počkat na mě.

Dnes tam klient seděl.

11. kapitola

Měla hnědý tvídový kostým, polopánskou košili s kravatou a ručně šité střevíce. Punčochy měla průhledné jako včera, ale nohy tolik neukazovala jako včera. Černé vlasy se jí leskly pod kloboučkem á la Robin Hood, který mohl stát padesát dolarů a vypadal, jako byste si jej mohli udělat levou rukou z pijáku.

„Vida, vy také vstáváte!“ řekla ohrujíc nos na vybledlou pohovku, dvě křesla – každé jiné –, síťové záclony, které potřebovaly vyprat, a miniaturní stůl s letitými časopisy, které měly dodat čekárně pravého profesionálního rázu. „Začínala jsem si myslet, že snad pracujete v posteli jako Marcel Proust.“

„Kdo je to?“ zeptal jsem se, zapálil jsem si cigaretu a díval se na ni. Vypadala trochu bledá a

vyčerpaná, ale zároveň jako děvče, kterému trocha vyčerpání nijak nevadí.

„Francouzský spisovatel, specialista na degenerované typy. Toho vy neznáte.“

„Ale, ale!“ řekl jsem. „Račte vstoupit do mého budoáru!“

Vstala a řekla: „Včera jsme se moc dobře neshodli. Snad jsem byla nezdvořilá.“

„Byli jsme oba nezdvořilí,“ řekl jsem, otevřel spojovací dveře a dal jí přednost. Vešli jsme do zbytku mého apartmá, kde byl rezavě červený koberec, ne zrovna nejnovější, pět zelených pořadačů – z nichž tři byly plné kalifornského povětří – reklamní kalendář s paterčaty batolícími se na blankytně modré podlaze, v růžových šatečkách, s hnědými kučery a očima černýma jak velké trnky. Stály tam tři židle z napodobeného ořechu, obvyklý psací stůl s obvyklou podložkou, psací soupravou, popelníčkem a telefonem a s obvyklou rozvrzanou otáčecí židlí za stolem.

„Moc přepychové to tu nemáte,“ řekla a sedla si na tu stranu psacího stolu, kde sedají zákazníci.

Přešel jsem ke dveřím a vzal ze schránky šest obálek, dva dopisy a čtyři reklamní oznámení. Pověsil jsem klobouk na telefon a usedl.

„Pinkertonovi také ne,“ odpověděl jsem. „V téhle branži se nedá vydělat moc peněz, když je člověk poctivý. Když máte přepychovou kancelář, vyděláváte peníze – nebo čekáte, že je vyděláte.“

„A tak – vy jste poctivý?“ zeptala se a otevřela kabelku. Z lakovaného francouzského pouzdra si vzala cigaretu, zapálila ji kapesním zapalovačem, hodila pouzdro i zapalovač do kabelky a kabelku nechala otevřenou.

„Úzkostlivě.“

„Jakpak jste se vůbec dostal k tomuhle špinavému řemeslu?“

„Jakpak jste se dostala k tomu podloudníkovu, co jste si ho vzala?“

„Proboha, nebudeme se přece zas hádat. Sháněla jsem vás už celé dopoledne telefonem. Tady i v bytě.“

„Kvůli Owenovi?“

Rysy jí ztvrdly, ale její hlas znězněl. „Chudák Owen,“ řekla. „Tak vy to už víte?“

„Jeden detektiv z kanceláře státního návladního mě vzal na Lido. Myslel si, že bych o tom mohl něco vědět. Ale sám věděl víc než já. Ví, že si Owen chtěl vzít vaši sestru – kdysi.“

Mlčky kouřila a její černé oči si mě klidně měřily.

„Možná, že to nebyl tak špatný nápad,“ řekla tiše. „Měl ji rád. A to se v našich kruzích moc často nevyskytuje.“

„Byl už trestán.“

Pokrčila rameny a řekla: „Neznal prostě ty pravé lidi. To je to jediné, co dnes trestní rejstřík v téhle zločinem prolezlé zemi znamená.“

„To já bych zas neřekl.“

Stáhla si rukavičku z pravé ruky a kousla se do prvního kloubu ukazováčku. Nespouštěla ze mne oči. „Ale já jsem s vámi nechtěla mluvit kvůli Owenovi. Myslíte, že už máte náladu říct mi, co vám chtěl otec?“

„Bez jeho svolení určitě ne.“

„Bylo to kvůli Carmen?“

„Ani to vám nemůžu říct.“ Nacpal jsem si lulku a zapálil si. Chvíli se dívala na kouř. Pak sáhla do otevřené kabelky a vyndala tlustou bílou obálku. Hodila ji na stůl.

„Stejně byste si to měl prohlédnout,“ řekla.

Zvedl jsem obálku. Adresa – Paní Vivian Reganová, Alta Brea Grescent 3765, West Hollywood – byla napsána strojem. Doručeno poslem, razítko na známce 8. 35 večer. Otevřel jsem obálku a vyňal z ní lesklou fotografii velikosti 11X8 cm, která byla jediným obsahem.

Na fotografii seděla Carmen v Geigerově křesle s vysokým opěradlem, na pódiu, s náušnicemi a v Evině rouše. Její oči vypadaly ještě o něco šilenější, než jsem si je pamatoval. Zadní strana fotografie byla čistá. Vrátil jsem ji do obálky.

„Kolik chtějí?“ zeptal jsem se.

„Pět tisíc – za negativ a ostatní kopie. Zaplatit musím dnes večer, jinak to dají nějakému

bulvárnímu plátku!“

„Jakým způsobem vás o to požádali?“

„Asi půl hodiny po tom, co přišlo tohle, telefonovala nějaká žena.“

„Z toho bulvárního plátku nemusíte mít strach. Takové případy dnes poroty odsoudí hned na místě, nejdou se ani radit. Co ještě říkala?“

„Musela říct ještě něco?“

„Ano.“

Hleděla na mne trochu rozpačitě. „Máte pravdu. Ta žena říkala, že je do toho zapletená policie, a když ty prachy honem nenačím, tak že budu se sestřičkou mluvit přes mříž.“

„To už je lepší,“ řekl jsem. „Proč je do toho zapletená policie?“

„Nevím.“

„Kde je teď Carmen?“

„Doma. Včera večer jí nebylo dobře. Myslím, že je ještě v posteli.“

„Byla včera večer venku?“

„Ne. Já jsem byla pryč, ale služebnictvo říká, že Carmen venku nebyla. Byla jsem v Las Olindas v Cypřišovém klubu Eddieho Marse, kde jsem hrála ruletu. Svlékli ze mne košili.“

„Tak vy ráda hraje ruletu? To se dalo čekat.“

Přehodila nohu přes nohu a zapálila si další cigaretu. „Ano, hraju ráda ruletu. Všichni Sternwoodové mají rádi hazard, jako je ruleta nebo svatba s mužem, který pak uteče, nebo parforsní hon v osmapadesáti, kdy jezdec spadne s koně a zmrzačí se nadosmrti. Sternwoodové mají peníze, ale všechno, co si za ně koupili, jim protéklo mezi prsty jako voda.“

„Co dělal včera večer Owen s vaším vozem?“

„To nikdo neví. Vzal si ho bez dovolení. Když měl volný večer, mohl si vůz půjčit, ale včera večer volno neměl.“ Ušklíbala se. „Myslíte, že –“

„Věděl o téhle fotografii? Jak bych to mohl tušit? Nevylučuji to. Můžete sehnat těch pět tisíc v hotovosti hned?“

„To nemůžu, jestli o tom neřeknu otci, nebo jestli si je nevypůjčím. Mohla bych si je asi vypůjčit od Eddieho Marse. Ten by ke mně měl být štědrý, když nikdo jiný.“

„Měla byste to zkusit. Třeba ty peníze budete potřebovat nahonem.“

Opřela se o opěradlo a dala si ruku za hlavu. „Co kdybych to ohlásila policii?“

„To je dobrý nápad. Jenže to neuděláte.“

„Myslíte?“

„Ne. Musíte chránit otce a sestru. Nevíte, co může policie vyšetřovat. Může to být něco, co by si nemohli nechat pro sebe. I když se o to obvykle snaží, pokud se jedná o vydírání.“

„Můžete něco udělat?“

„Myslím, že ano. Ale nemohu vám říct, proč ani jak.“

„Líbíte se mi,“ řekla náhle. „Vy věříte na zázraky. Máte v kanceláři něco k pití?“

Odemkl jsem spodní zásuvku psacího stolu, vytáhl jsem svou kancelářskou láhev a dvě skleničky. Nalil jsem a vypili jsme je. Zavřela kabelku a odstrčila židli.

„Těch pět tisíc seženu,“ řekla. „Jsem dobrá zákaznice Eddieho Marse. Kromě toho je ještě jeden důvod, proč by ke mně měl být milý, a tem možná neznáte.“ Usmála se úsměvem, na který zapomenou rty ještě dřív, než úsměv dojde k očím.

„Ta blondýna, s kterou Rusty utekl, je Eddieho manželka.“

Neřekl jsem nic. Nespustila ze mne oči a zeptala se: „Vás to nezajímá?“

„Usnadnilo by mi to pátrání po něm – kdybych ho hledal. Myslíte, že je v tomhle nějak zapleten?“

Přistrčila svou prázdnou skleničku ke mně. „Nalijte mi ještě jednou. Vy jste nejtvrďší chlap, z kterého jsem kdy pokoušela něco vytáhnout. Nehejbáte ani ušima.“

Nalil jsem jí do skleničky. „Vytáhla jste ze mne všechno, co jste chtěla vědět – že nehledám vašeho manžela!“

Vypila skleničku na jeden ráz. Vyrazilo jí to dech – nebo jí to dalo příležitost vypadat, jako by jí to vyrazilo dech. Pomalu vydechla.

„Rusty nebyl žádný zločinec. Kdyby něco udělal, nebylo by to pro pár babek. Nosil při sobě vždycky patnáct tisíc dolarů v bankovkách. Říkal tomu peníze pro strýčka Příhodu. Měl je, když jsem si ho vzala, a měl je, když ode mne utekl. Rozhodně – Rusty není zapleten do nějakého žebráckého vydírání!“

Vzala si obálku a vstala. „Zůstanu s vámi ve styku,“ řekl jsem. „Kdybyste mi chtěla nechat vzkaz, vyřídí mi jej telefonistka v domě, kde bydlím.“

Šli jsme ke dveřím. Poklepávala bílou obálkou o kotníky prstů a řekla: „Pořád mi ještě nemůžete říct, co otec ...“

„Musel bych s ním nejdřív mluvit.“

Vyňala fotografii z obálky a podívala se na ni, když stála už ve dveřích. „Má nádherné tělo, že?“

„Chm.“

Naklonila se trochu ke mně. „Měl byste vidět moje!“ řekla vážně.

„Dá se to zařídit?“

Zasmála se, rychle prošla dveřmi, pak otočila hlavu a řekla chladně: „Vy jste ten nejchladnokrevnější chlap, s kterým jsem se kdy setkala, Marlowe! Nebo vám můžu říkat Phile?“

„Jistě.“

„Můžete mi říkat Vivian.“

„Díky, paní Reganová.“

„Jděte do háje, Marlowe!“ Vyšla ven a už se neohlédla.

Zavřel jsem dveře a zůstal stát s rukou na klíče a hleděl jsem na tu ruku. Tváře jsem měl trochu horké. Vrátil jsem se ke stolu, uklidil jsem láhev, vymyl obě skleničky a také je uklidil.

Pak jsem sundal klobouk s telefonu, zavolal jsem kancelář státního návladního a požádal jsem, aby mne spojili s Berniem Ohlsem.

Byl už zase v té své kukani. „Tak jsem teda nechal starého pána na pokoji,“ řekl. „Majordomus řekl, že mu to řekne on sám nebo některé děvče. Ten Owen Taylor bydlel nad garáží. Prohledal jsem jeho věci. Jeho rodiče žijí v Dubuque v Iowě. Poslal jsem telegram policejnímu komisaři, aby zjistil, jak chtějí zařídit pohřeb. Sternwoodovi to zaplatí.“

„Sebevražda?“ zeptal jsem se ho.

„To nikdo neví. Žádný dopis nezanechal. Neměl povolení vzít si ten vůz. Včera večer byli všichni doma až na paní Reganovou. Ta byla v Las Olindas s nějakým floutkem Larrym Cobbem. To jsem si ověřil. Znáš tam jednoho croupiera.“

„Ten nóbl hazard byste měli zarazit,“ řekl jsem mu.

„S tím syndikátem, který tady máme? Měj rozum, Marlowe! Ta modřina, co měl ten kluk na hlavě, mi nejde z hlavy. Opravdu mi s tím nemůžeš nějak pomoci?“

Byl jsem rád, že to vyjádřil zrovna takhle. Aspoň jsem mohl říct ne, a nijak jsem nelhal. Rozloučili jsme se, vyšel jsem z kanceláře, koupil si všechny troje odpolední noviny a zajel jsem v taxíku k soudnímu paláci, abych vzal z parkoviště svůj vůz. V žádných novinách o Geigerovi nic nestálo. Podíval jsem se znova do jeho modrého notýsku, ale ta šifra byla stejně nepřístupná jako včera.

12. kapitola

Stromy na horní polovině Laverne Terrace měly teď po dešti svěže zelené listy. V chladném odpoledním slunci jsem viděl příkrý svah kopce a schody, po kterých vrah po těch třech výstřelech ve tmě seběhl. Dole v ulici stály dva domky. Možná že v nich ty výstřely slyšeli, a možná také že ne.

Před Geigerovým domem ani jinde v celém domovním bloku nebylo vidět žádné známky života. Živý plot byl zelený a vypadal mírumilovně, došky na střeše byly ještě vlhké. Pomalu jsem jel kolem a v hlavě se mi začal rodit jakýsi nápad. Včera večer jsem se nepodíval do garáže. Když se Geigerova mrtvola už jednou ztratila, ani jsem ji moc netoužil nalézt. Přimělo by mě to k unáhleným činům. Ale odtáhnout nebožtíka do garáže naložit ho do jeho vozu a odvézt do některého z těch stovek osamělých kaňonů poblíž Los Angeles – to by byl dobrý způsob, jak se ho na několik dnů nebo dokonce týdnů zbavit. K tomu ovšem bylo třeba dvou věcí: mít klíček od jeho auta a mít komplice. Okruh pátrání by se tím značně zúžil, zejména proto, že v době, kdy se to stalo, měl jsem jeho klíčky v kapse já.

Neměl jsem příležitost podívat se na garáž. Vrata byla zavřená na petlici, a když jsem se k nim přiblížil, za živým plotem se něco pohnulo. Z bludiště vystoupila žena v kostkovaném zelenobílém plášti, s mrňavým kloboučkem na měkkých světlých vlasech a s očima dokořán zírala na můj vůz, jako by jej neslyšela přijíždět na kopec. Potom se rychle obrátila a zmizela z dohledu. Samozřejmě – byla to Carmen Sternwoodová.

Zajel jsem zpátky na ulici, zaparkoval a vracel se pěšky. Ve dne to bylo dost nebezpečné, vystavovat se takhle na odív, ale nedalo se nic dělat. Prošel jsem živým plotem.

Stála tam mlčky před zamčenými domovními dveřmi. Když mě uviděla, zvedla pomalu ruku k ústům a začala si kousat ten komický palec. Pod očima měla červené šmouhy a tvář zbledlou nervovým napětím.

Pousmála se a řekla: „Ahoj!“ slabým, křehkým hláskem. „Co – co ...“, Nedořekla a dál dumkala palec.

„Pamatujete se na mne?“ zeptal jsem se. „Doghouse Reilly, muž, který příliš vyrostl. Vzpomínáte si?“

Přikývla a tváří jí přelétl krátký křečovitý úsměv.

„Pojďme dovnitř,“ řekl jsem. „Mám klíč. Prima, že?“

„Co ... co ...?“

Odstřel jsem ji stranou, vsunul klíč do zámku, odemkl a pobídl ji dovnitř. Zavřel jsem dveře, zůstal stát a nosem jsem vtáhl vzduch. V denním světle ten pokoj vypadal strašně. To čínské harampádí na stěnách, ty koberce, lampy se střapci, týkový nábytek, ta směsice řvavých barev, ten totem, ta karafa s éterem a opiem – za denního světla to všechno vyvolávalo pocit pokradmé ošklivosti jako nějaký mejdan buzerantů.

Dívka a já jsme tam stáli a hleděli na sebe. Snažila se udržet si na tváři roztomilý úsměv, ale její tvář byla příliš unavená, aby se jí to dařilo, a vkrádal se do ní výraz úplné prázdnoty. Úsměv zmizel vždycky jako voda v písku a pod omámeným, otupělým výrazem jejích očí měla bledá pleť drsně zrnitou strukturu. Potaženým jazykem si olizovala koutky úst. Hezká, rozmazlená a ne moc chytrá holčička, která sklouzla na velmi špatnou cestu a nikdo ji pro to nepotrestal. K čertu se všemi boháči. Dělal se mi z nich nanic. Ukroutil jsem si v prstech cigaretu, odsunul stranou pár knih a posadil jsem se na roh černého stolu. Zapálil jsem si, vyfoukl obláček kouře a chvíli jsem ji mlčky pozoroval, jak dumlá palec. Stála přede mnou jako provinilá žákyně před ředitelem.

„Co tady děláte?“ zeptal jsem se jí konečně.

Začala žmoulat látku svého pláště a neodpověděla.

„Jak moc si toho z včerejška pamatujete?“

Na tuhle otázku odpověděla s prohnáním zábleskem v očích. „Co si mám pamatovat? Včera večer mi nebylo dobře. Byla jsem doma.“ Řekla to opatrným hrdelním hlasem, který jsem stěží slyšel.

„Houby jste byla doma!“

Několikrát prudce zamrkala.

„Než jste se dostala domů,“ řekl jsem. „Než jsem vás dovezl domů. Tady v tomhle křesle ...“ ukázal jsem rukou, „na tom oranžovém šátku. Vždyť vy si to dobře pamatujete!“

Po hrdle jí zvolna stoupal ruměnc. To už bylo aspoň něco. Dokázala se ještě červenat. Pod

šedými duhovkami zasvitl kousek bělma. Soustředěně dumovala palec.

„To – to jste byl vy?“ vydechla.

„Ano. Co všechno si pamatujete?“

„Vy jste od policie?“ řekla neurčitě.

„Ne. Jsem přítel vašeho otce.“

„Vy nejste od policie?“ Slabě si povzdechla. „Co — co chcete?“

„Kdo ho zabil?“

Křečovitě škubla rameny, ale v obličejí se jí nepohnul ani sval. „Kdo ještě o tom ... ví?“

„O Geigerovi? To nevím. Policie ne, jinak by se tu už hemžili. Možná že to ví Joe Brody.“

Byl to jen výstřel naslepo, ale trefil se do černého.

„Joe Brody! Ten!“

Pak jsme se oba odmlčeli. Já jsem kouřil cigaretu a ona okusovala palec.

„Nesnažte se chytračit, proboha,“ naléhal jsem. „Tady je na místě trochu té staromódní prostoty. Zabil ho Brody?“

„Koho?“

„Panebože,“ řekl jsem.

Vypadala uraženě. Brada jí klesla o kousek níž. „Ano,“ řekla důstojně. „Udělal to Joe.“

„Proč?“

„Nevím.“ Zavrtěla hlavou, aby se ujistila, že to neví. „Vídala jste ho v poslední době často?“

Ruce jí klesly a sevřela dlaně. „Jenom jednou či dvakrát, já ho nenávidím!“

„Pak tedy víte, kde bydlí?“

„Ano.“

„A už se vám nelíbí?“

„Nenávidím ho!“

„Takže by vám nevadilo trochu mu zatopit, že?“

Zas ten prázdný výraz. Šel jsem na ni moc rychle, ale bylo těžké postupovat pomalu. „Jste ochotná říct policii, že to byl Joe Brody?“ zkoušel jsem to znovu.

V obličejí se jí pojednou objevil výraz strachu.

„Samozřejmě když se mi podaří zatajit tu nahou fotku,“ dodal jsem, abych ji uklidnil.

Zahihňala se. Otrásl jsem se. Kdyby křičela, brečela nebo rovnou padla do mdlob, bylo by to pravděpodobně v pořádku. Ona se ale prostě hihňala. Nechala se vyfotografovat nahá jak Isis nebo co, někdo tu fotku ukradl, někdo jí před očima zabil Geigera a ona byla opilá, jak zákon káže. A najednou z toho byla obrovitá prima legrace. Tak se tedy hihňala. Ohromné. Její smích byl čím dál hlasitější a rozléhal se pokojem tak, jako by za dřevěnými stěnami běžely krysy. Šel na ni pěkný hysterický záchvat. Slezl jsem se stolu, přistoupil k ní a dal jí facku.

„Zrovna jako včera večer,“ řekl jsem. „My dva jsme parádní dvojice! Dva šašci, kteří hledají někoho, kdo by si z nich střílel!“

Přestala se smát, jako když utne, ale ta facka jí nevadila zrovna jako včera. Pravděpodobně jí museli všichni její amanti dřív nebo později jednu vrazit a to jsem chápal. Sedl jsem si zase na roh černého stolu.

„Vy se nejmenujete Reilly,“ řekla vážně. „Jste Philip Marlowe. Soukromý detektiv. Viv mi to řekla. Ukázala mi vaši vizitku.“ Pohládila si tvář, na kterou dostala facku, a usmála se na mne, jako bych byl někdo, s kým je ráda pohromadě.

„Tak něco si přece pamatujete,“ řekl jsem jí. „A vy jste sem přišla hledat tu fotografii a nemohla jste se dostat do domu, že?“

Kývla hlavou a nasadila zas ten úsměv. Už jsem to na ní viděl. Pracovala na mně. Za chvíli začnu vykřikovat Jipí! a požádám ji, aby se mnou odjela do Yumy a vzala si mě.

„Fotka je pryč,“ řekl jsem. „Hledal jsem ji už včera, než jsem vás odvezl domů. Brody si ji asi vzal s sebou. Neděláte si ze mě legraci s tím Brodym, že ne?“

Vážně zavrtěla hlavou.

„Tak je to hotovka,“ řekl jsem jí. „Nemusíte si s tím už dělat starosti. Neříkejte nikomu, že jste tu včera večer nebo dneska byla. Ani Vivian. Prostě zapomeňte, že jste tu někdy byla. Nechte to na mně, Reilly to zařídí!“

„Ale vy se přece nejmenu ...“ začala, ale pak zmlkla a přikyvovala, že souhlasí se vším, co jsem říkal, či s tím, co ji zrovna napadlo. Její oči se zúžily a ztmavly jako smalt na podnosu v levné jídelně. Něco ji napadlo. „Teď už musím jít,“ řekla, jako bychom právě vypili šálek čaje. „Jistě.“

Nehnul jsem se. Vrhla na mne ještě jeden roztomilý pohled a vykročila ke dveřím. Právě brala za kliku, když jsme oba uslyšeli příjezdět auto. Podívala se na mne tázavě. Pokrčil jsem rameny. Vůz zastavil právě před domem. Její tvář se zakřivila strachem. Před domem bylo slyšet kroky a někdo zazvonil. Carmen se dívala na mne, ruku na klíce, strachy bez sebe. Zvonek zvonil dál. Potom zmlkl a bylo slyšet, jak někdo strká klíč do zámku. Carmen uskočila od dveří a zůstala stát jako strnulá. Dveře se otevřely.

Dovnitř vešel energickým krokem nějaký muž, překvapeně se zastavil a mlčky, klidně na nás hleděl.

13. kapitola

Byl to šedivý muž, celý v šedém, kromě černých lakových střeVICů a dvou červených diamantů v hedvábné šedé kravatě, které vypadaly jako diamanty na ruletovém stolku. Měl šedou košili a krásně střižený flanelový oblek s dvouřadovým sakem. Když uviděl Carmen, smekl šedý klobouk, takže bylo vidět jeho šedivé vlasy, které byly tak jemné, jako by je někdo prosál gázou. Husté šedé obočí mu dávalo jakéhosi nedefinovatelně sportovního vzhledu. Měl dlouhou bradu, orlí nos a pozorné šedé oči, které se zdály trochu šikmé, protože záhyb kůže nad horními víčky mu spadl přes oční koutek.

Stál tam zdvořile, jednu ruku na klíce dveří, které byly za ním, v druhé šedý klobouk, kterým lehce poklepával na šedé kalhoty. Vypadal tvrdě, ale ne jako nějaký ostrý chlapík. Byla to spíš tvrdost otužilého kovboje. Ale žádný kovboj to nebyl. Byl to Eddie Mars.

Zavřel za sebou dveře, strčil si ruku do všité kapsy kabátu a nechal palec, aby vyčníval ven a leskl, se v poněkud ztlumeném světle pokoje. Usmál se na Carmen. Měl hezký, příjemný úsměv. Dívka si olízla rty a podívala se na něj. Její strach byl ten tam a usmála se.

„Promiňte, že přicházím tak neformálně,“ řekl. „Ale na zazvonění nikdo neodpovídal. Pan Geiger je přítomen?“

Odpověděl jsem mu. „Není, a my nevíme, kde je. Našli jsme dveře pootevřené a vešli jsme dovnitř.“

Pokývl a krepou šedého klobouku se dotkl dlouhé brady. Vy jste samozřejmě jeho přítel, že?“

„Jen obchodní známí. Zastavili jsme se pro knížku.“

„Pro knížku?“ řekl rychle a vesele, a jak se mi zdálo, trochu poťouchle, jako by věděl, jaké knihy Geiger vede. Potom se zas podíval na Carmen a pokrčil rameny.

Pohnul jsem se ke dveřím. „Tak my zas půjdem,“ řekl jsem a vzal jsem Carmen pod paží. Ta se ale dívala na Eddieho Marse. Zřejmě se jí líbil.

„Mám něco vyřídít, jestli se Geiger vrátí?“ zeptal se Eddie Mars tiše.

„Nebudeme vás obtěžovat.“

„Škoda,“ řekl poněkud mnohovýznamně. Šedé oči mu zajiskřily, a když jsem kolem něho procházel ke dveřím, objevil se v nich tvrdý výraz. Potom řekl jakoby mimochodem: „To děvče může vypadnout, ale s vámi bych si rád pohovořil, vojáku.“

Pustil jsem dívčinu paži a podíval jsem se na něho bezvýrazným pohledem. „Chceš dělat fóry, co? Zbytečně bys ztrácel čas,“ řekl příjemně. „Mám venku v autě dva mládence a ti vždycky udělají přesně to, co jim řeknu.“

Carmen vedle mne slabě vykřikla a vyběhla otevřenými dveřmi. Bylo slyšet, jak rychle utíká s kopce. Její vůz jsem neviděl, nechala jej patrně stát někde dole. Spustil jsem: „Co si k sakru _“

„Hele, to vynech,“ povzdychl si Eddie Mars. „Tady něco neklape. A já zjistím, co to je. Jestli si chceš dloubat z břicha olovo, tak se mi plet' do cesty.“

„A jeje,“ řekl jsem, „ostrý chlápek.“

„Jenom když je to třeba, vojáku.“ Už se na mne nedíval, přecházel pokoji, podmračeně, a vůbec si mě nevšímal, podíval jsem se ven rozbitou tabulkou v předním okně. Nad živým plotem bylo vidět střechu auta. Motor běžel naprázdno.

Eddie Mars našel na stole červenou karafu a dvě sklenice se zlatým žilkováním. Přičichl k jedné, potom ke karafě. Na rtech se mu objevil znechucený úsměv. „Mizera,“ řekl bez vzrušení.

Podíval se na pár knih, zabručel něco, obešel stůl a zastavil se před totemem s objektivem. Prohlížel si je, potom jeho pohled sklouzl na podlahu před totemem. Ohrnul nohou kobereček, rychle se sehnul a znehybněl. Potom si šedým kolenem klekl na podlahu takže mi částečně zmizel za stolem. Bylo slyšet ostrý výkřik a zase se zvedl. Jeho ruka zajela pod kabát a vynořila se s černou automatickou pistolí. Držel ji v dlouhých hnědých prstech jen tak, nemířil na mne, ani na nic jiného.

„Krev,“ řekl. „Tam na podlaze, pod tím kobercem, je krev. Moc krve.“

„Vážně?“ zeptal jsem se, jako by mě to zajímalo.

Posadil se do křesla za stolem, přitáhl morušový telefon k sobě a přendal si pistoli do levé ruky. Zamračil se na telefon, přičemž se mu husté obočí skoro spojilo a v zahnědlé kůži nad horním nosem se objevila ostrá vráska. „Myslím, že si zavoláme policii,“ řekl.

Přešel jsem k totemu a odkopl jsem koberec, rozprostřený tam, kde Geiger ležel. „Je to stará krev,“ řekl jsem. „Zaschlá krev.“

„Ale stejně si zavoláme policii.“

„Proč ne?“ řekl jsem.

Přimhouřil oči. Elegantní nátěr odprýskal a pod ním zbyl jen dobře oblečený ostrý hoch s revolverem.

„A kdopak vlastně jsme, vojáku?“

„Nějaký Marlowe. Detektiv.“

„Nikdy jsem o tobě neslyšel. Kdo byla ta dívka?“

„Klientka. Geiger se ji pokoušel vydírat. Přišli jsme si s ním o tom promluvit. Nebyl doma. Dveře byly otevřené, a tak jsme šli dál, abychom na něj počkali. Nebo jsem vám to už říkal?“

„To by se hodilo,“ odpověděl, „ty otevřené dveře. Když jste neměli klíč.“

„Ovšem. A jak to, že vy jste klíč měl?“

„Je ti něco do toho, vojáku?“

„Mohl bych se o to zajímat, jako by se mě to týkalo.“

Bezvýrazně se usmál a postrčil si klobouk do týla šedivé hlavy. „A já bych se zas mohl zajímat o to, proč se o to zajímáš ty.“

„To by se vám asi moc nelíbilo. Je to moc málo.“

„Tak dobře, fešáku. Tohleto je můj dům. Geiger je můj nájemník. A co si o tom myslíš teď?“

„Vy znáte opravdu roztomilé lidi.“

„Beru je takové, jací jsou. A jsou všelijací.“ Podíval se dolů na pistoli, pokrčil rameny a schoval ji zas do podpaží. „Máš nějaký nápad, vojáku?“

„Moře. Někdo odbouch Geigera. Geiger někoho odbouch a utekl. Nebo to byli dva jiní chlapíci. Nebo tu Geiger provozoval nějaký kult a přinášel krvavé oběti před totemem. Nebo měl k obědu kuře a těm kuřatům podřezával krk v obýváku.“

Šedý muž se na mne zamračil.

„Víc mě nenapadá,“ řekl jsem. „Radši zavolejte ty své přátele z města.“

„To nechápu,“ okřikl mě. „Nechápu, co tady pohledáváš.“

„Jen pěkně zavolejte poldíky. Uvidíte, co z toho pojde!“

Trochu si to rozmýšlel, ale nepohnul se. Vtáhl rty mezi zuby. „To nechápu,“ řekl suše.

„Možná že dneska nemáte svůj den. Já vás znám, pane Marsi. Cypřišový klub, Las Olindas. Nóbl hazard pro nóbl lidi. Místní policii máte v kapse a spojení do Los Angeles jste si taky dobře namazal. Zkrátka – protekce. Geiger dělal kšefty, které se bez protekce taky neobešly. Možná že jste mu jí trochu přepustil, když to byl váš nájemník, ne?“

Ústa se mu sevřela do tvrdé bílé grimasy. „Jaké kšefty dělal Geiger?“

„Pornografie. Obrázkové knížky.“

Dobrou minutu na mne upřeně hleděl. „Někdo se mu dostal na kůži,“ řekl tiše. „A ty o tom něco víš. Dnes se neukázal v obchodě celý den. V obchodě nevědí, kde je. Tady nikdo nebral telefon. Proto jsem přijel, abych se na to podíval. Na podlaze najdu pod kobercem krev. A najdu tady tebe a tu holku.“

„To neobstojí,“ řekl jsem, „ale snad to prodáte někomu, kdo to bude chtít koupit. Jedna maličkost vám ale unikla. Dneska ráno mu někdo odstěhoval z krámu ty knihy. Ty pěkné knížky, co tak draho půjčoval.“

Ostře luskl prsty a řekl: „Na to jsem měl myslet, vojáku. Ty se rozhodně vyznáš. Jak se na to koukáš?“

„Myslím, že Geigera někdo odbouchl. Ta krev bude asi jeho. A kvůli tomu, aby se mohly odvézt knihy, bylo třeba na nějaký čas mrtvolu uklidit. Někdo ten jeho kšeft přebírá a potřebuje chvílku, aby to rozběhl.“

„To jim nemůže projít,“ řekl Eddie Mars studeně.

„Kdo jim to překazí? Vy a ten párek pistolníků, co máte venku ve voze? Dnes už je tady velkoměsto, Eddie. A v poslední době sem přijelo pár hezky ostrých hochů. Platíme za to, že jsme se rozrostli.“

„Ty toho hrome nakecáš,“ řekl Eddie Mars. Vycenil zuby a dvakrát ostře hvízdal. Venku bouchla dvířka auta a bylo slyšet rychlé kroky blížící se k domu. Mars znovu vytáhl pistoli a namířil na mne. „Otevři dveře!“

Klika zarachotila a ozvalo se volání. Nehnul jsem se z místa. Ústí hlavně vypadalo jako vjezd do tunelu na Druhé ulici, ale ani jsem se nepohnul. Musel jsem si zvyknout na to, že nejsem neprůstřelný.

„Jen si ty dveře otevřete sám, Eddie. Kdopak si myslíte, že jste, abyste mi dával rozkazy? Buďte hodný a já vám třeba pomůžu.“

Prkenně se zvedl, obešel roh stolu a přešel ke dveřím. Otevřel je, ale nespustil přitom ze mne oči. Do pokoje vpadli dva muži a vytáhli ihned revolvery z podpaží. Jeden z nich byl zřejmě rváč, docela hezký bledý mládenec s rozpláclym nosem uchem jako biftek. Druhý byl štíhlý blondák s bezbarvýma očima a bezvýraznou tvář.

Eddie Mars jim řekl: „Podívejte se, jestli má tenhle chlápek bouchačku!“

Blondák vytáhl krátkou pistoli, kterou na mne zamířil. Rváč se přišoural ze strany a pečlivě mi ohmatal kapsy. Otáčel jsem se před ním jak zrudělá manekýnka, předvádějící večerní róbu. „Nemá bouchačku,“ řekl drsným hlasem. „Podívej se, kdo to je.“

Rváč mi sáhl do náprsní kapsy a vytáhl mou tašku. Otevřel ji a prohlížel si obsah. „Jmenuje se Philip Marlowe, Eddie. Bydlí v Hobart Arme na Franklinu. Licence privátního fízla, placka šerifova zástupce a tak. Čmuchar.“ Zastrčil náprsní tašku zpátky, pleskl mě po tváři a odvrátil se. „Vypadněte,“ řekl Eddie Mars.

Pistolníci vyšli a zaklapli dveře. Bylo je slyšet, jak zase nastupují do auta. Nastartovali a znovu nechali motor běžet.

„Tak, a teď mluv,“ vyštěkl na mne Eddie Mars. Zježené obočí se ostře odráželo od jeho čela.

„Ještě nemám všechno pohromadě, abych mohl prodávat. Bouchnout Geigera jen proto, aby se zmocnili jeho kšeftu – to je pitomý nápad, a já nevím jistě, že se to všechno tak zběhlo, i když předpokládám, že ho někdo zabil. Víím ale jistě, že ten, do ty jeho knížky má, ví dobře, oč jde, a dále víím jistě, že ta blondýna v obchodě je kvůli něčemu strachy bez sebe. A hádám, kdo ty knížky má.“

„Kdo?“

„To je zrovna to, co ještě nechci prodat. Mám klienta, rozumíte, Eddie?“

Ohrnul nos. „Tu ...“ řekl a rychle zmlkl. „Myslel jsem si, že tu dívku budete znát,“ řekl jsem. „Kdo má ty knihy, vojáku?“

„Zatím nemluví, Eddie. Proč taky bych měl?“

Položil pistoli před sebe na stůl a plácl na ni dlaní. „Tohleto: je jeden důvod,“ řekl. „A kromě toho bych se ti moh dobře revanšovat.“

„To je ono, Eddie. Ale tu pistoli vynechme. Já si vždycky dám říct, když slyším cinkat drobné. A kolik byste zacvakal?“

„Za co?“

„Co jste chtěl?“

Praštil do stolu. „Poslouchej, vojáku, já se tě něco zeptám a ty mi odpovíš zas otázkou. Takhle se nikam nedostaneme. Já chci vědět, kde je Geiger. Z osobních důvodů. Neměl jsem jeho kšeft rád a nijak jsem ho nechránil. Tohle je náhodou můj dům. Velkou radost z toho teď zrovna nemám. Věřím, že ať už o tom víš cokoli, je to pod čepicí, jinak by tady poldové vrzali botama. Ale ty nemáš nic, co bys mi moh prodat. A myslím si, že potřebuješ spíš sám trochu ochrany. Tak to vyklop!“

Odhadl mě docela dobře, ale já mu nehodlal nic všet na nos. Zapálil jsem si cigaretu, sfoukl jsem zápalku a hodil jsem ji na skleněné oko v totemu. „Máte pravdu,“ řekl jsem. „Jestli se Geigerovi něco stalo, musím všechno, co vím, oznámit policii. Tím se to dostane na veřejnost a já pak nebudu mít nic, co bych mohl prodat. Tak bych s vaším dovolením šel.“

Bylo vidět, jak mu opálená tvář zbledla. Na okamžik vypadal jak zlý, rychlý a tvrdý chlápek, a dokonce pohnul rukou, jako by chtěl zvednout pistoli. Jen tak mimochodem jsem dodal: „Á propos, jak se daří vaší paní?“

Chvilí jsem myslel, že jsem ho zahnal trochu daleko. Rukou, která se třásla, udělal křečovitý pohyb k pistoli. Ve tváři se mu napjaly tvrdé svaly. „Vypadni,“ řekl tiše. „Je mi úplně fuk, kam jdeš a co budeš dělat, až tam dojdeš. Ale jednu radu ti dám, vojáku. Vynech mě ze svých plánů, nebo si budeš přát, aby ses jmenoval Murphy a žil někde v Irsku.“

„To není ani tak daleko od Clonmelu,“ řekl jsem. „A odtamtud prý přišel nějaký váš kámoš.“

Naklonil se nad stůl, s chladnými očima, ale nepohnul se. Přešel jsem ke dveřím, otevřel jsem je a ohlédl jsem se po něm. Sledoval mě zrakem, ale jeho hubená šedá postava se nepohnula. V očích měl nenávisť. Vypadl jsem ven, prošel živým plotem, dorazil jsem k autu a nasedl. Vycouval jsem s vozem a přejel přes vršek kopce. Nikdo na mne nevystřelil. Když jsem ujel několik kroků, zastavil jsem, vypnul motor a chvíli jsem seděl. Nikdo za mnou nejel. Vrátil jsem se do Hollywoodu.

14. kapitola

Bylo za deset minut pět, když jsem zaparkoval u vchodu do činžáku na Randall Place. Několik oken už bylo osvětleno a rádia bučela do soumraku. Vyjel jsem výtahem do třetího poschodí a prošel chodbou se zeleným kobercem a s táflovánými stěnami barvy slonové kosti. Z otevřených dveří k požárnímu schodišti dul chladný vánek.

Vedle dveří s číslem 405 bylo malé slonovinové tlačítko. Zmáčkl jsem je a čekal jsem, jak se mi zdálo, strašně dlouhou dobu. Potom se dveře nehlučně asi na čtvrt metru pootevřely. Otevřely se takovým pomalým, pokradným způsobem. Muž, který za nimi stál, měl dlouhé nohy, dlouhý pás, vysoká ramena, tmavě hnědé oči v hnědém, bezvýrazném obličejí, který se naučil ovládat výraz už hrozně dávno. Vlasy jako ocelové štěpiny mu rostly hodně vzadu, takže měl opálené, vysoké čelo, které by bylo možno na první nedbalý pohled pokládat za sídlo mozku. Jeho zasmušilé oči si mě neosobně měřily. Dlouhými hnědými prsty přidržoval okraj dveří. Neříkal nic.

Řekl jsem: „Geiger?“

Nezdálo se mi, že by se byl výraz jeho tváře změnil. Zpoza dveří vytáhl cigaretu, dal si ji do úst a vyfoukl trochu kouře. Kouř se ke mně táhl v dlouhém, pohrdavém obláčku a za ním následovala slova pronesená chladným, nespěchavým hlasem, který neměl víc barvy než hlas forhonta ve faru, když rozdává.

„Vy jste něco říkal, že?“

„Geiger. Arthur Gwynn Geiger. Chlápek, co má ty knížky.“

Muž o tom beze spěchu uvažoval. Podíval se na oheň své cigarety. Ruku, kterou držel dveře, spustil dozadu, takže jsem na ni neviděl. Jen jeho rameno vypadalo, jako by ta skrytá ruka dělala nějaké pohyby.

„Nikoho toho jména neznám,“ řekl. „To má bydlet někde tady?“

Usmál jsem se. Můj úsměv se mu zřejmě nelíbil. Do očí se mu vkradl studený výraz. „Vy jste Joe Brody?“ zeptal jsem se.

Hnědá tvář ztvrdla. „A co má bejt? Hledáš parda, brácho, nebo se jen tak bavíš?“

„Tak vy jste Joe Brody,“ řekl jsem. „A neznáte nikoho, kdo se jmenuje Geiger. To je divné.“

„Jo? Třeba ty máš sám nějaký divný smysl pro humor. Tak si ho sbal a vyzkoušej ho zas na někom jiným.“

Opřel jsem se o dveře a zasněně jsem se na něho usmál. „Ty máš ty knížky, Joe, a já mám seznam těch kořenů. Měli bychom si o tom promluvit!“

Nespustil oči z mé tváře. V pokoji za ním bylo slyšet nějaký slabý zvuk, jako kdyby zazvonily kovové záclonové kroužky o záclonovou tyč. Podíval se koutkem oka do pokoje a otevřel dveře.

„Proč ne, když myslíš, že něco máš,“ řekl chladně a ustoupil ze dveří. Vešel jsem do místnosti.

Byl to pěkný pokoj s dobrým nábytkem, kterého tam nebylo dvakrát moc. Vysoká křídlová okna v protější zdi vedla na kamennou terasu, odkud byl výhled do soumraku a na úpatí kopců. V západní zdi byly jedny zavřené dveře blízko oken a druhé byly v téže stěně blízko vchodu. Zakrýval je plyšový závěs visící na tenké mosazné tyči nade dveřmi.

Na východní stěně žádné dveře nebyly. Uprostřed zdi stála pohovka, na kterou jsem usedl. Brody zavřel dveře a pomalu šel k vysokému dubovému psacímu stolu, pobitému cvočky s čtverhrannou hlavičkou. Na povytažené desce stolu stála krabice z cedrového dřeva s pozlacenými pantíky. Brody si ji přenesl k lenošce, která stála uprostřed mezi oběma dveřmi, a posadil se. Položil jsem klobouk na pohovku a čekal.

„Tak poslouchám,“ řekl Brody. Otevřel dřevěnou krabici s doutníky, odhodil špaček cigarety do popelníku, vytáhl z krabice dlouhý štíhlý doutník a dal si ho do úst. „Nechcete?“ A hodil mi také jeden.

Natáhl jsem ruku, abych doutník chytil. Brody vytáhl z krabice na doutníky pistolí a namířil mi na špičku nosu. Podíval jsem se na ni. Byla to černá policejní osmatřicítka. Momentálně jsem proti ní nemohl jinak argumentovat.

„Čistá práce, co?“ zeptal se Brody. „Co kdybys tak na chvílku vstal? Udělej asi dva kroky dopředu. Můžeš přitom trochu natáhnout ruce do vzduchu.“ Jeho hlas zněl afektovaně nonšalantně, jako u těch drsných chlápků na plátně biografů. Teď se všichni chovají jako ty jejich filmové vzory.

„To jsou věci,“ řekl jsem a vůbec jsem se nepohnul. „Tolik bouchaček ve městě a tak málo rozumu. Ty jseš už druhý chlápek, co si myslí, že mu svět leží u nohou, když vytáhne bouchačku. Odlož ji a nedělej hlouposti, Joe.“

Svraštil obočí a vysunul na mne bradu. Jeho oči se na mne dívaly zle.

„Ten druhý chlápek se jmenuje Eddie Mars,“ řekl jsem. „Slyšels o něm někdy?“

„Ne.“ Brody na mne dál mířil svou pistolí.

„Jestli se ten někdy doví, kdes byl včera večer v tom dešti, zamete tě jako metař smetí.“

„Co bych měl já znamenat pro Eddieho Marse?“ zeptal se Brody chladně, ale položil ruku s pistolí na koleno.

„Ani tichou vzpomínku,“ řekl jsem.

Zírali jsme jeden na druhého. Na špičatou tmavou trepku, která vyčuhovala pod plyšovým závěsem na dveřích, jsem se nepodíval.

Brody řekl tiše: „Nemyl se, brácho. Já nejsem ostrý hoch, jsem jen opatrný. Já o tobě nevím ani ň. A ty můžeš být docela dobře zabiják.“

„Ty nejsi dost opatrný, Joe,“ řekl jsem mu. „S těmi Geigerovými knížkami jsi to zkaňhal.“

Pomalou a hluboce se nadýchl a nehlučně vydechl. Potom se zaklonil, zkřížil nohy a položil kolt na kolena.

„Nemysli, že tohle nepoužiju, když budu muset,“ upozornil mě. „Tak co máš za lubem?“

„Řekni laskavě přítelkyni v těch špičatých trepkách, aby si šla taky sednout. Musí ji to vyčerpat, takhle dlouho zdržovat dech.“

Brody zavolal, ale nespustil oči z mého břicha. „Pojď sem, Agnes!“

Závěs se odhrnul a ta zelenooká platinová blondýna z Geigerova krámu vešla do pokoje. Podívala se na mne s nestrádanou nenávistí. Vypadala stísněně a její oči o dva stupně ztmavly. Zdálo se mi, že nevypadá moc šťastně.

„Já to věděla, že s vámi budou potíže.“ utrhla se na mne. „Já jsem Joeovi říkala, aby se díval, kam šlape!“

„Kam šlape, se dívat nemusí, ale kam si sedá,“ řekl jsem.

„Vy myslíte, že to má být vtip.“ vyjela na mne.

„Býval to vtip,“ řekl jsem. „Ale patrně už není.“

„Nech si ty fóry,“ radil mi Brody. „Joe na sebe umí dát pozor. Rozsviť, ať na toho chlápka vidím, když ho bude potřeba odbouchnout.“

Blondýna rozsvítila velkou čtverhrannou stojací lamou a usedla do křesla vedle ní. Seděla prkenně, jako kdyby měla moc těsný podvazkový pás. Dal jsem si do úst doutník a ukousl konec. Zatímco jsem si vyndával z kapsy zápalky a zapaloval doutník, Brodyho pistole mě živě sledovala. Vdechl jsem kouř a začal:

„Ten seznam kořenů, o kterém jsem mluvil, je kódovaný. Dosud jsem ho nerozluštil, ale je v něm na pět set jmen. Máš dvanáct beden knih, pokud vím, takže máš nejmíň pět set knih. Pár jich bude rozpůjčených, ale dejme tomu, že jich je pět set dohromady, aby se to líp počítalo. Jestli to je dobrý, živý seznam a ty bys ho mohl využít jen na padesát procent, představovalo by to sto dvacet pět tisíc výpůjček. Tvá přítelkyně to všechno dobře zná, já to jenom odhaduju. I když oceníme průměrné výpůjčné co nejnižší, nebude rozhodně dělat méně než dolar. Tohle zboží stojí prachy. Při dolaru za výpůjčku sebereš 125 táců a základní kapitál ti zůstal – totiž Geigerův základní kapitál. To už stačí, aby se člověk snažil chlápka odklidit, ne?“

Blondýna zaječela: „Ty jseš blázen, ty zatracenej ...“ Brody zasykl: „Zavři klapačku, k sakru, zavři tu klapačku!“

Blondýna zmlkla a soptila utajeným vztekem, smíšeným s úzkostí. Zarývala postříbřené nehty do kolen.

„To není žádný kšeft pro pitomce,“ řekl jsem Brodymu téměř s dojetím. „Na to je potřeba šikovnýho chlapa, jako jsi ty, Joe. Musíš získat důvěru zákazníků a udržet si ji. Lidé, co utrácují peníze za sex z druhé ruky, jsou nervózní jako báby, když nemůžou najít toaletu. Osobně si myslím, že vydírání je velká chyba. Já bych se držel legitimního prodeje a výpůjček.“

Brodyho tmavohnědé oči klouzaly nahoru a dolů po mé tváři. Jeho kolt se hladově díval na mé životně důležité orgány. „Jsi divnej chlápek,“ řekl bezvýrazně. „A kdo má ten báječný kšeft?“

„Ty ho máš,“ řekl jsem mu, „skoro v ruce.“

Blondýna se zakuckala a zařala si nehty do boltce. Brody neřekl nic. Pouze na mne hleděl.

„Co?“ zaječela blondýna. „Ty tady sedíš a vykládáš nám, že pan Geiger provozoval tenhle kšeft přímo na hlavní třídě? Jsi cvok!“

Zdvořile jsem se na ni ušklíbl. „Samozřejmě. Každý ví, že tenhle kšeft existuje. Hollywood je pro něj jak dělaný. Jestliže takováhle věc existuje, tak ji rozumný poldové budou chtít mít venku, přímo na hlavní třídě. Ze stejného důvodu jsou rádi, když jsou bordely pěkně pohromadě. Aspoň

vědí, kam jít, když chtějí dělat šťáru.“

„Panebože,“ zaskučela blondýna. „Ty necháš tady toho mizeru, aby tu seděl a urážel mě, Joe? A to máš boučačku v ruce a on má jen doutník?“

„Mně se to líbí,“ řekl Brody. „Ten chlápek má dobrý nápady. Zavři klapačku a nech ji zavřenou, nebo ti ji zavřu tímhle!“ Mávl na ni pistolí, kterou mával stále nonšalantněji.

Blondýna polkla nasucho a obrátila tvář ke zdi, Brody se na mne podíval a řekl prohnane: „A jak to, že mám ten prima kšeft já?“

„Zastřelils Geigera, abys ho dostal. Včera večer v dešti. Bylo to prima počasí na střelení. Jenomže chyba je v tom, že on nebyl sám, když jsi ho odkrouhl. Buď sis toho nevšiml, a to je nepravděpodobné, nebo jsi dostal vítr a vzals draka. Měls však dost odvahy vzít z jeho fotoaparátu desku a měls dost odvahy se později vrátit a mrtvolu schovat, abys mohl uklidit ty knížky dřív, než se policie doví, že má na krku vraždu.“

„Jo,“ řekl Brody pohrdavě a kolt na jeho koleně se zakýval. Jeho hnědý obličej byl tvrdý, jako kdyby byl vyřezán ze dřeva. „Ty si hraješ s ohněm, člověče. Ještě že máš to štěstí, že já jsem Geigera neodbourch.“

„Ale můžeš si to odnést stejně,“ řekl jsem mu vesele. „Jsi na to jak dělaný.“

„Tak ty myslíš, že mi to můžeš pověsit na krk?“ zaskřípal Brody.

„Na beton.“

„A jakpak?“

„Znám někoho, kdo to takhle bude vyprávět policii. Vždyť jsem říkal, že tam byl svědek. Nebuď naivní, Joe!“

„Ta zatracená mrcha!“ vybuchl. „Ta je toho schopná, zatracená potvora! Zrovna tak by to řekla, zrovna tak!“

Zaklonil jsem se a zazubil se na něj. „Prima, Joe. Myslel jsem si, že máš tu její fotku.“

Neřekl nic. Blondýna neřekla také nic. Nechal jsem je, aby o tom dumali. Brodyho tvář se pomalu vyjasnila ulehčením. Položil kolt na konec stolu vedle křesla, ale držel pravou ruku stále v jeho blízkosti. Oklepal popel z doutníku na koberec a zadíval se na mne očima, které svítily jenom jako štěrbinčky mezi sevřenými víčky.

„Tak ty si myslíš, že jsem pitomec,“ řekl.

„Jenom průměrný, Joe. Přines ty obrázky!“

„Jaké obrázky?“

„Špatně, Joe. S neviností nikam nedojdeš. Buď si tam včera večer byl sám, nebo jsi ty fotky dostal od někoho, kdo tam byl. Ty víš, že ona tam byla, protože jsi řekl své přítelkyni, aby paní Reganové pohrozila policií. Aby ses dověděl tolik, žes mohl tohle všechno udělat, musels buď vidět, co se tam stalo, nebo mít tu fotku a vědět, kde a kdy byla pořízena. Vyklop to a měj rozum.“

„Potřebuju nějaký prachy,“ řekl Brody. Otočil trochu hlavu a podíval se na zelenookou blondýnu. Ta už ale nebyla zelenooká a jako blondýna vypadala jen na první pohled. Jinak vypadala jako právě zabítý králík. „Žádný prachy,“ řekl jsem. Zamračil se na mě. „Jaks na mne přišel?“ Ukázal jsem mu licenci a odznak. „Pracoval jsem na Geigerovi, pro jednoho klienta. Byl jsem včera večer venku, když přšelo. Slyšel jsem střelení a vpadl jsem tam. Vraha jsem neviděl, ale všechno ostatní ano.“

„A nechal sis to pro sebe,“ řekl Brody opovrživě. Schoval jsem tašku s doklady. „Ano,“ připustil jsem. „Zatím. Tak dostanu ty fotky, nebo ne?“

„A jak to bylo s těma knihama?“ zeptal se Brody. „To mi nejde na rozum.“

„Stopoval jsem auto od Geigerova skladu. Mám svědka.“

„Toho hošana?“

„Kterého hošana?“

Zase se zamračil. „Toho mladíka, co pracuje v krámě. Zmizel, když auto odjelo. Agnes ani neví, kde se teď fláká.“

„To pomůže,“ řekl jsem a zazubil jsem se na něho. „To mi dělalo kapánek starosti. Byl někdo z

vás někdy u Geigera v domě; před včerejškem?“

„Ani včera, ani dřív,“ odpověděl Brody ostře. „Tak ona říkala, že jsem ho odbouch?“

„Až budu mít ty fotky v ruce, možná že se mi ji povede přesvědčit, že se mýlí. Trochu se před tím pilo.“

Brody si povzdychl. „Ta mě nenávidí. Já ji totiž nechal. Dostal jsem za to zapláceno, to jo, ale byl bych ji musel nechat stejně. Pro obyčejného chudáka, jako jsem já, byla moc trhlá.“ Odkášlal si. „A co nějaký prachy? Jsem na dně a musíme s Agnes vypadnout.“

„Nic od mého klienta.“

„Poslyš ...“

„Přines ty fotky, Brody!“

„Zatracená práce,“ zaklel. „Vyzrálš na mě.“ Vstal a vsunul kolt do postranní kapsy. Levou rukou sáhl do vnitřní kapsy kabátu. Držel ji tam a tvář se mu zkrivila odporem, když se ozval zvonek u dveří a zvonil a zvonil.

15. kapitola

Brodymu se to nelíbilo. Skousl dolní ret a svrástil obočí. V jeho obličejí se objevil pátravý, prohnatý, podlý výraz.

Zvoneční nebralo konce. Ani mně se to nelíbilo. Kdyby to byl náhodou Eddie Mars se svými chlapci, nejspíš by mě poslali k ledu, už proto, že jsem jim tu překážel. Jestli to bude policie a přistihne mě tady, budu jim moci posloužit přinejlepším milým úsměvem a slibem, že to víckrát neudělám. A jestli to bude některý z Brodyho přátel – pokud vůbec nějaké má –, mohlo by s ním být ještě těžší pořízení než s Brodym.

Blondýnka byla taky celá nesvá. Prudce se postavila a jednou rukou se rozháněla. Tou nervozitou jí obličej zestárnul a zošklivěl.

S očima upřenýma na mne otevřel Brody malou zásuvku u stolu a vyndal automat s kostěnou pažbičkou. Podával ho blondýnce. Proklouzla k němu a roztřesenou rukou si ho vzala.

„Sedni si k němu,“ vyštěkl Brody. „Namiř mu to na nohy, dál ode dveří. Dávej pozor, aby zůstal hezky v klidu. Ještě nás nedoslali, miláčku.“

„Ach Joe,“ naříkala blondýnka. Přišla se posadit ke mně na pohovku a revolver mi namířila na tepnu na noze. Ten její těkavý pohled se mi nelíbil.

Zvonek umlkl a hned se zas ozvalo netrpělivé klepání na dveře, Brody si sáhl do kapsy pro revolver, šel ke dveřím a levou rukou je otevřel. A začal couvat před Carmen Sternwoodovou, která mu nastavila k jeho tenkým zahnědlým ústům dámský revolver.

Brody ustupoval krok za krokem, ústa se mu křivila, obličej napjatý panickým strachem. Carmen za sebou zavřela dveře a o mne ani o Agnes nezavadila pohledem. Nespouštěla z Brodyho oči, tlačila ho před sebou a při tom trochu vystrkovala jazyk mezi zuby. Brody vytáhl ruce z kapes a gestikuloval, jako by ji chtěl ukonejšit. Jeho obočí rýsovalo podivný vzorek, složený z křivek a ostrých úhlů. Agnes mě pustila z mušky a revolver zamířila na Carmen. Bleskově jsem jí sevřel ruku a palcem hmátl po pojistce. A už byl revolver zajištěn. Z ruky jsem ho nepustil. V tichosti proběhla mezi námi krátká potyčka, ale Brody ani Carmen si nás ani dost málo nevšimli. Revolver už jsem měl bezpečně v moci. Agnes prudce oddechovala a třásla se po celém těle. Carmen měla v obličejí strnulý napjatý výraz a při dýchání vydávala svištivý zvuk. Hlas měla dutý.

„Chci svoje fotografie, Joe.“

Brody polkl naprázdno a pokusil se ušklíbnout. „Samosebou, slečinko, to se rozumí.“ Jeho nezvučný bezbarvý hlas se podobal tónu, jímž mluvil se mnou, asi tak jako moped desetitunce.

Carmen pronesla: „Ty jsi zastřelil Arthura Geigera, viděla jsem tě. Dej sem moje fotografie.“ Brody zezelenal.

„Zachovejte klid, Carmen,“ zavolal jsem.

Plavovláska Agnes okamžitě oživila. Sklonila hlavu a zakousla se mi do pravé ruky. Vykřikl jsem a setřásl jsem ji.

„Poslyšte, maličká,“ kňoural Brody. „Něco vám povím...“

Blondýnka po mně plivla a vrhla se mi na nohu, aby se do ní zase zakousla. Klepl jsem ji po lebce revolverem, ne zvlášť prudce, a pokusil jsem se vstát. Sklouzla mi po nohou dolů a rukama mi je pevně objala. Spadl jsem zpátky na pohovku. Blondýnka měla sílu, jakou dodává člověku šílenství nebo láska, nebo možná obojí dohromady, anebo byla vůbec fyzicky silná.

Brody chňapl po revolveru, který se mu ustavičně motal těsně u obličeje. Přehmátl se. Ze zbraně vyšel ostrý praskavý zvuk, ale ne příliš hlasitý. Kulka roztrátila sklo v zavřeném francouzském okně. Brody příšerně zaúpěl, padl na podlahu a prudce podtrhl Carmen nohy. Svalila se a její drobný revolver sjel až do rohu. Brody se prudce vztyčil na kolena a sáhl si do kapsy.

Znovu jsem udeřil Agnes do hlavy, ale už ne tak mírně jako prve, rozrazil jsem její sevření na nohou a vstal jsem. Brody po mně šlehl očima. Vytasil jsem na něj svůj automat. Zastavil ruku, která se mu chystala vklouznout do kapsy.

„Panebože!“ kňoural. „Prosím vás, ať po mně nestřelí!“

Dal jsem se do smíchu. Smál jsem se nepřičetně, jako slabomyslný. Plavovlasá Agnes seděla na podlaze, dlaněmi se naplocho opírala o koberec, ústa otevřená dokořán a přes pravé oko jí visel pramínek kovově lesklých plavých vlasů. Carmen se plížila po všech čtyřech, a jak prudce dýchala, stále ještě jí unikal ten syčivý zvuk. Kovová hlaveň jejího revolveru se leskla proti táflování vzadu v rohu místnosti. Jela po podlaze jak puštěná z řetězu.

Zamával jsem na Brodyho ukořistěným revolverem a řekl jsem: „Nechte toho. Nic se vám neděje.“

Předběhl jsem Carmen a sebral jsem její revolver. Zvedla ke mně oči a začala se pochechtávat. Strčil jsem ten její revolver do kapsy a poklepal jsem jí na záda. „Zvedněte se, andíčku. Cupitáte jako pekinský psík.“

Přistoupil jsem k Brodymu, nasadil mu svůj automat na žaludek a z kapsy kalhot jsem mu vytáhl kolt. Měl jsem teď v rukou všechny revoly, které se dnes objevily na scéně. Nastrkal jsem si je do kapes a Brodymu jsem nastavil ruku.

„Sem s tím.“

Přikývl a olízl si rty, v očích měl pořád ještě ten vyděšený výraz. Z náprsní kapsy vyndal tlustou obálku a podal mi ji.

V obálce byl negativ a pět lesklých fotografií. „Můžu se spolehnout, že jsou všechny?“

Znova přikývl. Strčil jsem obálku do náprsní kapsy a otočil jsem se. Agnes byla zase na pohovce a uhlazovala si vlasy.

V očích se jí zeleně blyštěla koncentrovaná nenávist proti Carmen. Carmen už taky byla na nohou a právě mířila ke mně s nastavenou rukou, přitom se pochechtávala a dech jí syčel. Z koutků úst jí stékalo trochu pění. Mezi pootevřenými rty se blyštěly její drobné zuby.

„Můžete mi je dát teď?“ zeptala se mě s nesmělým úsměvem.

„Dám vám na ně pozor. Běžte teď domů.“

„Domů?“

Došel jsem ke dveřím a podíval jsem se ven. Chodbou mírumilovně profukoval chladný noční větřík. Nikde nevykukovaly ve dveřích rozrušené tváře sousedů. Malý revolver spustil a rozbil okenní tabuli, ale takovéhle zvuky prakticky mnoho neznamenají. Držel jsem dveře otevřené a hlavou jsem dával znamení Carmen. S nejistým úsměvem se ke mně přiblížila.

„Běžte teď domů a počkejte tam na mě,“ řekl jsem konejšivým tónem.

Položila si palec na ústa. Potom pokývla a proklouzla kolem mne na chodbu. Když mě míjela, přejela mi prsty po tváři. „Vy se o Carmen postaráte, vidíte?“ šeptala mi mazlivě.

„To se ví.“

„Jste fešák.“

„To všechno není nic proti tomu, co jste ještě neviděla,“ řekl jsem. „Na pravém stehně mám vytetovanou babskou tanečnici.“

Vyvalila oči. Řekla: „Vy lumpe,“ a pohrozila mi prstem. Potom zašeptala: „Mohl byste mi vrátit revolver?“

„Zatím ne. Až potom. Přinesu vám ho.“

Z ničeho nic mě uchopila kolem krku a políbila mě na ústa. „Já vás mám ráda,“ řekla. „Carmen vás má moc ráda,“ Proběhla chodbou vesele jako křepelka, na schodech mi ještě zamávala a pak se mi ztratila z očí.

Vrátil jsem se do apartmá pana Brodyho.

16. kapitola

Šel jsem k sklopenému francouzskému oknu a prohlédl jsem si v něm nahoře rozbitou tabulku. Kulka z Carmenina revolveru prorazila sklo jako rána pěstí. Díru neudělala. Jen ve zdi zůstala malá dírka, kterou by bystré oko brzy objevilo. Přes rozbitou tabulku jsem stáhl záclony a z kapsy jsem vytáhl Carmenin revolver. Byl to Banker's Special, kalibr 22, na střely dum dum. Měl perleťovou pažbičku a vzadu na kulatém stříbrném plíšku byl vyryt nápis: „Carmen od Owena.“ Z každého si dělala jen šašky.

Zastrčil jsem revolver zpátky do kapsy, posadil jsem se těsně k Brodymu a díval jsem se mu upřeně do vybledlých hnědých očí. Uběhla minuta. Blondýnka si za pomoci kapesního zrcátka šlechtila tvář. Brody tápavě rozkládal rukou, ve které držel cigaretu, a vyhrkl: „Stačí?“

„Prozatím. Proč jste líčil na paní Reganovou, a ne rovnou na starého pána?“

„Starého už jsem jednou pumpnul. Asi tak před šesti sedmi měsíci. Počítám, že by se moh naštvat a zavolat policii.“

„Jak to, že jste spoléhal, že mu to paní Reganová neřekne?“

Chvilku o tom soustředěně uvažoval, potahoval z cigarety a nespouštěl oči z mého obličeje. Nakonec se zeptal: „Znáte ji dobře?“

„Viděl jsem se s ní dvakrát. Zato vy ji musíte znát jaksepatří, když si z ní dovolíte cucat peníze za tu fotku.“

„Často flámuje. Řek bych, že některé choulostivé věci by na sebe starému pánovi hrozně nerada prozradila. Pět tisícovek sežene podle všeho levou rukou.“

„To je chatrný důvod,“ řekl jsem. „Ale nechme toho. Jste bez peněz, co?“

„Už měsíc se protloukám z ruky do huby.“

„Čím se živíte?“

„U pojišťovny. Kancelář mám v podniku Pussa Walgreena, ve Fulwiderově paláci, roh Západní a Santa Moniky.“

„Když už jsme to nakousli, tak to dopovězme. Máte ty knihy tady?“

Ušklíbl se a mávl osmahlou rukou. Po troškách se mu zas vracela jistota. „Ani nápad. Jsou ve skladu.“

„Dal jste si je sem přivést a hned nato jste zavolal chlapy ze skladu, aby je odvezli?“

„Samosebou. Přece si je nenechám přivést rovnou od Geigera?“

„Máte za ušima,“ vyslovil jsem mu svůj obdiv. „Není tu v bytě ještě něco nelegálního?“

Zase vypadal tak utrápeně. Prudce zavrtěl hlavou.

„Dobrá,“ řekl jsem. Podíval jsem se naproti na Agnes. S tím zušlechťováním už skončila a teď civěla nepřítomně na stěnu, sotva poslouchala. Měla netečný výraz, jak tomu bývá, když člověk žije v neustálém napětí a šoku.

Brody po mně nedůvěřivě sekl očima. „Tak co?“

„Jak jste se dostal k té fotce?“

Svraštil obočí.,, Podívejte se, co jste chtěl, to jste dostal, a zatraceně lacino. Provedl jste to elegantně. Teď si to běžte prodat svému šéfovi. Já už s tím nemám co dělat. O žádné fotografie nic nevím, mám pravdu, Agnes?“

Plavovláska vykulila oči a pohlédla na něho zamyšleně, s nerozhodným, ale ne zrovna lichotivým výrazem. „Padesátiprocentní chytrák,“ řekla a unaveně si odfrkla. „Na nikoho lepšího jsem se v životě nezmohla. Ani jednou jsem nesehnala chlapa, aby byl chytrý na sto procent. Ani jednou prosím.“

Zašklebil jsem se na ni. „Uhodil jsem se na ni. „Uhodil jsem vás do hlavy hodně?“

„Nemusíte si s tím dělat starosti.“

Podíval jsem se zas na Brodyho. Cigaretu svíral mezi prsty skoro křečovitě. Ruka jako by se mu trochu třásla. Ale jeho osmahlá neproniknutelná tvář se ani nepohnula. „Musíme se domluvit, co řekneme,“ upozornil jsem. „Například Carmen tu dnes vůbec nebyla. Na tom hrozně záleží. Prostě se tu neukázala. Měl jste jen halucinaci.“

„Jo!“ Brody se uchechtl. „Když to tedy tvrdíte vy, kamaráde, a jestli ... nastavil ruku s otevřenou dlaní a palcem lehce přejížděl mezi ukazováčkem a prostředníkem. Přikývl jsem. „Uvidíme. Možná že menší příspěvek kápne.“

Ale s tisícovkami nepočítejte. Ještě mi řekněte, kde jste přišel k těm fotkám.“

„Od jednoho chlápka.“

„Jo tak. Od chlápka, s kterým jste se náhodou potkal na ulici. Asi byste ho znovu nepoznal. Předtím jste ho nikdy neviděl.“

Brody zívá. „Vypadly mu z kapsy.“ Přimhouřil jedno oko.

„Tak vida. Máte alibi na včerejší noc, pane netečný ksichte?“

„Jasně. Byl jste náhodou zrovna doma. Agnes byla u mě. Je to tak, Agnes?“

„Začínám vás znova litovat,“ řekl jsem.

Vykulil oči a otevřel ústa, na dolním rtu mu balancovala cigareta.

„Vy si myslíte, jak nejste chytrý, a zatím jste zatracený hlupák,“ poznamenal jsem. „I když se nepovezete rovnou do Quentinu, čeká vás stejně dlouhá nevlídná doba o samotě.“

Cigareta na jeho rtu poskočila a posypala mu vestu polem.

„Pak si ještě promyslete, jak jste mazaný,“ dodal jsem.

Najednou zavrčel: „Vypadněte odtud. Kliděte se. Už mám h řečí po krk. Palte.“

„V pořádku.“ Vstal jsem, došel jsem k vysokému dubovému stolu, vytáhl z kapes jeho dvě pistole a položil jsem je na pijákovou podložku vedle sebe tak, aby jejich hlavně směřovaly přesně rovnoběžně. Z podlahy vedle pohovky jsem zvedl klobouk a zamířil jsem ke dveřím. Brody vyštěkl: „Poslyšte.“

Pootočil jsem se a čekal. Cigareta mu poskakovala na rtu jako panenka na gumičce. „Všechno v pořádku, co?“ zeptal se.

„Ovšem. Tohle je přece země svobody. Jestliže si to sám nepřejete, nikdo vás nebude nutit žít na svobodě. Aspoň pokud jste zdejší občanem. Máte občanství?“

Nezmohl se na víc, než že na mne valil oči, a cigareta se mu třepetala. Plavovlasá Agnes pomalu otočila hlavu a civěla na mne hned vedle něho. V jejich pohledu byla skoro přesně stejná směs prohnání, nejistoty a potlačeného vzteku. Agnes najednou prudce zvedla ruku, stříbrnými nehty si vyrvala z hlavy vlas a se zahořklým úšklebkem ho přetrhla v prstech.

Brody upjatě poznamenal: „Vy teď, kamaráde, k žádným poldům nepůjdete. Pokud ovšem pracujete pro Sternwoodovy. O téhle rodině toho vím víc než dost. Dostal jste fotografie a bude ticho po pěšině. Teď si to dejte zaplatit.“

„Rozmyslete si to ještě,“ řekl jsem. „Chtěl jste, abych vypadl. Už jsem šel, a vy jste na mě zas volal, zůstal jsem tedy ještě chvíli, ale už se doopravdy chystám vypadnout. Nemáte nic proti tomu?“

„Na mě nic nevíte, jasné?“ řekl Brody.

„Jenom pár vražd. To je na vás ovšem maličkost.“

Povyskočil ani ne centimetr, ale vypadalo to jako čtvrt metru. Kolem tabákově hnědých zorniček jeho očí mu zasvítilo široké bělmo. Ve světle lampy mu osmahlá plet' na obličeji nabrala nazelenalý stín.

Plavovlasá Agnes tlumeně zaskučela jako zvíře a skryla obličej do polštáře v rohu pohovky. Stál jsem nedaleko a oceňoval protáhlou linii jejích stehen.

Brody si pomalu olízl rty a pravil: „Posad'te se, příteli. Nejspíš bych s vámi měl ještě něco projednat. Co má znamenat ten žvást o dvou vraždách?“

Opřel jsem se o dveře. „Kde jste byl, Joe, včera večer asi tak v sedm třicet?“

Ústa se mu zachmuřeně prohnula a oči se nehnuté upíraly na podlahu. „Dával jsem pozor na jednoho chlápka, který si pěkně vydělává na nezákonném kšeftu a podle všeho by potřeboval někoho do party. Byl to Geiger. Sem tam ho sleduju, rád bych věděl, jestli nemá mocné ochránce. Řekl bych, že má dobré přátele, jinak by ten svůj obchod neprovozoval tak otevřeně. Ale do bytu k němu nechodí. Tam chodí jen dámy.

„Asi jste tak dobrý pozor nedával,“ řekl jsem. „Co dál?“

„Minulou noc jsem hlídal na ulici, kousek pod Geigerovým domem. Pršelo jak z konve a já byl zavřený ve svém kabrioletu a nic jsem neviděl. Přímo před Geigerovým domem stál vůz a další bylo vidět na ulici kousek výš. Proto taky jsem zastavil dole. Tam, kde jsem parkoval, stál taky velký buick, a tak jsem se za chvíli sebral a strčil jsem tam hlavu. Byly tam papíry na jméno Vivian Reganové. Nic se nedělo, tak jsem se odklidil. To je všechno.“ Zamával cigaretou. Jeho oči mi jezdily po obličeji.

„Možná že to tak je,“ řekl jsem. „Víte, kde je ten buick teď?“

„Jak bych mohl?“

„Je u šerifa v garáži. Dnes ráno ho vytáhli z hloubky čtyř metrů u Lidu u rybářského mola. Našli v něm mrtvého chlapa. Někdo ho klepl, namířil jeho auto ke špičce mola a odbrzdil ruční brzdu.“

Brody hlasitě dýchal. Podupával jednou nohou do podlahy. „Panebože, tohle mi přece nemůžete hodit na hlavu,“ pronesl zastřeným hlasem.

„Proč ne? Ten buick byl vzadu dole za Geigerovým domem, jak sám tvrdíte. No, a paní Reganová ho sama z garáže nevybrala. Vzal si ho její šofér, mládenec jménem Owen Taylor. Šel ke Geigerovi, aby se s ním vypořádal, protože Taylor choval ke Carmen něžné city a nelíbilo se mu, co s ní pan Geiger tropí. Měl malé zlodějské páčidlo a revolver a do domu vlezl odzadu a pak přistihl Geigera, jak fotografuje Carmen úplně svlečenou. A tak mu tedy revolver spustil, jak to revolvery dělávají, a Geiger se svalil mrtev. Owen utekl, ale nezapomněl na negativ, který Geiger zrovna pořídil. A vy jste utíkal za ním a tu fotku jste mu vzal. Jak jinak byste se byl k tomu dostal?“

Brody si olízl rty. „No jo,“ pravil, „ale kvůli tomu bych ho přece neoddělal. To se ví, ty výstřely jsem slyšel a viděl jsem vraha, jak pádí po zadním schodišti k tomu buicku a rychle ujíždí pryč. Jel jsem hned za ním. Dojel až dolů do údolí a zahrnul na Západní. Za Beverly Hills dostal smyk a vyletěl ze silnice, musel zastavit, a já jsem k němu přišel a dělal jsem, že jsem polda. Měl u sebe revolver, ale ztratil nervy, a tak jsem ho vzal zabíjákem. Prošmátral jsem mu šaty, poznal jsem, kdo to vlastně je, a sebral jsem taky tu fotografickou desku, jen tak ze zvědavosti. Lámal jsem si hlavu, oč vlastně jde, a mokl jsem, ale vtom se vzchopil a srazil mě z vozu. Než jsem se vzpamatoval, byl v tahu. Pak už jsem ho neviděl.“

„Jak jste poznal, že zastřelil právě Geigera?“ zeptal jsem se nevrle.

Brody pokrčil rameny. „Myslím, že to byl Geiger, ale možná že se mýlím. Když jsem vyvolal desku a viděl, co na ní je, byl bych na to vsadil krk. A když Geiger dnes ráno nepřišel do kšeftu a nebral telefon, nepochyboval jsem už vůbec. Řekl jsem si tedy, že je nejvyšší čas vystěhovat mu ty knihy, rychle vyrazit ze Sternwoodových nějaké peníze na cestu a na čas zmizet.“

Přikývl jsem. „To vypadá přijatelně. Možná že jste opravdu nikoho nezavraždil. Kam jste schoval Geigerovo tělo?“

Obočí mu nadskočilo. Pak se zašklebil. „No tak. Nechte toho. Myslíte, že by se někdo vracel

někam schovávat mrtvolu, když neví, kdy můžou za rohem vyrazit dvě pátračky plné poldů? Ale jděte.“

„Někdo tu mrtvolu ukryl,“ řekl jsem.

Brody pokrčil rameny. Kolem úst měl pořád ten úšklebek. Dával najevo, že mi nevěří. A stále ještě mi dával najevo nedůvěru, když se zvonek u dveří znova rozdrnčel. Brody prudce vstal, v očích měl surový výraz. Podíval se po svých revolverech na stole.

„Tak už ji tu máme zas,“ zavrčel.

„Jestli je to ona, nemá u sebe revolver,“ utěšoval jsem ho. „Cožpak vy nemáte žádné jiné známé?“

„Asi tak jednoho,“ zabručel. „Tahle hra na schovávanou už mě přestává bavit.“ Došel ke stolu a sebral kolt. Ruku s koltem držel svísele podle těla a blížil se ke dveřím. Levičkou otočil klikou, pootvěřel dveře asi tak na čtvrt metru, postavil se v mezeře a opřel se o dveře, přičemž si tiskl revolver k noze.

Za dveřmi se ozvalo: „Brody?“

Brody něco řekl, ale nerozuměl jsem mu. Rychle za sebou následovaly dva výstřely, oba ztlumené. Zřejmě byl revolver přitisknut těsně na Brodyho tělo. Kácel se dopředu proti dveřím a váhou padajícího těla je přibouchl. Klouzal k zemi podél dřevěné výplně. Nohama za sebou odhrnul koberec. Jeho levice se pustila kliky a s tupým úderem pleskla o podlahu. Hlavu měl přimáčknutou na dveře. Ani se nehnul. V jeho pravičce dosud vězel revolver.

Přeběhl jsem pokoj a trochu jsem ho odvalil, abych mohl otevřít dveře a protáhnout se ven. Z jedné dveří zrovna naproti vykukovala žena. Měla vyděšený pohled a rukou, podobnou ptačímu spáru, ukazovala do chodby.

Přeletěl jsem chodbou a zaslechl jsem dupot, který se vzdaloval dolů po dlaždičkových schodech. Utíkal jsem ve směru, odkud se ozýval zvuk. Dole v hale se právě samy od sebe netečně zavíraly domovní dveře a prchající nohy bylo slyšet klapat venku na chodníku. Doběhl jsem ke dveřím, než se zavřely, prudce jsem je rozrazil a vyřítil se z domu ven.

Vysoká prostovlasá postava v kožené bundě se hnala mezi vozy zaparkovanými úhlopříčně přes ulici. Postava se otočila a vyšlehl od ní oheň. Štukovaná zeď vedle mne se zachvěla pod dvěma údery těžkého kladiva. Postava běžela dál, skryla se mezi dvěma vozy a zmizela.

Vedle mne se objevil nějaký muž a zařval: „Co se děje?“

„Střelil se,“ řekl jsem.

„Panebože!“ A upaloval do činžáku.

Rychle jsem doběhl po chodníku k svému autu, skočil jsem dovnitř a nastartoval. Odlepil jsem se od kraje vozovky a pomalu jsem sjížděl s kopce. Na protější straně ulice se žádný vůz nerozjel. Připadalo mi, že slyším kroky, ale nebyl jsem si tím jist. Jel jsem s kopce asi tak podél půldruhého bloku, na křižovatce jsem otočil a zamířil zase zpátky nahoru. Od chodníku ke mně slabě dolehlo tlumené pískání. Pak bylo slyšet kroky. Zastavil jsem vedle zaparkovaného vozu a pak jsem příkrčený mezi oběma auty opatrně vystoupil. Z kapsy jsem vytáhl Carmenin malý revolver.

Kroky zesilovaly a bylo slyšet, jak si někdo vesele píská. Za okamžik se vynořila kožená bunda. Vystoupil jsem z úkrytu mezi oběma auty a řekl jsem: „Nemáš sirku, kamaráde?“

Chlapec se ke mně otočil a ruka mu jela do západní kožené bundy. V záři kulaté pouliční lampy se mu oči vlhce leskly. Měl tmavé vlhké oči mandlového tvaru, hezký bledý obličej a černé kadeřavé vlasy mu spadaly do čela. Byl to opravdu velmi hezký hoch, viděl jsem ho v krámě u Geigera.

Zastavil se a mlčky se na mne díval, pravice mu spočívala na obrubě bundy, ale dovnitř zatím nevklozla. Držel jsem u boku svůj malý revolver.

„Toho svého miláčka jsi asi děsně zbožňoval, co?“ řekl jsem.

„Jděte do...“ řekl hoch mírně a stál bez hnutí dále mezi těmi vozy a jeden a půl metru vysokou zděnou ohradou u chodníku.

V dálce zavyla siréna, blížila se sem do kopce. Hoch trhl hlavou ve směru zvuku. Přistoupil jsem těsně k němu a strčil mu revolver až pod bundu.

„Radši mě nebo poldy?“ zeptal jsem se.
Hlava se mu svezla trošku na stranu, jako bych mu dal facku.
„Kdo jste?“ zasyčel.
„Geigerův přítel.“
„Nech mě na pokoji, ty parchante.“
„Tohle je jen malá pistolka, chlapečku. Pustím ti ji do pupku a bude ti trvat tři měsíce, než se zase postavíš na nohy. Ale stejně se uzdravíš. A pak budeš moct napochodovat do té elegantní plynové komory v Quentinu.“
„Řekl: „Jděte do...“ Ruka mu zas jela pod bundu. Přitlačil jsem mu zbraň na břicho. Dlouze, mírně vzdychl, vyndal ruku z bundy a spustil ji netečně podél těla. Široká ramena mu poklesla. „Co ode mne chcete?“ zašeptal.
Sáhl jsem mu pod bundu a vytáhl jeho automat. „Sedni si ke mně do vozu, chlapečku.“
Nalezl první a já ho zezadu vtlačil dovnitř. Usadil se v autu.
„Sedni si k volant. Budeš řídit.“
Přesedl si k volant a já jsem se usadil vedle něho. Řekl jsem: „Nech pátračku projet nahoru do kopce. Budou myslet, že jsme slyšeli sirénu a uhnuli z cesty. Pak se otoč s kopce dolů a pojedeme domů.“
Schoval jsem Carmenin revolver a nasadil jsem chlapci na žebra automat. Ohlédl jsem se do okénka vzadu. Siréna teď vyla velmi hlasitě. Uprostřed ulice rostla dvě rudá světélka. Byla stále větší, až splynula v jedno a vůz proletěl kolem s divokým burácením.
„Jedem,“ řekl jsem.
Chlapec otočil vůz a rozjel se dolů po ulici. „Pojedem domů,“ řekl jsem. „Na Laverne Terrace.“ Jeho hladká ústa sebou šklubla. Stočil auto na západ na Franklinku. „Jsi hlupáček. Jak se jmenuješ?“
„Carol Lundgren,“ řekl nepřítomně.
„Nestrefil ses do pravého, Carole. Joe Brody tvého miláčka nezabil.“
Řekl nějakou sprostěrnou a jel dál.

17. kapitola

Na Laverne Terrace zářil mezi vysokými větvemi blahovičníků měsíc už do poloviny zatmělý a obehnaný obloukem mlhy. Z domu dole pod kopcem se hlasitě rozléhaly zvuky rádia. Hoch zahrnul s vozem k zimostrázovému křoví před Geigerovým domem, vypnul motor a zůstal sedět s pohledem upřeným přímo před sebe, obě ruce stále ještě na volantu. Skrz křoví neblíkalo od Geigera žádné světlo.

Zeptal jsem se: „Je někdo doma, chlapče?“
„To byste měl vědět vy.“
„Jak bych to mohl vědět?“
„Jděte do ...“
„Po takových řečech si lidi obyčejně musejí dát spravit zuby.“
Křečovitě se na mne zašklebil, až mu zablýskl chrup. Nato prudce otevřel a vyskočil z vozu. Drápal jsem se za ním. Zůstal stát s pěstmi sevřenými na bocích a horem přes křoví se díval beze slova na dům.
„Dobrá,“ řekl jsem. „Vyndej klíč. Podíváme se dovnitř.“
„Jak jste na to přišel, že mám klíč?“
„Netahej mě za nohu, děťátko. Ten teplouš ti ho dal. Máš v domě hezounkou čistou pánskou světničku. Když měl dámskou návštěvu, poslal tě ven a zamkl ti ji. Byl jako César, pro ženy manžel a pro muže manželka. Myslíš, že takové typy jako on a ty neprokouknu?“
V ruce jsem měl stále jeho automat, zamířený přibližně na něj, ale on se přesto po mně ohnal.

Zavadil mi lehce o bradu. Rychle jsem ucouvl, abych neupadl, ale přesto jsem tu ránu cítil. Měl to být tvrdý úder, ale žádný buzerant nemá kosti ze železa, ať vypadá jak chce hromotlucky.

Hodil jsem revolver chlapci k nohám a řekl jsem: „Nejspíš potřebuješ tohle.“

Sehnul se pro něj jako blesk. Pohyboval se mimořádně čile. Vrazil jsem mu pěst ze strany do krku. Překotil se na stranu, s rukou nataženou po revolveru, který byl mimo jeho dosah. Zase jsem zbraň sebral a hodil do vozu. Hoch se připlazil po čtyřech a číhal po mně z koutků široce otevřených očí. Kašlal a potřásal hlavou.

„Přece se nebudeš prát,“ řekl jsem mu. „Ještě ti moc chybí do správné váhy.“

Ale prát se chtěl. Skočil po mně jako plachťák z katapultu, přikrčil se a hnal se mi po kolenou. Couvl jsem na stranu, chytil jsem ho za krk a přimáčkł ho k zemi. Vylizoval prach, a když pod sebe dost daleko skrčil nohy, mohl se chytit za mé ruce na jeho krku. Natočil jsem ho bokem a trochu jsem ho pozdvihł.

Levičkou jsem se podržel za pravé zápěstí a pravou kyčlím jsem se do hocha opřel, chvílku jsme tak zůstali v strnulém vypětí. Jako bychom zůstali viset v mlze v měsíční záři, podobni groteskním obludám, jen jsme funěli námahou a nohama jsme ryli do cesty.

Pak jsem mu pravým předloktím stiskł hrdlo a oběma rukama jsem se o ně opřel. Nohy mu začaly zběsile tancovat a dech mu docházel. Byl jak v kleštích. Levou nohu natáhl na stranu a koleno mu ochablo. Mačkal jsem ho tak ještě půl minuty. Bezvůdně mi ležel na paži, stěžím jsem tu ohromnou váhu udržel. Pak jsem ho pustil. Roztáhl se mi v bezvědomí u nohou. Šel jsem k vozu a vytáhl z přihrádky na rukavice pouta, zkroutil jsem mu ruce za záda a pouta jsem nasadil. Zdvihł jsem ho za podpaždí a podařilo se mi ho dotáhnout za křoví, kde ho nebylo z ulice vidět. Vrátil jsem se k vozu, popojel jsem s ním asi sto kroků nahoru po ulici a tam jsem ho zamkl.

Když jsem se vrátil, byl ještě v bezvědomí. Odemkl jsem dům, dovlekl jsem ho dovnitř a zavřel dveře. Už začínal popadat dech. Rozsvítil jsem lampu. Oči se mu rozmžikaly a pomalu se na mne upřely.

Sehnul jsem se v bezpečné vzdálenosti od jeho kolenou a řekl jsem: „Buď zticha, nebo ti posloužím ještě jednou, a větší dávkou. Klidně lež a zadržuj dech. Drž ho tak dlouho, až už to nebudeš moct vydržet, a pak si řekni, že se potřebuješ nadechnout, že jsi šedý v obličejí, že máš vyvalené bulvy a že se zrovna chystáš nabrat dech, jenomže sedíš připoutaný řemeny k židli v té elegantní plynové komůrce v San Quentinu, a kdyby ses přes všechnu tu šílenou námahu nadechl, nevdechneš vzduch, ale kyanovodíkové páry. Tomuhle se dneska v naší zemi říká humánní oprava.“

„Jděte do ...“ řekl a mírně, bezmocně si povzděchl.

„Ty půjdeš s barvou ven, bratříčku, nesmí tě napadnout, že bys něco tajil. A řekneš přesně to, co budeme chtít my, a nebudeš povídat nic, o co nestojíme.“

„Jděte do ...“

„Řekni to ještě jednou, a já tě napravím.“

Ústa se mu cukala. Nechal jsem ho ležet na podlaze se zápěstími spoutanými za zády a s tváří přimáčknutou na koberec, oko, které mu bylo vidět, se pátravě rozhlíželo jako oko zvířete. Rozžehl jsem ještě jednu lampu a vkročil do chodby vzadu za obývacím. Geigerovy ložnice se podle všeho nikdo ani netkl. U druhé ložnice, naproti ní přes chodbu, jsem otevřel dveře, teď už nezamčené. V místnosti blikalo kalné světlo a převládala tu vůně santalového dřeva. Na malém mosazném tácu na psacím stole stály vedle sebe dvě misky s vyhořelým kadidlem. Světlo se šířilo ze dvou vysokých černých svíček na půlmetrových svícnech. Stály na židlích s rovným lenochem, každá po jedné straně u postele.

Na posteli ležel Geiger. Dva chybějící pruhy tapety s čínským vzorkem mu tvořily uprostřed přes tělo svatoondřejský kříž a zakrývaly zakrvácený předek jeho vatovaného čínského kabátce. Pod křížem ležely jeho strnule natažené nohy, oblečené do černého pyžama. Na nohou měl trepky s tlustými podrážkami z bílé plsti. Nad pruhy čínské tapety měl ruce zkřížené přes zápěstí, dlaně mu naplocho spočívaly na ramenou, prsty těsně vedle sebe, rovně natažené. Ústa měl zavřená a jeho

charliechanovský knírek vypadal nevěrohodně jako nalepený šiřon. Jeho široký nos byl bílý a jakoby sevřený. Oči měl skoro zavřené, ale ne docela. Slabý lesk jeho skleněného oka na mne pomrkával.

Nedotkl jsem se ho ani prstem. Ani jsem se k němu moc nepřibližoval. Musel být studený jako led a tuhý jako prkno.

Černé svíčky ukapávaly v průvanu z otevřených dveří. Stékaly po nich slzičky černého vosku. Ovzduší místnosti bylo jedovaté a neskutečné. Vyšel jsem, zavřel jsem za sebou zase dveře a odebral se zpátky do obýváku. Hoch se zatím ani nepohnul. Tiše jsem stál, poslouchal jsem, jestli neuslyším sirény. Záviselo to jen na tom, jak brzo Agnes promluví a co řekne. Zmíní-li se o Geigerovi, bude tu policie každou chvíli. A možná že o tom bude mlčet ještě celé hodiny. Možná taky, že se od Brodyho vůbec vytratila.

Podíval jsem se na chlapce na podlaze. „Nechceš se posadit, chlapečku?“

Zavřel oči a tvářil se, jako že usíná. Šel jsem ke stolku, vzal šarlatové sluchátko telefonu a vytočil kancelář Bernieho Ohlse. Ale ten už odešel domů v šest hodin. Vytočil jsem číslo do jeho bytu. Byl doma.

„Tady Marlowe,“ řekl jsem. „Našli tvoji chlapci dnes ráno u Owena Taylora revolver?“

Slyšel jsem, jak si odchrchlává a pak jak se snaží nedat najevo překvapení. „Tohle patří do rubriky policejního tajemství.“

„Jestli ho doopravdy našli, byly v něm tři prázdné nábojnice.“

„Jak to hergot můžeš vědět?“ zeptal se Ohls klidným hlasem.

„Zajed' na Laverne Terrace, číslo 7244, u bulváru Laurel Canyon. Ukážu ti, kde zůstaly střely.“

„Fakt?“

„Fakt.“

Ohls řekl: „Dívej se z okna, a uvidíš mě přicházet od nároží. Hned mě napadlo, že máš v téhle věci něco za luhem.“

„Za luhem není to pravé slovo,“ řekl jsem.

18. kapitola

Ohls se postavil k chlapci a díval se shora na něho. Chlapec seděl na gauči a bokem se opíral o stěnu. Ohls ho pozoroval beze slova, jeho bledé obočí se mu ježilo ztuhla do oblouku jako ty malé keříčky zeleniny, které dostanete u Fullera.

Zeptal se chlapce: „Přiznáváte, že jste zastřelil Brodyho?“

Chlapec zahuhňal svou oblíbenou sprostou nadávkou.

Ohls vzdychl a podíval se na mne. Řekl jsem: „Nepotřebuje to přiznávat. Mám jeho revolver.“

Ohls řekl: „Kdybych tak dostal dolar pokaždé, když tohle slyším. Je to tak moc legrační?“

„To vůbec není žádná legrace,“ řekl jsem.

„Dobrá, to tedy něco znamená,“ řekl Ohls. Otočil se. „Volal jsem Wildovi. Půjdeme se na něj podívat a odvedeme toho spratka. Může jet se mnou a ty bys jel za námi, pro případ, že by ho napadlo praštit mě přes hlavu.“

„Jak se ti líbí to v té ložnici?“

„Je to tam ohromné,“ řekl Ohls. „Mám skoro radost, že Taylor spadl z toho mola. Mrzelo by mě pomáhat mu do plynové komory proto, že odstranil tuhle krysou.“

Vrátil jsem se do malé ložnice, sfoukl jsem černé svíčky a nechal je čadit. Když jsem zas vešel zpátky do obýváku, Ohls už měl chlapce na nohou. Hoch po něm blýskal tvrdýma černýma očima a tvář měl ztuhlou a bledou jako studený skopový lůj.

„Pojďme,“ řekl Ohls a popadl ho za rameno, jako by se ho nechtěl dotýkat. Zhasil jsem světla a šel jsem za nimi ven. Nasedli jsme do svých aut a já jel za Ohlsovými dvěma zadními světly dolů

po povlovně se svažujícím kopci. Doufal jsem, že to byl můj poslední výlet na Laverne Terrace.

Okresní návladní Taggart Wilde bydlel na rohu Čtvrté ulice a Lafayettova parku, v bílém polodřevěném domě, velkém asi jako nájemní garáže, s vjezdem z červeného pískovce na jedné straně a vpředu s několika akry hebkého trávníku. Bylo to jedno z těch bytelných staromódních stavení, která se stěhovala i s lidmi v době, kdy se město rozrůstalo na západ. Wilde pocházel ze starobylé losangeleské rodiny a v tom domě se asi narodil, když ještě stál na Západní Adamsově nebo Figueroově ulici nebo u Svatojakubského parku.

U domu už parkovaly dva vozy, jeden velký soukromý sedan a jeden policejní vůz s uniformovaným šoférem, který se opíral o blatník, kouřil a obdivně zíral na měsíc. Ohls k němu přistoupil, něco mu řekl a šofér se podíval na chlapce v Ohlsově autě.

Došli jsme k domu a zazvonili. Otevřel nám blondák s ulízanými vlasy a odvedl nás chodbou a obrovským sníženým obývacím pokojem s těžkým tmavým nábytkem a pak ještě jednou chodbou. Zaklepal na dveře a vstoupil, pak nám dveře přidržel a my jsme vešli do dřevem obložené studovny s otevřenými skleněnými dveřmi v pozadí, kudy bylo vidět na setmělou zahradu s tajemnými stromy. Oknem pronikala vůně vlhké země a květin. Na stěnách visely velké obrazy se zašlými olejovými barvami, byly tam fotely, knihy, bylo cítit kouř jemných doutníků, smíšený s tou vůní vlhké země a květin.

Za stolem seděl Taggart Wilde, obtloustlý muž středního věku, s jasně modrýma očima, které dokázaly působit vlídným dojmem, ačkoli vlastně žádný výraz neměly. Před ním stál hrnek černé kávy a návladní držel ve vymydlených pěstěných prstech levé ruky tenký kropenatý doutník. Na rohu seděl modrém koženém křesle jiný muž, měl chladné oči a profil ostrý jak šavle, byl vyzábělý jako hrábě a nepřístupný jako majitel zastavárny. Jeho úhledný ošetřovaný obličej vypadal, jako by byl právě před hodinou oholen. Muž měl na sobě nažehlený hnědý oblek a v kravatě zapíchnutou černou perlu. Měl dlouhé neklidné prsty člověka, který je zvyklý rychle se rozhodovat. Dělal dojem, jako by byl připraven k rvačce.

Ohls povytáhl židli, posadil se a řekl: „Dobry večer, pane Cronjager. Tohle je Phil Marlowe, soukromý detektiv, momentálně v tísní.“ A zašklebil se.

Cronjager se na mne podíval, ale ani mi nekývl. Prohlédl si mě, jako by si prohlížel fotografii. Pak kývl asi centimetr bradou. Wilde pravil: „Posaďte se, pane Marlowe. Pokusím se kapitána Cronjagera zpracovat, ale vždyť to znáte sám. Dnes už tady žijeme ve velkoměstě.“

Sedl jsem si a zapálil si cigaretu. Ohls se podíval na Cronjagera a zeptal se: „Co nového víte o té vraždě na Randall Place?“

Muž se šavlovitým profilem se zatahal za prst, až mu zapraskal v kloubu. Promluvil s očima sklopenýma. „Jedna mrtvola a v ní dvě kulky. Dva revolvery, z kterých se nestřílelo. Na ulici před domem jsme čapli blondýnu, která se chystala nastartovat cizí vůz. Její vůz stejně značky byl hned vedle. Jednala jako bezhlavá, a tak ji hoši přivedli dovnitř a tam promluvila. Byla u toho, když to ten Brody koupil. Tvrdí, že vraha neviděla.“

„To je všechno?“ zeptal se Ohls.

Cronjager povytáhl obočí. „Stalo se to teprv před hodinou, Co byste chtěl – mít vraždu nafilmovanou?“

„Třeba popis vraha,“ řekl Ohls.

„Vysoký chlap v kožené bundě – jestli je tohle pro vás dostatečný popis.“

„Mám ho venku v bouráku,“ řekl Ohls. „V železech. Pan Marlowe vám ho chytil. Tady je jeho revolver.“ Ohls vytáhl kapsy chlapcův automat a položil ho na roh Wildova stolu. Cronjager se na revolver podíval, ale nesáhl po něm.

Wilde se usmíval pod vousy. Byl zakloněný v židli a bez ustání odfukoval kouř ze svého kropenatého doutníku. Nahnul se dopředu a usrkl kávy. Z náprsní kapsy večerního žaketu vytáhl hedvábný kapesník, přešel si jím po rtech a zase ho zastrčil.

„S tím případem souvisejí ještě další vraždy,“ řekl Ohls a tahal se za měkkou kůži těsně pod špičkou brady.

Cronjager zjevně ztuhl. Jeho zamračené oči se zablýskly jak ocelové jehly.

Ohls pravil: „Slyšel jste o tom autě, co ho dneska dopoledne vytáhli z Pacifiku u Lida s tím mrtvým uvnitř?“

Cronjager řekl: „Ne,“ a zíral pořád stejně sveřepě.

„Ten mrtvý chlap ve voze byl šoférem u jisté bohaté rodiny,“ řekl Ohls. „Ta rodina dostávala vyděračské dopisy kvůli jedné dceři. Pan Wilde doporučil té rodině mým prostřednictvím Marlowa. Marlowe na to šel tak trochu od podlahy.“

„To mám ze všeho nejradši, když soukromí fízlové jdou na vraždu od podlahy,“ zavrčel Cronjager. „Nemusíte přece o tom mluvit tak upejpat.“

„Ale jistě,“ řekl Ohls. „Já se s tím vůbec nepotřebuju upejpat. Nestává se mi často, abych se mohl upejpat před městským poldou. Většinou jim jen musím radit, jak mají stoupnout, aby si nevyvrtili kotník.“

Cronjagerovi zbledla pleť kolem ostrého nosu. V tiché místnosti bylo slyšet, jak mu se sykotem uchází dech. Pronesl velmi klidně: „Žádnému z mých lidí jste nikdy nepotřeboval radit, jak má stoupnout, vy chytráku.“

„To se ještě uvidí,“ řekl Ohls. „Ten šofér, o kterém jsem vám říkal, že se utopil u Lida, zastřelil v noci na dnešek ve vašem obvodu jednoho chlapa. Ten chlap se jmenoval Geiger a provozoval čachry s pornografiemi ve svém krámě na Hollywoodském bulváru. Geiger bydlel s tím smradem, kterého mám teď venku ve voze. Myslím ve společné domácnosti, jestli vám to něco říká.“

Cronjager se mu teď díval přímo do očí. „Vypadá to, jako by se z toho měla vyklubat nechutná historie,“ řekl.

„Podle mé zkušenosti jsou si v tom všechny policejní historie podobné,“ odsekl Ohls a obrátil se ke mně se zježeným obočím. „Jste na řadě vy, Marlowe. Naservírujte mu to.“

Naservíroval jsem mu to.

Vynechal jsem dvě okolnosti, a ani jsem v té chvíli dobře nevěděl, proč vlastně o té jedné z nich nemluví. Opominul jsem Carmeninu návštěvu u Brodyho a odpolední návštěvu Eddieho Marse u Geigera. Ostatek jsem vylíčil podle pravdy.

Cronjager ze mne celou tu dobu nespustil oči, ale na jeho obličej se nedal zachytit žádný postizitelný výraz. Když jsem skončil, byl několik minut zticha, ani se nepohnul. Wilde také mlčel, jen upíjel kávu a jemně odfukoval kouř z kropenatého doutníku. Ohls si prohlížel palec na jedné ruce.

Cronjager se ve svém křesle pomalu zaklonil, přehodil si kotník přes koleno a začal si ho třít tenkou nervózní rukou. Na jeho hubeném obličej se kupil temný mrak. Prohlásil s vražednou zdvořilostí:

„Takže vy jste vlastně neohlásil vraždu, která se stala minulou noc, a dneska jste celý den čenichal po všech koutech, by ten Geigerův mládeneček měl možnost spáchat další vraždu.“

„Tak nějak to bylo,“ řekl jsem. „Byl jsem v pěkné rejži. Asi sem to zpackal, ale snažil jsem se chránit klienta a neměl jsem důvod předpokládat, že ten chlapec půjde střílet Brodyho.“

„O takovéhle důvody se má co starat policie, pane Marlowe. „kdyby byla bývala Geigerova smrt hlášena už v noci na dnešek, ty knihy by nebyly mohly být odstěhovány z krámu k Brodymu. Toho kluka by nebylo napadlo jít za Brodym a byl by ho nezastřelil. Dejme tomu, že by Brody zanedlouho skončil stejně špatně. Takovýmhle typům se to stává. Ale každý život má svou cenu.“

„Správně,“ řekl jsem. „Řekněte to svým policajtům, až příště zastřelí nějakého vyplašeného zlodějíčka, který utíká zadní uličkou s ukradeným brakem.“

Wilde hlučně spustil obě ruce na stůl. „Dost už,“ vyštěkl. „Jak můžete vědět najisto, pane Marlowe, že ten Taylor zastřelil Geigera? I když zbraň, z které byl Geiger zastřelen, našli u Taylora nebo v jeho voze, neznamená to ještě jednoznačně, že Taylor byl vrahem. Revolver tam mohl někdo podstrčit – například Brody, skutečný vrah.“

„Technicky to možné je,“ řekl jsem, „ale morálně je to nevysvětlitelné. Předpokládá to příliš rozsáhlou shodu náhodných okolností a příliš mnoho povahových vlastností u Brodyho a té jeho dívky, které jejich charakteru neodpovídají, a také příliš mnoho je v rozporu s tím, oč vlastně oba usilovali. S Brodym jsem dlouho mluvil. Byl to podvodník, ale na vraha nevypadal. Měl dva revolvery, ale ani jeden s sebou nenosil, Zkoušel se nějak přitížit a urvat něco pro sebe na té Geigerově lumpárně, o které pochopitelně všechno věděl od toho děvčete. Řekl mi, že tu a tam Geigera špehoval, aby zjistil, jestli má mocné příznivce. Tomu věřím. Předpokládat, že zabil Geigera, aby se zmocnil jeho knih, že pak upláchl s necudnou fotografií Carmen Sternwoodové, kterou Geiger právě vyblýskl, že podstrčil revolver Owenu Taylorovi a nakonec Taylora shodil u Lida do moře, to by bylo pořádně přitažené za vlasy. Taylor měl motiv, nepřičetnou žárlivost, a měl taky příležitost Geigera oddělat. Vyjel si bez dovolení v jednom z vozů té své zámožné rodiny. Geigera zabil dívce přímo před očima, což by Brody nikdy nebyl udělal, i kdyby byl vrah. Nedovedu si představit, že by toho byl schopen kdokoli, kdo by měl s Geigerem čistě výdělečné záměry. Ale Taylor to klidně mohl provést. Ta záležitost s necudnými fotkami stačila, aby něco takového spáchal.“

Wilde se usmíval a koutkem oka pokukoval po Cronjagerovi. Cronjager si funivě odchrchlal. Wilde se zeptal: „Jaký má vlastně smysl to ukryvání mrtvol? Nedovedu si to vyložit.“

Řekl jsem: „Ten chlapec to nepřiznal, ale zřejmě to udělal on sám. Brody by do domu nevkroutil, když už byl Geiger mrtev. Podle všeho se chlapec vrátil v době, kdy jsem já odvážel Carmen domů. Pochopitelně se ve svém postavení bál policie a pokládal nejspíš za nejrozumnější mrtvolu ukrýt, dokud si z domu neodnese všechny své věci. Podle stop na koberci se zdá, že ji táhl od hlavního vchodu, a ze všeho nejspíš ji schoval v garáži. Potom si spakoval všechno, co mu tam náleželo, a odnesl si to. A později, někdy v noci, ještě než tělo ztuhlo, se v něm ozvalo svědomí, a řekl si, že se nechová k mrtvému příteli náležitě slušně. Vrátil se tedy a položil ho na postel. To všechno je ovšem jen dohad.“

Wilde přikývl. „A dnes ráno šel do obchodu, jako by se nic nestalo, a dával pozor, co bude dál. A když Brody stěhoval knihy, vyslídil, kam mizí, a vzal si do hlavy, že ten, kdo si je odváží, také kvůli tomu zabil Geigera. Možná dokonce že toho o Brodym a o dívce věděl víc, než sami tušili. Co si o tom myslíte, Ohlsi?“

Ohls řekl: „Ještě si na to posvítíme – ale Cronjagerovi to stejně náladu nepozvedne. Jeho žere, že se o věci, která se stala v noci, dověděl teprv teď.“

Cronjager kysele poznamenal: „Já už si najdu způsob, jak na to.“ Zlostně po mně hodil okem, ale hned zase pohled odvrátil.

Wilde zatřepal ve vzduchu doutníkem a pravil: „Ukažte nám ty předměty, pane Marlowe.“

Vyprázdnil jsem kapsy a položil jsem mu na stůl svůj úlovek: tři dlužní úpisy a Geigerovu vizitku pro generála Sternwooda, fotografie Carmen a modrý zápisník ze zašifrovaným seznamem jmen a adres. Geigerovy klíče jsem už předal Ohlsovi.

Wilde se na to všechno podíval a při tom pořád odfukoval kouř z doutníku. Ohls si také zapálil jeden ten svůj miniaturní doutník a klidně vyfukoval kouř ke stropu. Cronjager se opíral o stůl a hleděl na předměty, které jsem předal Wildovi.

Wilde poklepal na ty tři dlužní úpisy podepsané Carmen a pravil: „Podle mého to byly jen zkušební balónky. Kdyby je byl generál Sternwood proplatil, prokázal by strach z něčeho ještě horšího. Pak teprv by byl Geiger utáhl šrouby. Nevíte, z čeho by mohl mít strach?“ Přitom se díval na mne. Zavrtěl jsem hlavou.

„Řekl jste nám tu všechno se všemi podstatnými detaily?“

„Vynechal jsem několik okolností, které se týkají soukromých záležitostí. A rád bych je, pane Wilde, nechal mimo hru.“ Cronjager pravil: „Podívejme se,“ a procítěně si odfrkl. „Proč?“ zeptal se klidně Wilde.

„Protože můj klient má na tuto ochranu nárok, pokud se to nedostane před porotu. Mám povolení provozovat soukromou detektivní praxi. Podle mého názoru slovo soukromá něco znamená.“

Hollywoodský policejní obvod má vyšetřeny dva případy vraždy. Má zjištěny oba vrahy. V obou případech má objasněn motiv i nástroj. Otázka vyděračství musí zůstat mimo, aspoň pokud jde o jména zúčastněných stran.“

„Proč?“ zeptal se znovu Wilde.

„Nevadí, v pořádku,“ pronesl stroze Cronjager. „Musíme být rádi, když se můžeme přizívit na tomhle šerlokovi.“

Řekl jsem: „Něco vám ukážu.“ Zvedl jsem se, vyšel jsem z domu a ze svého vozu jsem vzal tu knihu z Geigerova obchodu. Uniformovaný policista stál u Ohlsova vozu. Chlapec byl uvnitř, v jednom rohu vozu se bokem opíral o čalounění.

„Říkal něco?“ zeptal jsem se.

„Někam mě posílal,“ řekl strážník a odplivl si. „Nechám ho, ať se vymluví.“

Šel jsem zpátky do domu, knihu jsem položil Wildovi na stůl a otevřel ji na titulní straně. Na konci stolu telefonoval Cronjager. Když jsem vstoupil, zavěsil sluchátko a posadil se.

Wilde si s nehybnou tváří knihu prohlédl, pak ji zavřel a postrčil ke Cronjagerovi. Cronjager ji otevřel, podíval se na jednu dvě stránky a rychle ji zase zavřel. Na lících mu naskočily dvě rudé skvrny velikosti půldolaru.

Řekl jsem: „Podívejte se na razítka s daty vpředu na předsádce.“

Cronjager knihu znovu otevřel a podíval se na razítka. „No a?“

„Bude-li to nutné,“ řekl jsem, „jsem ochoten dosvědčit pod přísahou, že ta kniha pochází z Geigerova krámu. Plavovláska Agnes přizná, jakými službami se podnik zabýval. Každému, kdo má oči v hlavě, je jasné, že ten krám byl jen zástěrkou pro jinou činnost. Přesto mu holywoodská policie dovolila rozkvétat a měla pro to zřejmě své důvody. Mám za to, že porotu by tyto důvody zajímaly.“

Wilde se zašklebil. Řekl: „Porota někdy skutečně klade takovéhle dotěrné otázky – je to od ní celkem marný pokus vyzvědět, jak je možné, že ve městech k těmhle věcem dochází.“

Cronjager náhle povstal a nasadil si klobouk. „Jsem tu jeden proti třem,“ vyhrkl. „Jsem specialista na vraždy. Jestli tenhle chlap čachroval s nemravnými knížkami, netýká se mě to ani za mák. Přesto vám ale ochotně přiznám, že by našemu okrsku neprospělo, kdyby to začaly roztahovat noviny. Oč vám vlastně jde, vy filutové?“

Wilde se podíval na Ohlse. Ohls pronesl s naprostým klidem: „Chci vám předat vězně. Pojd'me.“

Vstal. Cronjager na něj vrhl zuřivý pohled a pohrdavě krácel z místnosti ven. Ohls šel hned za ním. Dveře se za nimi zavřely. Wilde poklepal na stůl a jasné modré oči upřel na mne.

„Měl byste pochopit, jak každému policajtovi při takovémhle odhalení musí být,“ řekl. „O tom všem budete muset přísežně vypovídat do policejního protokolu. Doufám, že bude možné projednávat každou vraždu zvlášť a v obou vynechat jméno generála Sternwooda. Víte aspoň, proč vám za to nehodlám utrhnout ucho?“

„Ne. Čekal jsem, že mi utrhnete obě uši.“

„Co za to všechno vyděláte?“

„Pětadvacet dolarů za den a výlohy.“

„Tedy prozatím padesát dolarů a nějaký benzín.“

„Přibližně.“

Sklonil hlavu na stranu a kloubem levého malíčku si třel špičku brady.

„A pro tuhle částku na sebe chcete přivolat hněv poloviny všech poldů tohoto okrsku?“

„O to zrovna nestojím,“ řekl jsem. „Ale co mám kruci dělat? Dostal jsem úkol. A prodávám, co mám na prodej, abych se uživil. Aspoň tu trochu odvahy a chytrosti od pánaboha a ochotu nechat sebou mlátit o zem, jen abych ochránil klienta. Je proti mým zásadám říkat toho tolik, kolik jsem řekl dnes večer, aniž jsem se dovolil generála. A pokud jde o utajování, víte dobře, že jsem u policie taky sloužil. V každém velkém městě je to docela běžné. Poldové hned spustí pekelný povyk, když se někdo jiný než oni pokouší něco utajit, ale sami takové věci dělají na běžícím pásu, aby vyhověli přátelům nebo komukoli, kdo má velké slovo. A já jsem ještě neskončil. S tím případem budu

pokračovat. A kdyby bylo zapotřebí, musel bych jednat zase tak.“

„Pokud vás Cronjager nepřipraví o licenci,“ povzdychl si Wilde. „Řekl jste, že jste pominul osobní záležitosti. Oč šlo?“

„Nejsem se svou prací ještě hotov,“ řekl jsem a díval jsem se mu zpříma do očí.

Wilde se na mne usmál. Měl upřímný, smělý úsměv Ira. „Něco vám povím, hochu. Můj otec byl důvěrný přítel starého Sternwooda. Udělal jsem všechno, co mé postavení připouští a možná i mnohem víc –, abych starému pánovi ušetřil nepříjemnosti. Ale nakonec to musí selhat. Ta jeho děvčata se nakonec určitě dostanou do něčeho, co se nedá ututlat, zvláště len malý plavovlasý spratek. Neměly by pořád tropit takové skopičiny. Podle mého je tím starý pán vinen sám. Asi nemá tušení, jak to dnes na světě chodí. A ještě o jedné věci bych s vámi rád pojednal, když tak mluvíme mezi čtyřma očima a já na vás nemusím štěkat. Vsadil bych na to krk, že se generál obává, aby jeho zeť, ten bývalý pašerák, v tom neměl nějak prsty, a hlavně myslím doufal, že vy vyšťouráte, že v tom prsty nemá. Jaký názor na to máte?“

„Podle toho, co jsem slyšel, nevypadal Regan na vyděrače. U Sternwoodů měl teplé hnízdečko, a přesto se na něj vykašlal.“

Wilde zafuněl. „To teplé hnízdečko nemůžeme soudit vy ani já. Pro určitý typ by asi nebylo tak teplé. Řekl vám generál, že pátrá po Reganovi?“

„Řekl mi, že by rád věděl, kde je a jestli se mu dobře daří. Regana si oblíbil a dotklo se ho, když ten chlap zmizel a ani se nepřišel rozloučit se starým pánem.“

Wilde se zaklonil a svrástil čelo. „Ach tak,“ řekl změněným hlasem. Prohraboval se věcmi na stole, na jednu stranu položil Geigerův zápisník a ostatní předměty přistrčil mně. „Tyhle věci si můžete nechat,“ řekl. „Já už je potřebovat nebudu.“

19. k a p i t o l a

Nechybělo už moc do jedenácti hodin, když jsem zavezl svůj vůz do garáže a zahrnul na chodník před Hobart Arms. Domovní dveře se skleněnou výplní se zamykaly v deset, a tak jsem musel hledat klíče. Uvnitř ve čtyřhranné pusté hale odložil jakýsi muž zelený večerník na zem vedle palmy v kořenáči a odhodil oharek cigarety na prst, z které palma vyrůstala. Zvedl se, zamával na mne kloboukem a řekl: „Šéf by si s vámi rád promluvil. To se ví, vy na sebe necháte přátele čekat, kamaráde.“

Zůstal jsem stát a zahleděl jsem se na jeho zplacatělý nos a rozšvihané ucho.

„Oč běží?“

„Pusťte to z hlavy. Vemte jen rozum do hrsti a všechno bude v suchu.“ Přitom vrtěl rukou nahoře u knoflíkové dírky nezapnutého převlečnicku.

„Ještě jsem cítit policajty,“ řekl jsem. „Jsem tak utrmácený, že už nemůžu ani mluvit, ani jíst, ani myslet. Ale jestli myslíte, že si ještě můžu jít pro rozkazy k Eddiemu Marsovi – tak zkuste vytáhnout pistolku, než vám ustřelím to zdravé ucho.“

„Blbost. Žádný revolver nemáte.“ Díval se mi přímo do očí. Jeho temné huňaté obočí se svrástilo a ústa se prohnula koutky dolů.

„To bylo kdysi,“ řekl jsem mu. „Ale pokaždé beze zbraně nejsem.“

Mávl levičkou. „Tak dobře. Jedna nula pro vás. Nikdo mi neřek, abych po někom páčil. Ohlásí se.“

„I pozdě bude brzy,“ řekl jsem a pomalu jsem se obrátil, zatímco ten chlap se kolem mne ubíral k domovním dveřím. Otevřel a vyšel, ale za mnou se už neohlédl. Ušklíbl jsem se nad vlastní hloupostí, došel jsem k výtahu a vyjel nahoru ke svému bytu. Z kapsy jsem si vyndal Carmenin malý revolver a při pohledu na něj jsem se rozesmál. Pak jsem ho důkladně pročistil, naolejoval, zabalil do kousku jemného flanelu a zamkl jsem ho. Namíchal jsem si sklenku koktailu, a zrovna,

když jsem popíjel, ozval se telefon. Posadil jsem se vedle stolku, na kterém telefon stál.

„Tak vy jste dnes nabroušený, co?“ bylo slyšet hlas Eddieho Marse.

„Tvrdý, prudký, nabroušený a bodám do každého, kdo se přiblíží. Čím mohu sloužit?“

„Byli tam poldové – víte přece kde. Vynechal jste mě z té šlamastiky?“

„Proč a nač?“

„Jsem hodný na lidi, když jsou hodní na mě. Ale nejsem hodný, když nejsou oni.“

„Poslouchejte dobře, uslyšíte, jak mi drkotají zuby.“

Sušě se zasmál. „Tak co, vynechal jste mě, nebo ne?“

„Vynechal. Ale přísambůh, že sám nevím proč. Asi že to bylo už dost zamotané i bez vás.“

„Díky, junáku. Kdo to do něj vpálil?“

„Přečtete si to zítra v novinách – jestli to tam bude.“

„Potřebuji to vědět hned.“

„Vy dostanete hned všechno, co potřebujete?“

„To ne. To je vaše poslední slovo, junáku?“

„Trefil se do něj člověk, o kterém jste nikdy neslyšel. To vám musí stačit.“

„Jestli je to fakt, moh byste ode mě čekat, že vám půjdu na ruku.“

„Zavěste a nechte mě jít spát.“

Znova se zasmál. „Vy hledáte Rustyho Regana, jestli hádám dobře?“

„Spousta lidí si nejspíš myslí, že hledám, ale jsou vedle.“

„Kdybyste hledal, mohl bych vám dát tip. Přijďte se ke mně mrknout dolů na pláž. Kdykoli se vám to bude hodit. Těšilo mě.“

„Možná že přijdu.“

„Budu se těšit.“ V telefonu cvaklo a já pak ještě seděl a se sveřepou trpělivostí držel dál v ruce sluchátko. Pak jsem vytočil číslo Sternwoodových a slyšel jsem, jak to u nich asi tak čtyřikrát pětkrát zazvonilo, a potom pronesl majordomův sladký hlas: „Sídlo generála Sternwooda.“

„Tady Marlowe. Pamatujete se na mě? Potkali jsme se před sto lety – nebo to bylo včera?“

„Jistě, pane Marlowe. Ovšem že se pamatuji.“

„Je paní Reganová doma?“

„Doufám, že ano. Přál byste si ...“

Přerušil jsem ho, protože jsem náhle změnil záměr. „Nepřál. Vyřid'te jí ode mě vzkaz. Řekněte jí, že už mám ty fotografie všechny a že je všechno v pořádku.“

„Ano... ano ...“ Hlas jako by se mu trochu třásl. „Máte ty fotografie – všechny – a všechno je v pořádku ... Ano, pane. Dovolte, abych vám mnohokrát poděkoval, pane.“

Za pět minut zvonil u mne telefon zase. Dopil jsem sklenku a po ní mi vytrávil, dostal jsem chuť jít na večeři, na kterou jsem předtím úplně zapomněl; šel jsem ven a telefon jsem nechal zvonit. Zvonil ještě, když jsem se vrátil. S přestávkami zvonil až do půl jedné. Ale pak jsem zhasil světlo, otevřel okna, zvonek telefonu jsem ucpal papírem a šel jsem si lehnout. Sternwoodovy rodiny jsem měl až po krk.

Ráno nato jsem nad slaninou s vejci přečetl všechny troje ranní noviny. Jejich podání událostí se blížilo pravdě přesně tak, jak to bývá u novin obvyklé – asi jako Mars Saturnu. Ani jedny z těch trojích novin nespojily Owena Taylora, řidiče sebevrahova automobilu pod molem v Lidu, s vraždou v exotické vile v Laurel Canyonu. Nikde v nich nebyla zmínka o Sternwoodových, o Berniem Ohlsovi ani o mně. Owen Taylor byl „šoférem u zámožné rodiny“. Kapitán Cronjager z Hollywoodského obvodu sklídil všechnu slávu za vyšetření obou vražd ve svém okrsku, k nimž údajně došlo při hádce o výtěžek z nájemného telefonního aparátu, zavedeného jistým Geigerem v zadní místnosti za knihkupectvím na Hollywoodském bulváru. Brody zastřelil Geigera a Carol Lundgren zastřelil ze msty Brodyho. Policie má Carola Lundgrena v zajišťovací vazbě. Sám se přiznal. Jeho občanský rejstřík nevypadá dobře – má asi škraloupy ještě ze školy. Policie také zadržela jistou Agnes Lozelovou, Geigerovu sekretářku, kvůli očitému svědectví.

Byla to rozkošná zpráva. Vyvolávala dojem, že Geiger byl zastřelen právě v noci na včerejšek,

že Brody byl zastřelen o hodinu později a že kapitán Cronjager obě vraždy vyšetřil, zatímco si zapaloval cigaretu. Taylorova sebevražda figurovala na první stránce drobných zpráv. Byla tam fotografie vyloveného sedanu na palubě lodi, číslo auta bylo začerněno a na palubě vedle stupátka leželo cosi přikryté dekou. Owen Taylor prý býval vždycky sklíčený a neduživý. Jeho rodina žije v Dubuque a jeho tělo tam bude dopraveno lodí. Šetření zahájeno nebude.

20. kapitola

Kapitán Gregory z Úřadu pro pátrání po nezvěstných položil mou vizitku na široký plochý stůl a vyrovnal ji tak, aby její okraje ležely přesně rovnoběžně s hranami stolu. S hlavou nakloněnou na stranu si ji pozorně přečetl, zamručel, obrátil se na otáčecí židli a díval se oknem ven na zamřížované nejvyšší patro soudního paláce o půl bloku dál. Byl to hřmotný chlapík s unavenými očima a měl pomalé obezřelé pohyby nočního hlídače. Mluvil dutým, bezbarvým, netečným hlasem.

„Soukromý fízl, co? „ řekl, ale ani se na mne nepodíval, oči měl upřené pořád jen ven z toho okna. Ze začernalé hlavičky brierky, kterou si přidržoval špičákem, valily se kotoučky kouře. „Čím vám mohu sloužit?“

„Pracuji pro generála Guye Sternwooda, okružní třída Alta Brea, číslo 3765, Hollywood West.“

Kapitán Gregory vyfoukl z koutku úst trochu kouře, ale dýmku si při tom nevyndal. „A na čem?“

„Přesně řečeno nepracuji na něčem, co by se týkalo vás, ale o něco takového se zajímám. Měl jsem za to, že byste mi mohl pomoci.“

„S čím bych vám mohl pomoci?“

„Generál Sternwood je boháč,“ řekl jsem. „Je to dávný přítel otce okresního návladního. Jestliže si usmyslí najmout na celý den sluhu, který mu bude vyřizovat posílky, nemá to s policií dělat. Takovýhle přepych si může přece klidně dovolit.“

„Jak vás napadlo, že já pro něj něco dělám?“ Na tohle jsem mu neodpověděl. Na své otáčecí židli se pomalu a těžce obrátil a položil velké nohy na linoleum, které pokrývalo podlahu. V jeho kanceláři bylo zatuchlé ovzduší dlouholeté rutiny. Spočíval na mě bezvýrazným pohledem.

„Nechci vás okrádat o čas, pane kapitáne,“ řekl jsem a poodstrčil jsem si židli – asi tak o pět centimetrů.

Nepohnul se. Díval se na mne těma svými unavenými očima pořád dál. „Vy se znáte s okresním návladním?“

„Už jsem s ním mluvil. Jednou jsem pro něj pracoval. Znáš dost dobře Bernieho Ohlse, jeho hlavního vyšetřovatele.“

Kapitán Gregory sáhl po telefonu a zamumlal do sluchátka: „Spojte mě s Ohlsem z kanceláře okresního návladního.“

Potom vsedě držel ruku na zavěšeném telefonu. Uběhlo několik minut. Z dýmky se mu valil kouř. Jeho oči vypadaly stejně těžce a nehybně jako jeho ruka. Telefon cinkl a Gregory sáhl levou rukou po mé vizitce. „Je tam Ohls? ... Tady AI Gregory z hlavní správy. Je u mne v kanceláři muž jménem Philip Marlowe. Na jeho vizitce stojí, že je soukromým detektivem. Žádá na mně nějaké informace ... Cože? Jak že vypadá? ... Dobrá, děkuji.“

Zavěsil telefon, vytáhl z úst dýmku a udusal v ní tabák mosazným chránítkem tlusté tužky. Počíнал si při tom pozorně a slavnostně, jako by šlo o stejně významnou činnost jako vše, co ještě toho dne podnikne. Zaklonil se na židli a ještě chvíli e na mne díval. „Co si přejete?“

„Jenom naznačit, jak to pokračuje, pokud se to vůbec hnulo z místa.“

Zamyslel se. „S Reganem?“ zeptal se konečně. „Ovšem.“

„Znal jste ho?“

„Nikdy jsem ho neviděl. Slyšel jsem, že je to urostlý Ir, že mu nechybí moc do čtyřiceti, že kdysi

pracoval v ilegalitě jako dodavatel lihovin, že si vzal starší dceru generála Sternwooda a že to mezi nimi neklapalo. Asi tak před měsícem prý zmizel.“

„Sternwood by měl být rád, že to tak dopadlo, a ne si ještě najímat Sherlocka Hohnese, aby ho šel hledat za sedmery hory.

„Generál si ho děsně oblíbil. Takové věci se taky stávají. Starý pán je ochrnutý a opuštěný. Regan s ním vždycky poseděl a dělal mu společnost.“

„Co byste tak byl s to dokázat, co jsme nesvedli my?“

„Vůbec nic, pokud jde o vypátrání Regana. Ale hraje v tom možná roli jakési záhadné vyděračství. Potřebuju se ujistit, že v tom Regan nemá prsty. Pomohlo by mi, kdybych se dověděl, kde je nebo kde není.“

„Kamaráde, rád bych vám pomohl, ale sám nemám tušení, kde je. Vypustil za sebou kouřovou clonu a tím to končí.

„Což jen tak lehkou nejde, když má člověk v patách vaši policii, nemám pravdu, pane kapitáne?“

„Ovšem – ale přece jen se to může podařit – aspoň na chvíli.“ Stiskl knoflík ve stěně svého stolu. Z postranních dveří vystrčila hlavu žena ve středních letech. „Přineste mi rejstřík Terence Regana, Abbo.“

Dveře se zase zavřely. Podívali jsme se s kapitánem Gregorym na sebe v tichu, které zatím zhoustlo. Dveře se znova otevřely a ta žena mu položila na stůl zelený pořadač s chránítkem. Kapitán Gregory pokynul, aby zase šla, nasadil si na žilkovaný nos bytelné brýle s obroučkami z rohoviny a zvolna listoval v dokumentech v pořadači. Já jsem si v prstech kroutil cigaretu.

„Ufouk šestnáctého září,“ řekl. „Jedinou významnou okolností na tom bylo, že ten den měl šofér volno a nikdo nezahlédl Regana, jak vyjíždí s vozem z garáže. Víme jen, že to muselo být pozdě odpoledne. Čtyři dny nato jsme vůz našli v jedné garáži, která patří k nóbl vilovému plácku nedaleko Sunset Towers. Garážmistr to oznámil na oddělení ukradených automobilů a prohlásil, že do jeho garáže nepatří. To místo se jmenuje Casa de Oro. Je na tom jedna zajímavá okolnost, jak vám hned vysvětlím. Nedokázali jsme vypátrat jedinou stopu, kdo tam mohl vůz zanechat. Šnali jsme na voze otisky prstů, ale nenašli jsme ani jedny, které by odpovídaly nějakým v archivu. Ten vůz v garáži nenasvědčuje žádnému přečinu, přestože máme důvody nějakou lumpárnu za tím větřit. Může se to dát dohromady s něčím jiným, jak vám hned teď vyložím.“

Řekl jsem: „S tím, že žena Eddieho Marse je taky na seznamu nezvěstných.“

Zatvářil se rozmrzele. „No ano. Vyšetřili jsme si, kdo tam bydlí, a mezi nájemníky byla i ona. Ztratila se přibližně v téže době jako Regan, nanejvýš s dvoudenním zpožděním. Byl s ní spatřen muž, jehož popis se trochu hodí i na Regana, ale bezpečně to zjištěno nemáme. U téhle policejní branže je k popukání, že nějaká baba může vidět z okna, jak utíká chlap po ulici, a za půl roku vám ho s jistotou ukáže v dlouhé řadě podezřelých, ale hotelovému posluhovi ukážete dokonale ostrou fotku a on přesto nikoho nepozná.

„To patří ke kvalifikaci spolehlivého hotelového sluhy,“ řekl jsem.

„Ovšem. Eddie Mars a jeho žena spolu nežili, ale vycházeli přátelsky. Aspoň podle toho, co tvrdí Eddie. Tady by mohlo být jakési vodítko. Především s sebou Regan neustále nosil patnáct tisíc. Prý v hotovosti. A ne že by měl nahoře tisícovku a pod ní výstřižky z novin. To už je pěkný paklík, ale třeba Reganovi dělalo radost, když ho mohl nosit s sebou a pak ho vyndat a prohlížet si ho, kdykoli ho někdo pozoroval. Ale na druhé straně prý na peníze kašlal. Jeho žena tvrdí, že od starého Sternwooda nevzal ani halíř kromě jídla a bytu a packardu 120, který měl od ní. Dovedete si to srovnat s bývalým pašerákem lihovin?“

„To těžko dovedu,“ řekl jsem.

„Tak vidíte, jednoduše zmizí chlap, který, jak kdekdoví, nosí s sebou v kapse patnáct tisíc. To už jsou přece prachy. Mít patnáct tisícovek, zmizel bych taky, přestože mám dvě děti na studiích. První, co nás napadne, je, že si na něj někdo kvůli těm penězům počíhal a udělal to tak důkladně, že ho museli odvézt do pouště a tam ho nechat usnout mezi kaktusy. Jenže tenhle nápad se mi příliš nezamlouvá. Regan s sebou nosil revolver a měl s ním ohromné zkušenosti, a nejen mezi tou

usmolenou pašeráckou luzou, ale jak jsem slyšel, při nepokojích v Irsku v dvaadvacátém roce, nebo kdy to bylo, velel celé brigádě. Takový chlapík by lečjakému moulovi volavku nedělal. A potom podle toho vozu v garáži by musel chlap, který ho odklidil, tušit, že Regan měl slabost pro ženu Eddieho Marse, což je myslím pravda, ale o takové věci by se kdejaký hospodský pobuda jen tak nedověděl.“

„Máte nějakou fotku?“ zeptal jsem se.

„Mám na fotografii jeho, ale ne ji. To taky není samosebou. Tenhle případ má vůbec moc lechtivých okolností. Tady se podívejte.“ Přisunul mi přes stůl lesklou fotografii, na které bylo vidět typický irský obličej, spíš zasmušilý než veselý a taky spíš uzavřený než sebevědomý. To nebyla tvář ostrého hochy, ale ani chlapa, který sebou nechá lehko mávat. Tmavé rovné obočí a pod ním dvě výrazné vystupující kosti. Čelo spíš široké, než vysoké, chomáč tmavých zcuchaných vlasů, tenký krátký nos a široká ústa. Brada měla ostré obrysy, ale na ústa byla příliš drobná. V obličejí měl napjatý výraz, byl to obličej chlapa, který se umí otáčet a bere věci smrtelně vážně. Vrátil jsem mu fotografii. Tuhle tvář už bych poznal kdekoli.

Kapitán Gregory si vyklepal dýmku, znovu ji naplnil a palcem tabák upěchoval. Zapálil si, vyfoukl kouř a mluvil dál.

„Samozřejmě, pár lidí jistě asi vědělo, že měl něžné city k paničce Eddieho Marse. Nepočítaje samotného Eddieho. Ten o tom kupodivu věděl. Ale nezdá se, že by mu to seabemíň vadilo. Z té doby máme zjištěný každý jeho pohyb. Jenomže Eddie by ho samozřejmě ze žárlivosti neoddělal. Všechny okolnosti by byly svědčily proti němu.“

„Záleží jen na tom, jak je mazaný,“ řekl jsem. „Právě na tohle se mohl spoléhat.“

Kapitán Gregory zavrtěl hlavou. „Jestliže je dost mazaný na to, aby provozoval ty své čachry, je taky moc mazaný, než aby se pouštěl do něčeho takového. Rozumím, co chcete říct. Udělá podtrh, protože ví, že to u něho nebudeme předpokládat. Z hlediska policie by to byla chyba. Poněvadž bychom si ho vzali na mušku a to by mu pořádně pošramotilo kšefty. Vy byste si třeba myslel, že takový podtrh je ohromně chytrý. Mě by to taky napadlo. Ale ne obyčejné řadové poldy. Ti by mu to osladili. Tuhle možnost vylučuju. Jestli se mýlím, dokažte mi to a já před vámi sním tady ten polštářek. Prozatím ale s Eddieho účastí nepočítám. U takového typu jako on je žárlivost slabá pohnutka. Šejdíři na tak vysoké úrovni uvažují obchodnický. Umějí si zaříditi věci tak, aby jim to vyneslo, a své osobní city neberou v úvahu. S touhle možností nepočítám.“

„S čím tedy počítáte?“

„S tou dámou a s Reganem samotným. Nikdo jiný v tom nebude. Tehdy měla blond vlasy, ale dnes bude obarvená. Její vůz se nenašel, takže s ním pravděpodobně ujeli. Měli proti nám velký náskok – čtrnáct dní. Nebýt toho Reganova vozu, asi by se ten případ policii vůbec nedostal do rukou. Ovšem, na takové případy jsem zvyklý, zvláště v dobrých rodinách. A samozřejmě všechno, co jsem podnikl, muselo zůstat pod pokličkou.“

Zaklonil se a záěstími svých velkých těžkých rukou bouchl do opěradel křesla.

„Podle mého se nedá dělat nic jiného než čekat,“ řekl. „Rozdali jsme poznačené karty, ale ještě by bylo příliš brzo počítat s výsledkem hry. Pokud víme, měl Regan u sebe patnáct tisíc. Ta dívka taky něco měla, možná že spoustu v hotovosti. Ale tak jako tak jim jednou prachy dojdou. Regan si třeba půjde dát proplatit šek, zapomene někde podpis, napíše dopis. Žijí teď někde v cizím městě a mají falešná jména, ale jejich staré choutky jim zůstaly. Jednou se nějak musí zapojit do finančního oběhu.“

„Co ta dívka dělala, než si vzala Eddieho Marse?“

„Barovou zpěvačku.“

„Nemůžete si sehnat nějaké její staré fotky ze zaměstnání?“

„Nejde to. Eddie jistě nějaké má, ale nedá je z ruky. Chce, aby se na ni zapomnělo. Nemůžu z něho nic vyrazit. Má mocné i příznivce v městské správě, jinak by se mu ty jeho čachry nedařily.“ Zabručel. „Hodí se vám k něčemu tohle, co vám říkám?“

Řekl jsem: „Ani jednoho z nich už nikdy nenajdete. Tichý oceán je co by kamenem dohodil.“

„Řekl jsem vám, že sním ten polštářek, a to platí. Najdeme ho. Možná že to bude trvat. Třeba i rok nebo dva.“

„Generál Sternwood asi tak dlouho žít nebude,“ řekl jsem.

„Udělalí jsme, co bylo v našich silách, kamaráde. Kdyby vypsál odměnu a vrazil do toho nějaké peníze, třeba bychom ho našli. Ale od města nedostanu tolik peněz, kolik by to potřebovalo.“ Přimhouřil na mě své velké oči a jeho rozježené obočí se trochu nadzvedlo. „Opravdu si myslíte, že je Eddie oba odklidil?“

Zasmál jsem se. „Ne. To byla jen legrace. Myslím si totéž co vy, pane kapitáne. Ten Regan prostě upláchl s ženou, která pro něj znamenala víc než bohatá holka, s kterou se nemohl dohodnout. A kromě toho už ani bohatá není.“

„Viděl jste se s ní?“

„Ano. Roztočila to na flámu, ale teď si bude muset utáhnout opasek.“

Zabručel a já jsem mu poděkoval za námahu a čas, který mi věnoval, a poroučel jsem se. Cestou z radnice mě špehoval šedý sedan značky Plymouth. V tiché uličce jsem mu dal možnost, aby mě dohonil. Odmítl, a tak jsem mu ujel a dal se svou cestou.

21. kapitola

Neukázal jsem se nablízku rodiny Sternwoodových. Vrátil jsem se zpátky do kanceláře, posadil se do otáčecího křesla a klátil nohama, abych dohnal, co jsem zameškal. Před oknem dul prudký vítr a z naftových hořáků soudního hotelu vháněl do místnosti saze, které narůstaly na desce stolu jako býlí na prázdné parcele. Uvažoval jsem o tom, že bych si měl zajít na oběd a že je život hezky fádňí a zůstane fádňí, i kdybych si popřál doušek alkoholu, a že by mě stejně moc nebavilo v téhle denní době popíjet takhle sám. O tomhle jsem uvažoval, když zavolal Norris. Řekl tím svým puntičkářsky zdvořilým způsobem, že generál Sternwood se necítí příliš dobře a že mu přečetl jistou novinovou zprávu, takže generál se domnívá, že mé šetření je nyní ukončeno.

„Ano – pokud jde o Geigera,“ řekl jsem. „Já ho nezastřelil, abyste věděl.“

„To se generál nedomnívá, pane Marlowe.“

„Víte generál něco o těch fotografiích, co dělají paní Reganové tolik starostí?“

„Ne, pane. Rozhodně neví.“

„Víte, co mi generál dal?“

„Vím, pane. Tři dopisy a navštívenku, myslím.“

„Správně. Vráťím je. A pokud se těch fotek týče, myslím, že je prostě zničím.“

„Ovšem, pane. Paní Reganová se vás včera večer několikrát snažila dovolat...“

„Vyšel jsem si ven, abych se namazal,“ řekl jsem.

„Ano. To jistě bylo velmi nutné, jsem o tom přesvědčen, pane. Generál mi přikázal, abych vám zaslal šek na pět set dolarů. Budete s tím spokojen?“

„Je to neobyčejně štědré,“ řekl jsem.

„A domnívám se, že tenhle případ můžeme považovat za uzavřený.“

„To jistě. Uzavřený jako hrobka s vypáčeným zámekem nastaveným na čas.“

„Děkuji vám, pane. Všichni si toho ceníme. Až se bude generál cítit poněkud lépe – snad zítra, chtěl by vám osobně poděkovat.“

„Prima,“ řekl jsem. „Zajdu k němu a napiju se možná zase brandy se šampaňským.“

„Postarám se, aby bylo správně vychlazené,“ řekl staroušek a podle hlasu jsem poznal, že se zubí.

Tím to bylo vyřízeno. Řekli jsme si sbohem a oba jsme zavěsili. Vůně kávy ze sousedního obchodu vnikala ke mně do pokoje spolu se sazemi, ale hlad jsem přesto nedostal. Vytáhl jsem kancelářskou láhev, napil se a nechal sebeúctu plavat.

Vypočítával jsem si to na prstech. Rusty Regan opouští fůru peněz a hezkou ženu, aby to mohl táhnout s matnou blondýnou, víceméně provdanou za pašeráka lihovin jménem Eddie Mars. Rusty náhle odejde bez rozloučení a vysvětlení pro to může být celá řada. Generál je příliš hrdý, nebo při první rozmluvě, kterou jsem s ním měl, byl příliš opatrný, takže mi neřekl, že oddělení pro pátrání po pohřešovaných je do té záležitosti zasvěceno. Tam vědí, oč jde, a zřejmě si myslí, že tahle záležitost za to nestojí, aby se jí moc zabývali. Regan udělal to, co udělal, a je to jeho věc. Souhlasil jsem s kapitánem Gregorym v tom, že Eddie Mars by sotva riskoval dvojnásobnou vraždu jenom proto, že si s tou blondýnkou, s kterou ani společně nežil, šel užívat jiný muž. Mohlo ho to třeba namíchnout, ale obchod je obchod, a tady v Hollywoodu musíte mít pěkně tisknutý chrup, abyste si nedělal zuby na blondýnky, co se tak samy potloukají po ulicích. Kdyby šlo o fůru peněz, pak by to bylo něco jiného. Ale pro Eddieho Marse patnáct táců tak moc neznamená. Není to žádný šestákový grázl jako Brody.

Geiger je mrtev a Carmen si bude muset najít nějakého jiného floutka, aby s ním popíjela exotické druhy pašovaných kořalek. Nedomníval jsem se, že by měla v tomto směru nějaké potíže. Stačilo, aby se postavila na nároží a tvářila se ostýchavě. Doufal jsem, že ten příští šizuňk, který ji uloví, to na ni zahraje kapánek šikovněji, trochu víc na výdrž než na rychlý zisk.

Paní Reganová zná Eddieho Marse natolik dobře, že si od něho půjčuje peníze. Je to přirozené, jestliže hraje poker a dovede klidně prohrávat. Dobrému zákazníkovi půjčí majitel hazardní herny peníze na to tata. Kromě toho oba mají jeden společný zájem – Regana. On je její manžel a utekl se ženou Eddieho Marse.

Carol Lundgren, ten mladistvý vrah s omezeným slovníkem, je na dlouhou dobu mimo provoz, i kdyby ho nepřipoutali ke křeslu nad vědrem s kyselinou. To však neudělají, protože se dobrovolně přizná a ušetří tak státu peníze. Na Agnes Lozelleovou uvalili vazbu jako na stěžejní svědkyni. Když se Carol dobrovolně přizná k tomu, z čeho ho žaloba viní, svědkyni propustí, protože pak ji nebudou potřebovat. Nebudou brát pod lupu Geigerův obchod a jinak proti ní nic nemají.

A tak zbývá jen já. Zatajil jsem vraždu a potlačil důkazy na čtyřadvacet hodin, ale přesto jsem ještě na svobodě a čeká na mě šek na pět set dolarů. Nejchytřejší bude, když se teď ještě jednou napiju a na celou tu melu zapomenu.

A poněvadž to byla zřejmě ta nejchytřejší věc, kterou jsem mohl učinit, zavolał jsem Eddieho Marse a řekl mu, že ještě dnes večer k němu zajedu do Las Olindas. Tak chytrý jsem byl.

Dostal jsem se tam kolem deváté, při chladném světle říjnového měsíce, které se ztrácelo v horních vrstvách pobřežní mlhy.

Cypřišový klub ležel na vzdáleném konci města, prostorný dům z dřevěných trámů, který kdysi býval letním sídlem boháče jménem De Cazens a později sloužil jako hotel. Teď z toho bylo veliké, tmavé, zvenčí omšelé stavení uprostřed montereyských cypřišů, po nichž byl dům pojmenován. Byly tam ohromné balkóny se sloupovím, portály, spousta věžiček, výplně z barevného skla ve velkých oknech, rozsáhlé prázdné konírny se zadním traktem, a všechno budilo dojem nostalgického rozkladu. Eddie Mars ponechal vnějšek tak, jak ho převzal, a neproměnil jej v nic podobného tomu, co vidíme u filmových staveb společnosti Metro Goldwyn Mayer. Nechal jsem stát vůz na ulici s prskajícími obloukovkami a po vlhké štěrkované cestičce jsem přišel k hlavnímu vchodu. Vrátný v dvouřadové livreji mě vpustil do rozlehlé, šeré, tiché haly, odkud vedlo majestátní spirálové schodiště z bílého dubu nahoru do temného prvního poschodí. Odložil jsem klobouk a plášť v šatně a čekal a poslouchal hudbu a šum hlasů za těžkými dvojitými dveřmi. Zdály se přicházet zdaleka, a jako by nepatřily do stejného světa jako ta budova. Pak ten štíhlý blondák s těstovitou tváří, který byl s Eddiem Marsem a s tím boxerem v Geigerově domě, vyšel dveřmi pod schodištěm, nevesele se na mne usmál a vedl mě po hale kryté koberci do šéfovy kanceláře.

Byl to čtvercový pokoj s hlubokým arkýřovým oknem a kamenným krbem, v němž zvolna hořela jalovcová polena. Krb byl obložen ořechem a nad táflováním visel pruh vybledlého damašku. Strop byl vysoký a odlehlý. Bylo cítit pach chladného moře.

„Tmavý a matný psací stůl Eddieho Marse do toho pokoje nepatřil, stejně jako nic, co bylo

vyrobena po roce 1900. Koberec měl hnědou barvu floridské pláže. V rohu stála skříňka s rádiem a domácím barem a souprava čajových šálků ze sevreského porcelánu na měděném tácu vedle samovaru. Přemítal jsem, pro koho jsou asi určeny. V rohu byly dveře se zámkem nastaveným na čas.

Eddie Mars se na mne společensky zazubil, podal mi ruku a bradou ukázal na trezor. „Kdyby mě chtěla nějaká lupičská banda vybítit, s tímhle si neporadí,“ řekl bodře. „Místní poldové sem chodí každé ráno a jsou u toho, když to otvírám. Mám s nimi takovou dohodu.“

„Nakousl jste, že pro mě něco máte,“ řekl jsem. „Oč jde?“

„Proč ten spěch? Napijte se a sedněte si.“

„Vůbec nespěchám. My dva se nemáme o čem bavit, jediné obchodně.“

„Napijte se a hotovo,“ řekl. Namíchal dvě sklenice, mou postavil vedle křesla s červeným koženým potahem a sám s nohama do o se opíral o psací stůl. Jednu ruku držel v kapse tmavomodrého smokingu, takže mu palec s naleštěným nehtem čouhal ven. Ve smokingu vypadal trochu drsněji než v šedém flanelu, ale pořád vypadal jako kovboj. Napili jsme se a kývli na sebe.

„Už jste tady někdy byl?“ zeptal se. „Za prohibice. Hazardní hry mě nebaví.“

„S penězi je to jinačí,“ usmál se. „Měl byste se dnes večer podívat do herny. Jedna vaše přítelkyně tam sází na kolo štěstěny. Slyšel jsem, že jí štěstí přeje. Vivian Reganová.“

Usrkával jsem nápoj a vzal jsem si jednu z jeho cigaret, označených monogramem.

„Docela se mi líbilo, jak jste to včera vzal do ruky,“ řekl. „Tehdy mě to dopalovalo, ale později jsem pochopil, že jste měl úplně pravdu. My dva bychom spolu měli dobře vycházet. Kolik vám dlužím?“

„Zač?“

„Jste pořád opatrný, co? Mám spojení s policií, jinak bych tady nebyl. Vím, jak to u nich skutečně chodí, o čem se nedočtete v novinách.“ Vycenil na mne velké bílé zuby.

„Kolik jich máte?“ zeptal jsem se.

„Snad nemluvíte o penězích?“

„Myslel jsem na zprávy.“

„Zprávy o čem?“

„Máte krátkou paměť. O Reganovi.“

„Ach ten,“ mávl vyleštěnými nehty v mírumilovném světle, které vrhala jedna z bronzových lamp s nepřímým osvětlením, jejichž paprsky dopadají přímo na strop. „Slyšel jsem, že tu informaci už máte. Mám pocit, že vám dlužím odměnu. Jsem zvyklý platit za slušné jednání.“

„Nepřijel jsem za vámi, abych z vás tahal peníze. Za svou práci jsem placen. Z vašeho hlediska to není moc, ale já s tím vyjdu. Nemít víc než jednoho klienta současně – to je dobré pravidlo. Neoddělal jste Regana, vidíte?“

„Ne. Myslíte si, že jsem to udělal?“

„Schopen byste toho byl.“

Zasmál se. „Žertujete.“

Usmál jsem se. „Přirozeně. Regana jsem nikdy neviděl, ale znám ho z fotografie. Na takovou práci nemáte lidi. A když o tom mluvíme, neposílejte už za mnou žádné floutky s pistolí, aby mi poroučeli. Třeba se neovládnu a sprovodím některého ze světa.“

Podíval se přes sklenici na oheň, postavil ji na roh stolu a obrovským průhledným kapesníkem si otřel rty.

„Mluvit – to teda dovedete pěkně,“ řekl. „Řekl bych, že to vydá za sto deset procent. Ve skutečnosti se o Regana ani moc nezajímáte, že?“

„Ne, aspoň služebně ne. Nikdo mě o to nežádal. Znam ale někoho, koho by zajímalo, kdyby se dověděl, kde Regan je.“

„Té je to úplně fuk,“ řekl.

„Myslím jejího otce.“

Znovu si otřel rty a podíval se na kapesník, skoro jako by čekal, že na něm najde krev. Svrástil

husté šedivé obočí a prstem si ohmatl opálený nos.

„Geiger se pokoušel generála vydírat,“ pokračoval jsem. „Generál to neřekl, ale domnívám se, že měl strach, jestli v tom nemá prsty třeba Regan.“

Eddie Mars se zasmál. „Chm. Tohle Geiger zkoušel na každém. Byl to čistě jeho nápad. Dostával od lidí úpisy, které vypadaly z právního hlediska legálně – řekl bych, že právně také platné byly, jenomže by se je neodvážil vymáhat soudně. Ty úpisy předložil k proplacení a doprovodil je květnatými frázemi, přičemž sám zůstal s prázdnýma rukama. Když vytáhl eso, kápl na klienta, který se polekal, a začal na něm pracovat. Když eso nevytáhl, prostě další hry nechal.“

„Vykutálený filuta,“ řekl jsem. „Nechal toho – jen co je pravda. Nechal hry, poněvadž na ni doplátil. Jak tohle všechno víte?“

Nedočkavě pokrčil rameny. „Na mou duši, radši bych polovinu toho, co se mi donese, nevěděl. Znát záležitosti jiných je pro člověka v mé branži ta nejhorší investice. Takže jestli vám šlo jen o Geigera z tohoto hlediska, pak jste namydlený.“

„Namydlený a zaplacený.“

„Je mi líto. Přál bych si, aby starý Sternwood takového vojáka, jako jste vy, najal za měsíční plat, aby udržel ty své holky aspoň pár večerů týdně doma.“

„Proč?“

Našpulil rozmrzele rty: „Dělají prostě potíže. Vemte si tu brunetu. Tady se už každému zajídá. Když prohraje, spadne do toho až po krk a mně zůstane hrst papírů, které si nikdo nekoupí ani se slevou. Nemá vlastní peníze, dostává jen měsíční kapesné, a co starý napsal do poslední vůle, to je tajemství. A když vyhraje, odnese si peníze domů.“

„Příští večer se vám ty peníze zas vrátí, řekl jsem.“

„Částečně. Když to ale propočtu za delší období, tak na ní prodávám.“

Podíval se na mne vážně, jako by to pro mne bylo důležité. Divil jsem se, že vůbec považoval za nutné mi o tom říkat. Zívł jsem a dopil skleničku.

„Půjdu se po tom vašem podniku porozhlédnout,“ řekl jsem.

„Prosím, jen jděte.“ Ukázal na dveře vedle dveří do trezoru. „Tudy přijdete ke dveřím za hracími stolky.“

„Radši bych vešel dveřmi, kterými chodí zelenáči.“

„Dobře – jak si přejete. Jsme přátelé, vojáku, že?“

„Jasně.“ Zvedl jsem se a potřásl jsem si rukama.

„Snad vám jednou opravdu budu moci prokázat nějakou službu. Tentokrát to udělal Gregory.“

„Ten vám taky částečně patří?“

„Není to tak zlé. Jsme jenom kamarádi.“

Chvilí jsem na něho hleděl a pak jsem šel ke dveřím, kterými jsem vstoupil. Když jsem stál na prahu, ohlédl jsem se.

„Neposlal jste někoho v šedém sedanu značky Plymouth, aby mě sledoval?“

Oči se mu rozšířily. Vypadal dotčeně. „To k sakru ne. Proč bych to dělal?“

„Nemám tušení,“ řekl jsem a vyšel ven. Myslel jsem si, že jeho úžas nebyl hraný a že se mu dá věřit. Myslel jsem si, že ho to dokonce trochu rozrušilo. Proč – na to jsem nenašel vysvětlení.

22. kapitola

Bylo asi půl jedenácté, když hráče malého mexického orchestru, opásané žlutými šerpami, unavila tlumená a vylepšená rumba, kterou nikdo neposlouchal. Kytarista si zamnul špičky prstů, jako by ho bolely, a téměř týmž gestem si do úst zastrčil cigaretu. Další čtyři hráči se současně shýbli, jako by byl jejich pohyb načasovaný, a vytáhli sklenky stojící pod židlemi. Usrkávali nápoje, pomlaskávali při tom a kouleli očima. Hodlali tím dát najevo, že pijí tequilu. Patrně to byla

minerálka, jenže to divadýlko přišlo stejně nazmar jako ta jejich hudba. Nikdo se na ně nedíval.

Místnost sloužila dřív za taneční sál a Eddie Mars provedl jen nezbytné úpravy. Nikde se netřpytil nablýskaný chrom, za hranatými římsami neplálo žádné nepřímé osvětlení, nenašly se tu skleněné obrazy, které při pohledu zepředu a z boku vypadají pokaždé jinak, nestála tu křesla z lesklých kovových trubek s křiklavými koženými potahy – nebylo tu nic z toho pseudomodernistického cirkusu, typického pro hollywoodský noční podnik. Světlo se linulo z těžkých křišťálových lustrů a růžové damaškové pruhy na stěně byly pořád ty původní růžové damašky – trochu vybledlé a ztmavlé prachem –, které byly před dávnou dobou sladěny s parketovou podlahou, jež zůstala holá jenom na malé a hladké skleněné ploše před tím malým mexickým tanečním orchestrem. Zbytek pokrývaly těžké starorůžové koberce, které stály jistě pěkně jmění. Při parketování bylo použito asi tuctu rozličných druhů tvrdého dřeva – od burmského týku po půl tuctu odstínů dubu a tmavočerveného dřeva, které vypadalo jako mahagon a přecházelo do bledého šeríku kalifornských hor. Složité vzory zapadaly přesně jeden do druhého.

Pořád to ale ještě byl nádherný sál, kde teď vládla místo odměřeného, staromódního tance ruleta. U protější stěny stály tři stoly. Spojovalo je nízké bronzové zábradlí, oddělující croupiery. Všechny tři stoly byly v provozu, ale u prostředního se nakupilo nejvíc lidí. Ze vzdáleného konce místnosti, kde jsem se opíral o barový pult a pohrával si na mahagonové desce se sklenkou bacardi, viděl jsem tmavou hlavu Vivian Reganové, skloněnou nad hracím stolem.

Barman se ke mně naklonil a díval se na ten hlouček dobře oblečených lidí u prostředního stolu. „Dneska je oškubává dohola,“ řekl. „Ta vysoká černovlasá kůstka.“

„Kdo je to?“

„Nevím, jak se jmenuje. Ale objevuje se tady často.“

„K čertu, jak to, že neznáte její jméno.“

„Já jsem tady jenom zaměstnaný,“ řekl bez nevraživosti. „Je teď sama. Ten chlápek, co byl s ní, se opil do němoty. Odnegli ho do jeho vozu.“

„Domů ji doprovodím já,“ řekl jsem.

„Nepovídejte. Stejně vám ale budu držet palec. Mám to bacardi drobet ochutit nebo vám takhle chutná?“

„Chutná mi takhle, jestli mi má vůbec chutnat,“ řekl jsem.

„Pokud jde o mě, užíval bych radši koňskou medicínu.“

Hlouček se rozestoupil, dva muži ve smokingu se prodrali ven a mezerou jsem zahlédl její šíji a obnažená ramena. Měla na sobě večerní toaletu ze zeleného sametu, s hlubokým výstřihem. Pro tuto příležitost vypadala až příliš nastrojená. Zástup se zase srazil dohromady a zakryl ji, takže jsem zas viděl jen její tmavou hlavu. Ti dva muži přešli sál, opřeli se o barový pult a objednali si skotskou se sodovkou. Jeden z mužů byl celý zrudlý a rozčilený. Otíral si obličej černě vroubeným kapesníkem. Dvojitě atlasové pruhy po straně jeho kalhot byly široké jako stopa po pneumatice.

„Chlapče, nikdy jsem ještě něco takového nezažil,“ řekl rozřeseným hlasem. „Osmkrát za sebou brala na červenou a dvakrát nebrala ani ona, ani bank. To je ruleta, chlapče, to je ruleta!“

„Taky dostávám cukání,“ řekl jeho společník. „Ona sází talíř na barvu. Nemůže prohrát.“ Ponořili zobáky do sklenic, rychle zakloktali a vrátili se zpátky.

„Tihle kibici se v tom ohromně vyznají,“ protáhl barman. „Talíř na barvu – hele. Jednou jsem takový koňský ksicht viděl v Havaně, jak –“

U prostředního stolu vzrostl šum, z něhož bylo slyšet modulovaný hlas, mluvící s cizím přízvukem: „Račte mít chvíli strpení, madam. Tento stůl nemůže vaši sázku krýt. Pan Mars přijde co nevidět.“

Nechal jsem bacardi stát a odklusal jsem přes koberec. Malý orchestr spustil poněkud hlasitě tango. Nikdo netančil, ani tančit nehodlal. Prošel jsem mezi zástupem lidí ve smokingu, v toaletách a ve sportovních i vycházkových šatech k levému krajnímu stolu. Ten nebyl v permanenci. Stáli za ním dva croupieři s hlavami u sebe a pokukovali na stranu. Jeden z nich bezcílně pohyboval hrabičkami po holém stole. Oba se dívali na Vivian Reganovou.

Dlouhé řasy se jí zachvívaly a obličej byl nepřírozeně bílý. Stála u prostředního stolu přímo proti kolu rulety. Před sebou měla chaotickou kupu peněz a žetonů. Vypadalo to na fůru peněz. Mluvila s croupierem protáhlym, chladným, nestoudným a rozladěným hlasem.

„Ráda bych věděla, co je tohle za žebrácký podnik. Hni sebou a roztoč to, Richarde. Ještě jednou – o všechno. Viděla jsem, jak honem to shrabuješ, když ale má bank solit, je to na dlouhé lokte.“

Croupier se usmál chladným zdvořilým úsměvem člověka, který už viděl tisíce grobiánů a milióny hlupáků. Jeho povznesené, nezaujaté chování bylo bezvadné. Řekl vážně: „Tento stůl nemá pro vaši sázku dostatečné krytí, madam. Máte tu přes šestnáct tisíc dolarů.“

„To jsou vaše peníze,“ posmívalo se děvče. „Copak je nechcete dostat zpátky?“

Muž stojící vedle ní se pokoušel něco říct. Hbitě se k němu otočila, něco na něho vyštěkla a on se ztratil v zástupu s tváří zalitou ruměncem. V táflované stěně na vzdáleném konci posady ohrazené bronzovým zábradlím se otevřely dveře. Vstoupil jimi Eddie Mars s utkvělým, lhostejným úsměvem, s rukama zastrčenýma do kapes smokingu tak, že bylo vidět naleštěné nehty na obou palcích. Zdálo se, že si v téhle póze libuje. Kráčel ke croupierům a zastavil se u rohu prostředního stolu. Promluvil protáhle a méně zdvořile než croupier:

„Máte nějakou stížnost, paní Reganová?“

Prudce se k němu otočila. Viděl, jak křivka její tváře ztuhla jakoby vnitřním, téměř nesnesitelným napětím. Neodpověděla.

Eddie Mars řekl vážně: „Jestliže už nebudete hrát, musíte mi dovolit, abych vám obstaral průvodce na cestu domů.“

Devče zrudlo. V obličejí jí bíle vystoupily lícní kosti. Pak se nepřírozeně zasmála. Řekla zatrpkle:

„Ještě jednu hru, Eddie. Všechno, co tady mám, sázím na červenou. Je to barva krve.“

Eddie Mars se pousmál, pak přikývl a sáhl do vnitřní kapsy kabátu. Vytáhl velkou náprsní tašku s monogramem a s rohy pobitými zlatým plíškem a nedbale ji hodil na stůl před croupiera. „Kryjte tu sázku zaokrouhleně na tisíce,“ řekl, „jestli nebude mít nikdo námitky, že tohle kolo bude vyhrazeno pouze pro dámu.“

Nikdo nic nenamítal. Vivian Reganová se sehnula a oběma rukama popuzeně přisunula celou tu hromadu vybraných peněz na červený kosočtverec na hracím poli.

Croupier se zvolna naklonil nad hrací stůl. Spočítal její peníze a žetony, naskládal je do sloupků a několik přebytečných žetonů a bankovek odsunul hrabičkami z hracího pole. Otevřel náprsní tašku Eddieho Marse a vytáhl dva ploché svazky bankovek. Roztrhl pásku jednoho balíčku, odpočítal šest bankovek, přidal je k nenačatému druhému balíčku, čtyři tisícovky vrátil do tašky a dal ji stranou tak bezstarostně, jako by to byla krabička zápalek. Eddie Mars se tašky nedotkl. Kromě croupiera se nikdo ani nepohnul. Croupier roztočil levou rukou kolo rulety a nonšalantním pohybem zápěstí upustil kuličku ze slonoviny na horní plochu roztočeného kotouče. Pak ruku odtáhl a složil paže křížem.

Vivian pomalu otevřela rty, až se světlo odrazilo od zubů, které se blyštěly jako nože. Kulička líně klouzala po nakloněném kotouči a poskakovala po chromovaném povrchu s čísly. Po dlouhé době se náhle přestala pohybovat se suchým cinknutím. Kotouč se točil pořád pomaleji a unášel kuličku s sebou. Croupier nepohnul zkříženýma rukama, dokud kolo nezůstalo nehnuté stát.

„Červená bere,“ řekl obřadně a bez zájmu. Malá slonovinová kulička ležela na červené 25, tři políčka od dvojí nuly. Vivian Reganová zvrátila hlavu dozadu a vítězoslavně se zasmála.

Croupier vzal hrabičky a zvolna přistrčil balíček tisícovek přes hrací pole k hromádce žetonů a bankovek a všechno to odsunul z hrací plochy.

Eddie Mars se usmál, strčil náprsní tašku do kapsy, otočil se na podpatku a vyšel z místnosti dveřmi v táflované stěně. Tucet lidí vydechlo zároveň a hnalo se k baru. Přidal jsem se k nim a dostal se na opačný konec místnosti, než Vivian posbírala výhru a opustila stůl.

Vyšel jsem do rozlehlé tiché haly, vyzvedl si klobouk a kabát od šatnářky, hodil jí čtvrtdolar na ták a odešel na verandu. Předě mnou vyrostl ze země vrátný a řekl: „Mohu vám připravit vůz,

pane?“

Řekl jsem: „Jdu se jen projít.“

Ornamenty nad okrajem střechy verandy byly zvlhlé mlhou. Mlha stékala z montereyských cypřišů, jejichž stíny zanikaly v nicotě proti útesu. Viděl jsem před sebe sotva na čtyři metry. Sešel jsem po schodech verandy a kráčel mezi stromy po nejasně viditelné pěšině, až jsem zaslechl hukot příboje, který dole pod útesem olizovala mlha.

Nikde se nezablesklo světýlko. Chvíli jsem zřetelně viděl tučet stromů, druhý tučet jen neurčitě a pak už nic než mlhu. Zabočil jsem doleva a kráčel zpátky k té štěrkované pěšině, která vedla ke konírnám, kde hosté parkovali. Když už jsem rozeznal obrysy domů, zastavil jsem se. Kousek před sebou jsem zaslechl zakašlat nějakého muže.

Na měkkém a zvlhlém trávníku nebyly moje kroky vůbec slyšet. Muž znova zakašlal a pak utlumil kašel kapesníkem nebo rukávem. Zatím jsem se k němu přiblížil. Rozeznal jsem neurčitý stín nedaleko pěšiny. Něco mi říkalo, abych se postavil za kmen stromu a přikrčil se. Muž otočil hlavu. Měl jsem jeho obličej vidět jako rozmazanou bledou skvrnu. Ten obličej ale tak nevypadal. Zůstal tmavý. Muž měl na tváři masku. Čekal jsem za stromem.

23. kapitola

Lehké ženské kroky se přibližovaly po neviditelné pěšině a muž přede mnou se posunul dopředu. Zdálo se, že se opírá o mlhu. Ženu jsem neviděl, ale neurčitě jsem rozeznal její siluetu. Pánovité držení hlavy mi připadalo známé. Muž velmi rychle vykročil. Obě postavy splynuly s mlhou, jako by k ní patřily. Chvíli bylo hrobové ticho. Muž řekl:

„Tohle je revolver, dámo. Nekřičte. V mlze se hlas nese daleko. Stačí, když mi dáte kabelku.“

Děvče nevydalo ani hlásek. Postoupil jsem o krok. Pojednou jsem rozeznal sřasenou mlhu na krepě mužova klobouku. Děvče stálo bez hnutí. Pak začala chraplavě dýchat, jako když se uhlazuje měkké dřevo malým pilníkem.

„Křikněte,“ řekl muž, „a je s vámi amen.“

Nezaječela. Nepohnula se. Pohnul se on a suše se zachechtal. „Radši aby tam ty prachy byly.“ Zaslechl jsem cvaknutí a šustot. Muž se obrátil a kráčel ke stromu, kde jsem stál. Když ušel tři čtyři kroky, znovu se přitlumeně zachechtal. To zachechtání jsem už někdy slyšel. Vytáhl jsem luku z kapsy a napřáhl ji jako pistoli.

Tiše jsem zavolal: „Hej, Lanny.“

Muž strnul a začal zvedat ruku. Řekl jsem: „To ne. Říkal jsem ti, abys tohle nikdy nezkoušel. Mířím na tebe, Lanny.“

Nic se nehnu. Děvče na pěšině se nehýbalo. Já jsem se nehýbal. Lanny se nehýbal.

„Polož tu kabelku před sebe na zem, chlapče,“ řekl jsem. „Pamalu a klidně.“

Sehnul se. Vyskočil jsem a dosáhl na něho, když byl ještě sehnutý. Napřímil se těžce a oddechoval. Ruce měl prázdné.

„Vykládej mi, že takhle na nikoho nevyzraju,“ řekl jsem. Opřel jsem se o něho a vytáhl mu revolver z kapsy pláště, „Zmiz. Pořád od někoho dostávám revolvry,“ řekl jsem mu. „Už se celý hrbím, jak jsou těžké.“

Náš dech se srazil a smísil a hleděli jsme na sebe jako dva kocouři na zdi. Ustoupil jsem dozadu.

„Tak už plav, Lanny. Nic ve zlém. Nemluv o tom a já budu taky zticha. Platí?“

„Jo,“ řekl zastřeným hlasem.

Pohltila ho mlha. Slabě jsem slyšel jeho kroky a pak nic. Zvedl jsem kabelku, potěžkal ji a šel k pěšině. Pořád ještě tam stála bez hnutí. Rukou bez rukavičky si přidržovala límec šedého kožichu, a na prstě se jí slabě blyštěl prsten. Klobouček neměla. Její rozčísnuté černé vlasy zapadaly do temnoty. A její oči taky.

„Hezká práce, Marlowe. Ted' jste můj osobní strážce?“ V jejím hlase zazněl drsný tón.

„Tak nějak. Tady máte kabelku.“ Vzala si ji. „Jste tu s vozem?“ řekl jsem.

Zasmála se. „Přijela jsem s jedním mužem. Co tady děláte vy?“

„Eddie Mars se mnou chtěl mluvit. „Nevěděla jsem, že ho znáte. Kvůli čemu?“

„Proč bych to neřekl. Myslel, že hledám někoho, kdo mu podle jeho mínění utekl se ženou. „A hledáte?“

„Ne.“

„Tak proč jste teda přišel?“

„Abych vypátral, proč si Eddie myslí, že hledám někoho, do mu podle jeho mínění utekl se ženou.“

„A vypátral jste ho?“

„Ne.“

„Vy chrlíte zprávy jako rozhlasový hlasatel,“ řekla. „Soudím, že mi do toho nic není, třebaže ten hledaný byl můj manžel. Myslela jsem, že se o tuhle záležitost nezajímáte. „Lidé mi ji vnucují.“

Podrážděně cvakla zuby. Zdálo se, že ten výstup s maskovaným mužem ozbrojeným revolverem na ni neudělal žádný dojem. „Musím se podívat po svém průvodci.“

Šli jsme pěšinou a zabočili za roh. Před námi bylo světlo a pak jsme zahнули kolem dalšího rohu a přišli na dvorek před konírnami, jasně ozářený dvěma reflektory. Pořád ještě byl vydlážděný cihlami a svažoval se k odpadové mříži uprostřed. Leskly se tam kapoty vozů a muž v hnědém pracovním plášti se zvedl ze stoličky a přistoupil k nám.

„Je ten můj mládenec pořád ještě pod obraz?“ zeptala se Vivian nedbale.

„Myslím, že bohužel je, slečno. Přikryl jsem ho dekou a zavřel okna v autě. Jinak je myslím ten pán docela v pořádku. Jen si trochu zchrupnul.“

Šli jsme k velkému cadillacu a muž v pracovním plášti otevřel zadní dveře. Na širokém zadním sedadle ležel natažený muž, až po bradu zahalený do kostkované deky, a chrápal s otevřenými ústy. Vypadal jako statný blondýn, který snese hodně tvrdého alkoholu.

„Představuju vám pana Larryho Cobba,“ řekla Vivian. „Pan Cobb – pan Marlowe.“

Zamručel jsem něco.

„Pan Cobb mě doprovodil,“ řekla. „Takový příjemný průvodce, ten pan Cobb. Tak pozorný. Kéž byste ho viděl, když je střízlivý. Měla bych ho vidět střízlivého. Měl by ho někdo vidět střízlivého. Totiž, jen proto, aby se to mohlo zaznamenat. Aby to mohlo vejít do dějin, ta letmá pomíjivá chvíle, kterou sice zasuje čas, ale která zůstane nezapomenutelná – chvíle, kdy Larry Cobb byl střízlivý.“

„Jo,“ řekl jsem.

„Dokonce jsem uvažovala o tom, že si ho vezmu,“ pokračovala hlasem, v němž bylo cítit velké napětí, jako by se otřes z toho přepadení začínal teprve projevovat. „Občas – když mě nic příjemného nenapadlo. Na každého člověka přicházejí takové chvíle. On má řízu peněz, abyste věděl. Má jachtu, dům na Long Islandu, dům v Newportu, dům na Bermudách, domy roztroušené tu a tam, patrně po celém světě – a všude nějakou tu láhev skotské. A k láhvi skotské pan Cobb nemá nikdy daleko.“

„Jo,“ řekl jsem. „Má řidiče, který by ho odvezl domů?“

„Neříkejte ‚jo‘. To je vulgární.“ Pohlédla na mne se zdviženým obočím. Muž v pracovním plášti se zarputile hryzal do spodního rtu. „To jistě, má řidičů celou četou. Patrně mají každého jitra nástup před garáží s nablýskanými knoflíky a v neposkvrněných bílých rukavicích – takovou eleganci jim může závidět i vojenská akademie ve West Pointu.“

„Tak kde k sakru ten řidič je?“ zeptal jsem se.

„Ten pán dneska řídil sám,“ řekl muž v pracovním plášti skoro omluvně. „Můžu zavolat k němu domů, aby pro něho někdo přijel a odvezl ho.“

Vivian se obrátila a usmála se na něho, jako by jí právě byl daroval diamantovou tiáru. „To bude od vás milé,“ řekla. „Opravdu to uděláte? Nechtěla bych, aby pan Cobb umřel takhle – s otevřenými ústy. Někdo by si mohl myslet, že lekl žízni.“

Muž v pracovním plášti řekl: „Kdyby si k němu čuchli, tak si to myslet nebudou, slečno.“

Otevřela kabelku, chytila hrst bankovek a strčila mu je. „Jsem přesvědčena, že si ho vezmete na starost.“

„Šmáknote,“ řekl muž a vytřeštil oči. „Na to se spolehněte, slečno.“

„Reganová,“ řekla sladce. „Paní Reganová. Patrně mě zas uvidíte. Nejste tady ještě dlouho, že?“

„Ne, milostpaní.“ Ruce, v nichž mačkal peníze, se šhubavě svíraly a rozvíraly.

„Zvyknete si a budete se vám tu velice líbit,“ řekla. Uchopila mě za ruku. „Pojedeme vaším vozem, Marlowe.“

„Parkuje venku na ulici.“

„To mi nevadí, Marlowe. Procházím se hrozně ráda v mlze. Člověk pak potkává takové úžasné zajímavé lidi.“

„Hlouposti,“ řekl jsem.

Držela mě za ruku a roztrásla se. Celou cestu k vozu se mě pevně držela. Když jsme došli k autu, přestala se už třást. Jel jsem po klikaté uličce lemované stromy kolem odvrácené strany domu. Ulička ústila na De Cazensův bulvár, hlavní dopravní tepnu Las Olindas. Jeli jsme pod starobylými prskavými obloukovými lampami a zanedlouho tu bylo město, budovy, tiché, zavřené obchody, benzínová stanice s osvětlenou tabulkou nad nočním zvonkem a konečně dragstór, který byl ještě otevřený.

„Měla byste se radši napít,“ řekl jsem.

Pohnula bradou, bledou skvrnou v rohu sedadla. Zahnul jsem úhlopříčně k chodníku zaparkoval.

„Trochu černé kávy a pár kapek rezné opravdu nebude škodit,“ řekl jsem. „Mám chuť napálit se jak námořník.“

Otevřel jsem dvířka auta a ona vystoupila. Její vlasy mi pohladily tvář. Vešli jsme do dragstóru. U pultu jsem koupil půllitrovku žitné a přenesl ji kolem stoliček k popraskanému mramorovému stolku.

„Dvě kávy,“ řekl jsem. „Černé, silné a letošní.“

„Nesmíte pít lihoviny v místnosti,“ řekl prodavač. Měl praním vybledlý pracovní plášť, zřídle vlasy na temeni hlavy a poměrně poctivé oči a bradu, která nikdy nenarazí do zdi, jestliže ji předtím uvidí.

Vivian Reganová sáhla do kabelky pro krabičku cigaret, několik jich téměř mužským pohybem vyklepala a nabídla mi.

„Zákon zakazuje pít lihoviny tady,“ řekl prodavač.

Zapálili jsme si a vůbec jsme si ho nevšíмали. Z nelesklého poniklovaného kávovaru natočil dva šálky kávy a postavil je před nás. Podíval se na láhev žitné, něco nezřetelně zamumlal a řekl unaveně: „Dobře, budu se koukat na ulici, až si budete nalévat.“

Šel a postavil se k výkladní skříni, obrácený zády k nám s našpicovanými odstávajícíma ušima.

„Celý se klepu strachem, když tohle dělám,“ řekl jsem, odšrouboval jsem uzávěr láhve a ucvrnkl do kávy trochu whisky. „V tomhle městě se hrozně dbá na dodržování předpisů. Za prohibice býval v domě Eddieho Marse bar a každý večer seděli v hale dva uniformovaní a dávali pozor, aby si hosté nepřinášeli lihoviny, ale kupovali si je v baru.“

Prodavač se náhle obrátil, zašel zpátky za pult a postavil se za malé skleněné okénko výdejny léků.

Srkali jsme vylepšenou kávu. Díval jsem se na tvář Viviany v zrcadle visícím na stěně za kávovarem. Měla napjatou, bledou, krásnou a neupravenou tvář. Rty měla rudé a drsné.

„Máte nezbedné oči,“ řekl jsem. „Čím vás Eddie k sobě poutá?“

Podívala se na mne v zrcadle. „Dnes večer jsem ho v ruletě obrala o hodně – začala jsem s pěti tácy, které jsem si od něho včera vypůjčila a nemusela použít.“

„To by se mohl dopálit. Myslíte, že toho buchara poslal za vámi on?“

„Co je to buchar?“

„Chlap s revolverem.“

„Vy jste buchar?“
 „Jasně,“ zasmál jsem se. „Ale přesně řečeno je buchar ten, kdo je na nesprávné straně plotu.“
 „Hm. Já si často říkám, jestli nějaká nesprávná strana vůbec existuje.“
 „Odbíháme od otázky. Čím vás k sobě poutá?“
 „Myslíte čím mě drží?“
 „Ano.“
 Ohrnula rty. „Důvtipněji, Marlowe, důvtipněji.“
 „Jak se vede generálovi? Nepředstírám, že jsem důvtipný.“
 „Moc dobře ne. Dnes vůbec nevstal. Aspoň byste mě mohl přestat vyslychat.“
 „Vzpomínám na dobu, kdy jsem si totéž myslel o vás. Kolik toho generál ví?“
 „Pravděpodobně všechno.“
 „Že by mu to řekl Norris?“
 „Ne. Přišel ho navštívit státní návladní Wilde. Spálil jste ty fotografie?“
 „Zajisté. Děláte si občas starosti kvůli sestřičce, že?“
 „Ta je myslím to jediné, kvůli čemu si dělám starosti. Trošku si dělám starosti kvůli tátovi, aby se nedověděl různé věci.“
 „On nemá moc iluzí,“ řekl jsem, „ale domnívám se, že má svou hrdost.“
 „My jsme z jeho krve. To je to strašné.“ Zírala na můj odraz v zrcadle hlubokým pohledem upřeným do dále. „Nechci, aby na smrtelné posteli proklínal svou krev. Byla to vždycky krev nezkracená, ale nebývala vždycky zkažená.“
 „A teď je?“
 „Domnívám se, že si to myslíte.“
 „Vaše není. Vy hraje svou roli.“
 Sklopila oči. Usrkl jsem trochu kávy a zapálil jí i sobě cigaretu. „Tak vy tedy střílíte na lidi,“ řekla klidně. „Jste zabiják.“
 „Já? Jak to?“
 „Noviny a policie to pěkně zatušovali. Jenže já nevěřím všemu, co čtu.“
 „Aha, vy si myslíte, že mám na svědomí Geigera nebo Brodyho. Nebo oba.“
 Neříkala nic. „Neudělal jsem to,“ řekl jsem. „Udělat jsem to mohl a také z toho myslím vyvázat bez trestu. Ani jeden z těch dvou by se nerozmýšlel po mně plivat olovo.“
 „I tak jste ale v hloubi srdce zabiják, jako všichni poldové.“
 „Nesmysl.“
 „Jste jeden z těch nebezpečných snědých klid'asů, kteří nic necítí – jako řezník nad čerstvým masem na jatkách. Poznala jsem to hned, když jsem vás prvně viděla.“
 „Máte dost přátel pochybné pověsti, abyste věděla, co je pro ně typické.“
 „Ve srovnání s vámi jsou to všichni bábovky.“
 „Děkuji, dámo. Vy taky nejste žádná křehotinka.“
 „Měli bysme z tohoto prohnílého městečka vypadnout.“ Zaplatil jsem, zastrčil láhev žitné do kapsy a vyšli jsme ven. Prodavači jsem se pořád ještě nezamlouval.
 Odjížděli jsme z Las Olindas řadou provlhlých městeček s domy podobnými chatám, postavenými na písku kousek od hučícího příboje, a s většími domy, postavenými dál na svazích vzadu za nimi. Tu a tam zasvítilo žluté okno, ale většina domů byla temná. Pach mořských řas stoupal od vody a bylo jej cítit v mlze. Pneumatiky svištěly na vlhkém betonu bulváru. Svět byla mokrá prázdnota.
 Byli jsme kousek od Del Rey, když na mne promluvila poprvé od chvíle, co jsme vyšli z dragstóru. Hlas jí zněl zastřeně, jako by hluboko pod ním něco bušilo.
 „Zajed'te dolů k plážovému klubu v Del Rey. Chci se podívat na moře. Je to první ulice doleva.“
 Na křižovatce blikalo žluté dopravní světlo. Otočil jsem vůz a sjížděl po svahu s příkrým náspem po jedné straně, koleje meziměstské tramvaje napravo, skupinou světel roztroušených nízko nad

obzorem daleko za koleje a pak ještě mnohem dál zákmit světla na molu a opar na obloze nad městem. Na té straně už mlha téměř zmizela. Tam, kde se koleje zatáčely, takže vedly podél příkrého náspu, je křižovala silnice, která se napojila na vydlážděnou přímořskou dálnici hraničící s nezaneřádnou pláží. U chodníku parkovaly vozy obrácené kapotou k moři, neosvětlené. Několik set metrů dál zářila světla plážového klubu.

Přibrzdil jsem vůz o chodník, zhasil reflektory a zůstal sedět s rukama na volantu. Řidnoucí mlhou jsem viděl, jak se příboj se zpěněnými vlnami tříští, téměř nehlučně jako myšlenka, která se rodí na pokraji vědomí.

„Přisedněte si blíž ke mně,“ řekla skoro nezřetelně.

Odsunul jsem se zpod volantu doprostřed sedadla. Pootočila tělo trochu stranou, jako by chtěla vyhlédnout z okna. Pak tiše klesla nazad do mé náruče. Hlavou téměř udeřila o volant. Oči měla zavřené, tvář v přítmí. Pak jsem viděl, jak se jí oči otevřely a zamrkaly. Jejich lesk bylo vidět i v temnotě.

„Obejmi mě, ty zvíře,“ řekla.

Zprvu jsem ji objal paží jen volně. Její vlasy se drsně dotýkaly mého obličeje. Sevřel jsem ji pevněji a nadzvedl ji. Zvolna jsem přitáhl její tvář ke své. Oční víčka se jí třepotala rychle jako muší křídla.

Prudce a rychle jsem ji políbil. Potom dlouze a zvolna. Její rty se pod mými rozevřely. Tělo v mé náruči se začalo chvět.

„Zabijáku,“ řekla tlumeně a její dech proudil do mých úst. Přivinul jsem ji k sobě, až se chvění jejího těla přeneslo i na mne. Nepřestával jsem ji líbat. Po dlouhé chvíli odtrhla ode mne obličej natolik, že řekla: „Kde bydlíš?“

„Hobart Arms, Franklinova ulice, kousek od Kenmore.“

„Tam to neznám.“

„A chceš to poznat?“

„Chci.“

„Čím tě k sobě poutá Eddie Mars?“

Její tělo v mém náručí ztuhlo a začala hlasitě oddechovat. Zaklonila hlavu a její doširoka otevřené oči, lemované bledými kruhy, na mne zíraly.

„Takhle to tedy vypadá,“ řekla tiše, bezbarvým hlasem.

„Takhle to je. Líbat se je příjemné, ale tvůj otec mě neplatí za to, abych s tebou spal.“

„Ty hajzle,“ řekla klidně a ani se nepohnula.

Zasmál jsem se jí do tváře. „Nemysli si, že jsem rampouch. Nejsem slepý ani nejsem dřevo. Mám v žilách stejně teplou krev jako jiní chlapi. Dáš se snadno dobýt, až sakramentsky snadno. Čím tě k sobě poutá Eddie Mars?“

„Jestli to řekneš ještě jednou, začnu křičet.“

„Tak do toho, jen si křič.“

Vytrhla se mi a vztyčila se v nejbližším koutě vozu.

„Za podobné maličkosti nejednoho muže zastřelili, Marlowe.“

„Muže stříleli opravdu skoro za nic. Když jsme se setkali poprvé, řekl jsem, že jsem detektiv. Vtluč si to do své roztomilé hlavinky. Já pracuju, dámo. Já si nehraju.“

Šťárala v kabelce, vytáhla kapesník a kousala do něho. Hlavu měla ode mne odvrácenou. Slyšel jsem, jak se trhá kapesník. Rozškubávala ho zuby, pomalu, kousek po kousku.

„Proč se domníváte, že mě k sobě něčím poutá?“

„Dovolí vám vyhrát fůru peněz a pak pošle pistolníka, aby mu ty peníze přinesl zpátky. Vás to jenom mírně překvapí. Ani jste mi nepoděkovala za to, že jsem vás zachránil. Myslím, že celý ten incident bylo pouhé divadýlko. Kdybych si chtěl lichotit, řekl bych, že bylo aspoň částečně zahráno pro mně.“

„Vy si myslíte, že Mars může vyhrávat nebo prohrávat, jak se mu zlíbí?“

„Jasně. Na sázky jedna k jedné vyhrává čtyři hry z pěti.“

„Musím vám říkat, že vaše drzost je mi odporná, pane detektive?“
„Nejste mi nic dlužna. Dostal jsem zapláceno.“ Vyhodila roztrhaný kapesník z okna vozu.
„Dovedete se k ženám roztomile chovat.“
„Líbat vás bylo docela příjemné.“
„Skvostně jste si zachoval chladnou hlavu. Máte se čím pochlubit. Jak lichotivé! Mám blahopřát vám či svému otci?“
„Líbat vás bylo docela příjemné.“
Její protáhlý hlas zazněl mrazivě. „Odvezte mě laskavě odtud. Rozhodně si přeju vrátit se domů.“
„Nechcete se ke mně chovat jako sestra?“
„Kdybych měla u sebe břitvu, podřízla bych vám krk už proto, abych viděla, co odtud poteče.“
„Housenčí krev,“ řekl jsem.
Nastartoval jsem motor, obrátil vůz a zpátky přes koleje jsem vyjel na dálnici. Po té jsem jel do města až nahoru k West Hollywoodu. Nemluvila se mnou. Po celou zpáteční cestu se skoro nepohnula. Projel jsem vraty a po propadlé příjezdové cestě k vratům velkého domu. Škubnutím otevřela dvířka vozu a byla venku dřív, než vůz úplně stál. Díval jsem se jí na záda, když stála u dveří a zvonila. Dveře se otevřely a vykoukl Norris. Hbitě proklouzla kolem něho dovnitř a byla ta tam. Dveře se zabouchly. Seděl jsem v autě a hleděl na ně.
Otočil jsem vůz a odjel domů.

24. kapitola

Tentokrát byla hala činžovního domu prázdná. Pod palmou v květináči nečíhal žádný pistolník, který by mi dával rozkazy. Automatickou zdviží jsem vyjel do svého patra a kráčel jsem po chodbě za tlumených zvuků hudby, která se nesla z rádia za dveřmi nějakého pokoje. Potřeboval jsem se něčeho napít – co nejdřív. Vypínačem jsem neotočil. Rozběhl jsem se rovnou do kuchyňky a po dvou krocích jsem náhle zůstal stát. Něco tu nehrálo. Cítil jsem cosi ve vzduchu, nějaký pach. Okenní žaluzie byly stažené, ale postranními škvírami vnikalo dovnitř světlo z ulice, které v místnosti vytvářelo pološero. Tiše jsem stál a naslouchal. Vůně, kterou jsem ucítil ve vzduchu, byl parfém, těžký, vtíravý parfém.

Neozývalo se nic, vůbec nic. Pak se mé oči víc přizpůsobily přítmi a viděl jsem, že na podlaze leží něco, co by tam nemělo být. Couvl jsem, dotkl jsem se palcem nástěnného vypínače a rozsvítil.

Rozkládací postel byla rozestlaná a na ní se cosi hihňalo. K polštáři se tiskla plavá hlava. Dvě nahé paže se vinuly nahoru a ruce, které k nim patřily, byly sepnuty na temeni té plavé hlavy. V mé posteli ležela naznak Carmen Sternwoodová a hihňala se na mne. Její medové zkadeřené vlasy byly prostřeny na polštáři, jako by je tam umně naaranžovala pečlivá ruka. Břidlicově šedé oči na mne hleděly a jako vždy působily dojmem, že jukají zpoza sudu. Usmála se. Malé ostré zoubky jí zasvítily.

„Jsem hezká, co?“ řekla.

Řekl jsem drsně: „Hezká jak filipínský sluha, když má v sobotu večer volno a napije se.“

Přešel jsem ke stolní lampě, stiskl jsem vypínač, vrátil jsem se a zhasil stropní světlo. Znovu jsem přešel pokojem k šachovnici na karetním stolku pod lampou. Měl jsem tam rozestavěnou šachovou úlohu, mat šestým tahem. Nedokázal jsem ji rozřešit, podobně jako řadu svých úloh. Natáhl jsem ruku a přemístil jezdece, pak jsem sundal klobouk a sako a někam je odhodil. Z postele se zatím ozývalo tlumené chichtání, ten zvuk, který mi připomínal krysy za ostěním ve starém domě.

„Vsadím se, že neuhádnete, jak jsem se dostala dovnitř.“

Vydoloval jsem cigaretu a zachmuřeně jsem se na ni podíval: „Vsadím se, že uhádnou. Vlezla jste

dovnitř klíčovou dírkou jako Petr Pan¹.“ (*Pohádková postava z knihy J. M. Barrieho*)

„Kdo to je?“

„Ale jeden chlápek, co ho znám z biliáru.“

Zahihňala se. „Vy jste číman, co?“ řekla.

Začal jsem. „A ten palec –“ ale předběhla mě. Nemusel jsem jí to připomínat. Zvedla pravou ruku nad hlavu a začala cucat palec. Koukala na mne při tom kulatýma šelmovskýmá očima.

„Jsem úplně svlečená,“ řekla, když jsem už asi minutu kouřil a upřeně na ni hleděl.

„Proboha,“ řekl jsem, „to jsem měl zrovna na jazyku. Už už jsem to tam měl, když jste promluvila. Ještě chvíli a byl bych řekl: ‚Vsadím se, že jste úplně svlečená. Já vždycky v posteli nosím galoše pro případ, že by mě probudilo špatné svědomí – abych se mohl tiše odplížit.‘

„Jste fajn.“ Hravě zakolébala hlavou. Pak vytáhla levou ruku zpod hlavy, uchopila příkrývku, na chvíli udělala dramatickou pauzu a odhodila pokrývku stranou. Ve světle stolní lampy ležela na posteli nahá třpytivá jak perla. Obě ty Sternwoodovic holky mě dnes večer braly do presu.

Smetl jsem snítka tabáku ze spodního rtu.

„Je to pěkné,“ řekl jsem. „Ale to já už všechno viděl. Pamatujete se? Já jsem ten chlápek, co vás najde vždycky nahou.“

Zase se zahihňala a přetáhla příkrývku znova přes sebe. „No tak, jak jste se dostala dovnitř?“

„Správce mi otevřel.‘ Ukázala jsem mu vaši vizitku. Štípala jsem ji Vivianě. Řekla jsem mu, že jste mi říkal, abych sem přišla a počkala na vás. Já – já jsem se chovala tajemně.“ Zářila potěšením.

„Čistě provedeno,“ řekl jsem. „Správcové se dají takhle obměkčit. A teď, když vím, jak jste se dostala dovnitř, povězte mi, jak se hodláte dostat odtud.“

Zahihňala se. „Nehodlám vůbec – ještě dlouho ne ... Líbí se mi tady. Vy jste fajn.“

„Poslouchejte,“ namířil jsem na ni cigaretou. „Nechtějte, abych vás zase oblékal. Jsem unavený. Oceňuji všechno, co mi nabízíte. Prostě je toho víc, než jsem schopen přijmout. Doghouse Reilly nikdy v tomhle nenechal kamaráda ve štychu. Jsem váš přítel. Nenechám vás ve štychu. Neopustím vás – vím, jak přátelství udržet. Že se oblečete jako poslušná holčička?“

Zavrtěla hlavou.

„Poslyšte,“ vedl jsem dál svou, „vy ke mně nechováte vůbec žádné city. Prostě mi jen dokazujete, jak umíte být darebná. Ale to mi dokazovat nemusíte. To já už dávno vím. Já jsem ten chlápek, co vás našel –“

„Zhasněte světlo, zahihňala se.

Hodil jsem cigaretu na podlahu a zašlápl ji. Vytáhl jsem kapesník a otřel jsem si dlaně. Zkusil jsem to ještě jednou.

„To není kvůli sousedům,“ řekl jsem jí. „Ty to celkem nepálí. V každém činžáku se najdou různé povětrné ženské, a o jednu víc – to barák nespadne. Jde o otázku profesionální hrdosti. Profesionální pýchy – rozumíte. Pracuji pro vašeho otce. Je to nemocný člověk, velmi křehký, úplně bezmocný. Trochu se na mě spoléhá, že mu nebudu provádět žádné shazovačky. Prosím vás, Carmen, nechcete se obléct?“

„Vy se nejmenujete Doghouse Reilly,“ řekla. „Vy jste Philip Marlowe. Mě neošidíte.“

Podíval jsem se na šachovnici. Tah jezdcem nekorektní. Vrátil jsem figuru na původní pole. V téhle hře jezdcí nemají smysl. Není to rytířská hra.“

Znovu jsem na ni pohlédl. Ležela teď tiše, její bledá tvář se odrážela od polštáře. Oči měla velké a prázdné jako sudy na dešťovou vodu v období sucha. Jednou z těch drobných ruček s pěti prsty bez palce neklidně popotahovala pokrývku. Kdesi hluboko v jejím mozečku se začala rodit neurčitá pochybnost. Dosud o tom ani nevěděla. Pro ženy – ba i pro krásné ženy – je obtížné uvědomit si, že jejich těla nejsou vždycky neodolatelná.

Řekl jsem: „Půjdu do kuchyně namíchat nějaké pití. Chcete sklenku?“

„Hm.“ Temné, mlčelivé oči plné zmatku na mne vážně zíraly a zmíněné pochyby se v nich rozrůstaly. Připlazily se jako kočka ve vysoké trávě, když se plíží za kosím mládětem.

„Jestli budete oblečená, až se vrátím, dostanete napít. Platí?“

Rozevřela zuby a z úst se jí vydralo tlumené zasyčení. Neodpověděla mi. Šel jsem do kuchyňky, vzal skotskou a sodovku a namíchal dvě sklenice. Neměl jsem k pití nic opravdu vzrušujícího jako třeba nitroglycerin nebo destilovaný tygří dech. Když jsem se vrátil se sklenicemi, ležela ještě pořád tak jako předtím. Syčení už neprovozovala. Její oči byly zas mrtvé. Rty se na mne začaly usmívat. Pak se náhle posadila, shodila ze sebe všechny pokrývky a natáhla ruku.

„Dej mi.“

„Až se oblečete. Dřív nic.“

Postavil jsem sklenice na karetní stůl, posadil jsem se a zapálil jsem si další cigaretu. „Tak do toho. Nebudu se koukat.“

Odvrátil jsem se. Pak jsem zaslechl náhlé a ostré zasyčení. Vyplašilo mě to a znovu jsem se na ni podíval. Seděla tam nahá a opírala se o ruce, s ústy pootevřenými a s tváří jako ohlazená kost. Sykot vycházel trhavě z jejích úst, jako by s tím neměla sama co dělat. Přestože měla oči prázdné, bylo v jejich pozadí něco, co jsem v ženských očích nikdy neviděl.

Pak se rty velmi pomalu a velmi opatrně pohnuly, jako by byly umělé a na péra.

Řekla ošklivou nadávku.

To mi nevadilo. Nevadilo mi, jak mi říká, jak mě kdo nazve. Tohle ale byl pokoj, kde jsem musel bydlet. Bylo to všechno, co jsem nazýval svým domovem. Bylo to všechno, co bylo moje, co mělo ke mně nějaký vztah, co mi připomínalo minulost, všechno, co mi nahrazovalo rodinu. Nebylo toho moc: pár knih, pár obrazů, rádio, šachové figury, staré dopisy a tak. Nic. Všechny moje vzpomínky ale byly v tom.

Nesnesl jsem ji už dál v pokoji. Tohle jedině mi tou nadávkou připomněla.

Řekl jsem, pečlivě formuluje slova: „Dávám vám tři minuty na to, abyste se oblékla a odešla.

Jestli nebudete do té doby venku, vyhodím vás odtud násilím. Jak jste – nahou. A šaty vám vyházím na chodbu za vámi. Tak – dejte se do oblékání.“

Jektala zuby a syčení znělo ostře živočišně. Shodila nohy na podlahu a natáhla se po šatech, ležících na židli vedle postele. Začala se oblékat. Pozoroval jsem ji. Oblékala se topornými, neohrabanými prsty – na to, že byla žena –, ale rychle. Stihla to za dvě minuty a něco. Stopnul jsem jí to.

Stála vedle postele se zelenou kabelkou pevně přitisknutou ke kabátu obroubenému kožešinou. Na hlavě měla nakřivo nasazený slušivý zelený klobouček. Chvilí tam stála a syčela na mne s tváří pořád ještě podobnou chlazené kosti, s očima pořád ještě prázdnými a přitom rozdivočelými. Zamířila rychle ke dveřím, otevřela je a beze slova vyšla. Ani se neohlédla. Slyšel jsem, jak se zdviž rozjela šachtou.

Šel jsem k oknům, vytáhl žaluzie a otevřel okna dokořán. Dovnitř zavanul noční vzduch, plný jakéhosi zvětralého nasládlého pachu, který připomínal automobilové výfuky a městské ulice. Sálh jsem po sklenici s pitím a pomalu jsem usrkával. Dole se zavřely domovní dveře. Na tichém chodníku zacvakaly podpatky. Nedaleko odtud se ozval hukot startujícího motoru. Pak vůz odjel do noci a slyšel jsem prudké přefazování rychlostí. Vrátil jsem se k posteli a pohlédl na ni. Do polštáře se vtiskly obrysy její hlavy, na prostěradle zůstal důlek tam, kde leželo to její zkažené malé tělo.

Odložil jsem prázdnou sklenku a divoce jsem začal škubat prostěradlo a polštář.

25. kapitola

Druhý den ráno znova přšelo, padal šikmý šedý déšť jako skloněný závěs z křišťálových korálek. Vstal jsem a cítil jsem se ospalý a utahaný. Stál jsem a díval jsem se z okna. Zatrpklou pachů Sternwoodovic rodiny jsem měl pořád ještě na jazyku. Byl jsem stejně bez života jako strašákova kapsa. Zašel jsem do kuchyňky a vypil dva šálky černé kávy. Člověk může mít kocovinu i z jiných věcí než z alkoholu. Měl jsem kocovinu z ženských. Dělal se mi z nich nanic.

Oholil jsem se, osprchoval, oblékl, vytáhl jsem baloňák, sešel po schodech a vykoukl domovními dveřmi. Asi třicet metrů stál na druhé straně ulice zaparkovaný šedivý sedan značky Plymouth. Byl to týž vůz, který se předešlého dne pokoušel mě sledovat, vůz, na který jsem se ptal Eddieho Marse. Mohl v něm sedět polda, jestli měl nějaký polda tolik zbytečného času a chtěl ho promarnit tím, že mě bude stopovat. Nebo to mohl být nějaký vykuk z detektivní branže, který se snažil vykoumat jinému jeho případ, aby mu ho mohl vyfouknout. Nebo to mohl být bermudský biskup, kterému se znelíbil můj noční život.

Vyšel jsem zadním vchodem, vzal kabriolet z garáže a vyjel předem ven, kolem toho šedého plymouthu. Seděl v něm jakýsi mužík a byl sám. Rozjel se za mnou. V dešti se mu lépe pracovalo. Držel se dost blízko, abych nemohl objet krátký domovní blok a vyjet odtud tak, že bych se mu ztratil z dohledu, ale přitom zůstal dost daleko vzadu, takže mezi mým a jeho vozem byla vždycky ještě nějaká jiná auta. Zajel jsem na bulvár a zaparkoval na stavební parcele kousek od své kanceláře. Vystoupil jsem. z vozu s ohrnutým límcem baloňáku, s kloboukem naraženým do čela a dešťovými kapkami dopadajícími mi ledově na tvář. Plymouth stál na druhé straně u hydrantu. Krácel jsem ke křižovatce, přešel na zelenou a šel jsem zpátky podél obrubníku až k zaparkovaným vozům. Plymouth se nehnul z místa. Došel jsem k němu a škubnutím jsem otevřel dvířka ze strany od chodníku.

Mužík s bystrým pohledem se choulil v koutě za volantem. Stál jsem a díval jsem se shora na něho. Do zad mu bušil déšť. Za vznášejícím se kouřem z cigarety mrkaly jeho oči. Neklidně poklepal prsty na tenký volant.

Řekl jsem: „Nedovedete se rozhodnout?“

Polkl naprázdno a cigareta mezi jeho prsty poposkočila. „Myslím, že se neznáme,“ řekl přiškrceným hlasem.

„Jmenuji se Marlowe. Jsem ten chlápek, co se ho už pár dní pokoušíte sledovat.“

„Nikoho nesleduju, šéfe.“

„Tahle kára ale jo. Třeba vás nechce poslouchat. Tak si poslužte. Jdu se teď nasnídat do automatu naproti – pomerančovou šťávu, slaninu s vejci, topinky, med, tři čtyři šálky kávy a jedno párátko. Pak jdu do své kanceláře v šestém poschodí té budovy, co stojí zrovna tady naproti vám. Jestli vás něco hryže tak, že to už nemůžete. snést, zaskočte za mnou nahoru a prohovoříme si to. Já si zatím jen naolejuju mašinkvér.“

Nechal jsem ho mrkat a šel jsem od něho. O dvacet minut později jsem větral, abych z kanceláře vypudil Soirée d'Amour, parfém posluhovačky, a otvíral jsem silnou obálku z drsného papíru s adresou napsanou uhlazeným staromódním písmem. Obálka obsahovala krátké zdvořilé sdělení a světle fialový šek na pět set dolarů, splatný Philipu Marlowovi a podepsaný Vincentem Norrisem za Guy de Brisay Sternwooda. Bylo to tedy pro mne příjemné jítro. Vypisoval jsem převodní poukaz na banku, když mi bzučák ohlásil, že někdo vešel do kumbálu sloužícího jako čekárna. Byl to ten mužík z plymouthu.

„Prima,“ řekl jsem. „Pojďte dál a odložte si.“

Držel jsem dveře a on přešel kolem mne, tak opatrně, jako by se bál, že ho v momentě nakopnu do toho jeho miniaturního zadečku. Usedli jsme a dívali jsme se přes stůl na sebe. Byl to velmi malý muž, sotva tak sto padesát šest centimetrů, a vážil asi tolik jako řezníkův palec. Měl slídivé lesklé oči, které se pokoušely vypadat tvrdě, ale vypadaly asi tak tvrdě jako ústřice v otevřené skořápce. Na sobě měl tmavošedý dvouřadový oblek, příliš široký v ramenou a s nadměrně velkými klopami. Přes oblek měl otevřený plášť z irského tvídu, na některých místech už značně odřený. Vykukoval mu značný kus fullardové kravaty, která byla nad klopami pokropená dešťovými kapkami.

„Možná že mě znáte,“ řekl. „Já jsem Harry Jones.“

Řekl jsem, že ho neznám. Přistrčil jsem k němu ploché kovové pouzdro s cigaretami. Jeho úhledné prstíky po jedné chňaply jako pstruh po mušce. Zapálil si ji stolním zapalovačem a mávl rukou.

„Nejsem žádný zelenáč,“ řekl. „Znám všelijaký chlápky. Pašoval jsem zrzavou vodu od mysu Huenema. To byla tvrdá rachota, brácho. Hasit si to tak s bourákem, bouchačku na klíně a napakovanej prachama, že by se jima dal ucpat kanál. Museli jsme kolikrát podmáznout čtyry party poldů, než jsme to dovezli do Beverly Hills. Tvrdá rachota, povídám.“

„Hrozná,“ řekl jsem.

Zaklonil se a vyfoukl ke stropu obláček kouře drobným sevřeným koutkem drobných sevřených úst. „Třeba mi nevěříte,“ řekl.

„Třeba ne,“ řekl jsem. „A třeba vám věřím. Anebo jsem taky třeba ještě nepřemýšlel, jak se na to koukat. Co má znamenat tenhle úvod?“

„Nic,“ řekl zahořkle.

„Sledujete mě už pár dní,“ řekl jsem. „Jako chlápek, který chce sbalit holku, a schází mu poslední kapka kuráže. Třeba jste pojišťovák. Třeba znáte chlápka jménem Joe Brody. To je spousta třeba, ale v mé branži jich mám vždycky po ruce habaděj.“

Vykulil oči a dolní ret mu klesl skoro do klína. „Kristepane – jak tohle víte?“

„Jsem jasnovidec. Zatřepete a vylejte, co máte na srdci. Nemůžu čekat celý den.“

Lesklé oči téměř zmizely pod víčky, která pojednou stáhl. Nastalo ticho. Děšť bušil na plochou dehtovanou střechu vestibulu Mansion House pod mými okny. Oči se trochu pootevřely, znova se zaleskly a jeho hlas zněl zamyšleně:

„Jasně, chtěl jsem se o vás dovědět, co jste zač,“ řekl. „Měl bych něco na prodej – je to levné, za dvě stovky. Jak jste přišel na to, že mám něco společného s Joem?“

Otevřel jsem jeden dopis a přečetl si jej. Nabízel mi šestiměsíční dálkový kurs daktyloskopie se zvláštní slevou pro profesionály. Hodil jsem jej do koše a znovu jsem se podíval na mužíka. „Nevšímejte si mě. Jen jsem se tak strefoval. Nejste polda. Nepatříte k lidem Eddieho Marse. Včera večer jsem se ho na to ptal. Nevzpomněl jsem si na nikoho jiného, kdo by se o mě tolik zajímal, než na přátele Joea Brodyho.“

„Jezuskote,“ řekl a olízl si spodní ret. Když padla zmínka o Eddiem Marsovi, zbledla mu tvář jako papír. Otevřel ústa a v koutku mu visela cigareta, jako kdyby tam vyrostla. „Hele, vy si ze mě střílíte,“ řekl a usmál se tak jako pacient na zubařském křesle.

„Budiž. Já si z vás střílím.“ Otevřel jsem další dopis. Nabízeli mi v něm denní zpravodajství z Washingtonu, všecho, co se děje v kuloárech, rovnou od čepu. „Myslím, že Agnes pustili z vazby,“ dodal jsem.

„Jo. Ona mě poslala. Máte zájem?“

„Proč ne – je blond.“

„Blbost. O něčem jste se zmínil, když jste tam večer byl – ten večer, co Joea odkrouhli. Něco, jako že Brody musí o Sternwoodových něco vědět, jinač že by si netroufal posílat jim tu fotku.“

„Chm. Ten že něco věděl? Co to bylo?“

„Za to je třeba vysolit ty dva stováky.“

Naházel jsem do koše další poštu od fanoušků a zapálil jsem si novou cigaretu.

„Musíme se ztratit z města,“ řekl. „Agnes je hodná holka. Nemůžete jí dávat vinu za všechny ty věci. Dneska to ženská nemá snadné, když chce obstát.“

„Je proti vám moc velká,“ řekl jsem. „Když si na vás lehne, tak vás zadusí.“

„Tohle byl sprostý fór, kamaráde,“ řekl tak povzneseně, že jsem na něho zíral.

Řekl jsem: „Máte pravdu. V poslední době se potkávám pořád s lidmi z horší společnosti. Ale nechrne řečnění a k věci. Co mi za ty peníze nabízíte?“

„Zaplatíte je?“

„A k čemu mi to bude dobré?“

„Pomůže vám to najít Rustyho Regana.“

„Já nehledám Rustyho Regana. Říkáte. Chcete to tedy slyšet, nebo ne?“

„Tak do toho – kápněte božskou. Zaplatím za všechno, co můžu použít. Za dvě stovky se v mé branži koupí fůra zpráv.“

„Eddie Mars dal Regana oddělat,“ řekl klidně a zaklonil se v křesle, jako by byl zrovna jmenován náměstkem ředitele.

Máchl jsem rukou ke dveřím. „Ani se s vámi nebudu přít,“ řekl jsem. „Nebudu zbytečně pálit kyslík. Táhle nechal tesař díru, prcku.“

Naklonil se nad stůl a v koutcích mu vystoupily bílé rýhy. Znova pečlivě dusil cigaretu, aniž se na ni díval. Jedněmi ze spojovacích dveří vnikal do místnosti jednotvárný klapot psacího stroje, cinknutí zvonečku, cvaknutí řádkovače.

„Nebalamutím vás,“ řekl.

„Vypadněte. Nezdržujte, mám práci.“

„Nikam nepůjdu,“ řekl ostře. „Se mnou to nejde tak snadno. Přišel jsem, abych řekl, co je třeba, a taky to povídám. Já jsem Rustyho taky znal. Moc ne, jen tak, abych řek – Jak to jde – a on mi odpověděl nebo ne, podle toho, jakou měl náladu. Stejně to byl prima chlápek. Vždycky jsem ho měl rád. Zajímal se o zpěvačku jménem Mona Grantová. Ta pak si změnila jméno na Marsová. Rusty se dopálil a vzal si jednu bohatou dámu, co vysedávala po nočních podnicích, jako by měla doma špatný spaní. Dobře ji znáte, vysoká, bruneta, dost hezká, aby mohla vyhrát soutěž krásy na dostizích, ale tenhle typ umí dát mužskému do těla. Citlivka Rusty s ní nijak zvlášť nevycházel, ale jezuskote – s penězma jejího táty vycházel dobře, co? Tohle si jistě myslíte. Ale Regan byl takový divný pavouk. Byl dalekozraký. Pořád se koukal do toho dalšího údolí a sotva si všiml, kde v tu chvíli je. Myslím, že mu peníze byly fuk. A když to říkám já, kamaráde, tak je to pochvala.“

Ten mužík přece jen nebyl tak omezený. Nějakého šestákového grázla by podobné myšlenky vůbec nenapadly, a tím méně by je uměl vyjádřit.

Řekl jsem: „A tak tedy utekl.“

„Možná že se k útěku chystal. S tou dívkou Monou. Nežila s Eddiem Marsem, protože jí ty jeho kšefty nešly pod nos. Hlavně ty vedlejší kšeftíky – jako vyděračství, kradené vozy, skryše pro hochy, co utekli z Východu, kde je hledali, a tak dál. Povídalo se, že jednou večer řekl Regan Eddiemu docela otevřeně, že jestli Monu zaplete do nějakého maléru se zákonem, přijde si to s ním sám vyřídit.“

„Většinu toho znám, Harry,“ řekl jsem. „Za tohle nemůžete chtít peníze.“

„Hned jsem u toho, co se neví. Tak Regan tedy zdrhl. Vídával jsem ho každé odpoledne u Vardiho pít irskou whisky a koukat do zdi. Moc už toho nenamluvil. Občas si u mě vsadil. Proto jsem tam chodil, abych sbíral sázky pro Pusse Walgreena.“

„Myslel jsem, že ten dělá agenta u pojišťovny.“

„To má na dveřích. Kdybyste tam vpadl, myslím, že by vás konec konců taky pojistil. Tak tedy asi od poloviny září jsem už Regana neviděl. Ani jsem to hned nezaregistroval. Víte, jak to chodí. Nějaký chlápek tam bývá a vy ho vidíte, a pak tam nebývá a vy ho nevidíte, ale všimnete si toho, až vás k tomu něco přiměje. A mě k tomu přimělo to, když jsem slyšel, jak se nějaký chlápek smál, že žena Eddieho Marse utekla s Rustym Reganem a že se Mars tváří jako svatební svědek, místo aby vypadal namíchnutě. Pověděl jsem to tedy Joeovi Brodymu a Joe měl za ušima.“

„Houby měl za ušima.“

„Nebyl tak mazaný, jak bývají poldové, ale přesto nebyl hloupý. Kouká, jak by se z toho daly vyrazit nějaký prachy. Přemýšlí, že kdyby se domák o těch dvou hrdličkách ještě víc, mohl by třeba dvakrát inkasovat – jednou od Eddieho Marse a jednou od Reganovy ženy. Joe její rodinu trochu znal.“

„Ta trocha dělala pět táců,“ řekl jsem. „Není to dlouho, co je z nich dostal.“

„Jo?“ Harry Jones vypadal mírně udiveně. „Tohle mi měla Agnes říct. Takový jsou ženský. Pokaždé si něco nechají pro sebe. Tak tedy Joe a já jsme sledovali noviny a nikde jsme se nic nedočetli, takže nám je jasné, že si to starý Sternwood zakázal. Pak jednoho dne potkám u Vardiho Lashe Canina. Znáte ho?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„To je opravdu ostrý chlápek, ne jako některý, co si to o sobě myslí. Když má Eddie Mars nějaké

potíže, tak tam pošle Canina. Ten dokáže chlápka odbouchnout jen tak – mezi dvěma drinky. Když ho Mars nepotřebuje, drží se od Canina dál. A on ani v Los Angeles nebydlí. No, třeba to něco znamenat mohlo, ale taky nemuselo. Třeba se domáklí, kde je Regan, a Mars jen tak s úsměvem na tváři čekal na vhodnou příležitost. Mohlo tu ale jít taky o něco úplně jiného. Tak jsem to řekl Joeovi a ten se Caninovi pověsil na paty. Joe umí šlapat stín, to teda jo. Já to neumím. Tohle vám říkám zadarmo, nic vás to nestojí. Joe stopoval Canina až k Sternwoodovic vile. Canino tam zaparkoval a za chvíli k němu přijede vůz s nějakou dívkou. Oba spolu chvíli hovoří a Joe má dojem, že ta dívka Caninovi něco podala, snad to byly prachy. Pak ta dívka odjede. Byla to Reganová žena. Dobře – ona zná Canina a Canino zná Marse. A z toho Joe dojde k názoru, že Canino ví něco o Reganovi, a tak si chce vydělat ještě privátně nějaký prachy. Canino odjede a Joe jeho stopu ztratí. Konec prvního dějství.“

„Jak ten Canino vypadá?“

„Menší, zavalitý, hnědé vlasy, hnědé oči a vždycky nosí hnědé šaty a hnědý klobouk. Dokonce má i hnědý kožený pršák. Jezdí s hnědým kabrioletem. Pan Canino miluje hnědou barvu.“

„Tak ven s druhým dějstvím,“ řekl jsem.

„To je všechno, dokud neuvidím nějaký peníze.“

„Nezdá se mi, že by to stálo za dva stováky. Paní Reganová si vzala bývalého pašeráka lihovin. Jistě zná jiné lidi stejného druhu. Zná dobře Eddieho Marse. Kdyby si myslela, že se Reganovi něco stalo, Eddie by byl první, za kým by zašla, a Canino by byl patrně muž, kterého by si Eddie vybral, aby zařídil, co je třeba. To je všechno, co mi nabízíte?“

„Dal byste ty dvě stovky, abyste se dověděl, kde je Eddieho žena?“ zeptal se mužík klidně.

Věnoval jsem mu plnou pozornost. Postranní opěradla křesla zapraskala, jak jsem se do nich opřel.

„I když je sama?“ dodal Harry Jones tlumeně a téměř zlověstně. „I když vlastně vůbec s Reganem neupláchl a je teď schovaná asi šedesát kilometrů od Los Angeles – proto, aby se policie domnívala, že ona a Regan utekli spolu? Zaplatil byste mi za tuhle informaci těch dvě stě dolarů, čmuchale?“

Olízl jsem si rty. Byly suché a chutnaly slane. „Patrně ano,“ řekl jsem. „Kde je?“

„Agnes ji našla,“ řekl studeně. „Byla to šťastná náhoda. Viděla ji v autě a povedlo se jí sledovat ji až domů. Agnes vám poví, kde to je – až bude mít peníze v ruce.“

Zamračil jsem se na něho. „Poldíkům byste to prozradil zadarmo, Harry. Na direkci mají pořádných pár mlátíček. A kdyby vás při výslechu náhodou zabili, pořád jim ještě zbývá Agnes.“

„Ať to se mnou zkusí,“ řekl. „Já nejsem ze skla.“

„Agnes má vlastnosti, kterých jsem si nevšiml.“

„Je to mrcha, čmuchale. Já jsem grázl. My jsme všichni grázlové. Protože jeden druhého prodá za šesták. Dobře. Tak to se mnou zkuste.“

Vzal si ode mne ještě jednu cigaretu, elegantně ji zastrčil mezi rty a zapálil ji sirkou stejným způsobem, jak to dělám já – dvakrát se ji pokusil rozškrtnout na nehtu a pak použil podrážky. Pravidelně vyfukoval kouř a díval se přímo na mne – ten podivný maličký ostrý chlápek, kterým bych hodil od trestné čáry do středu hřiště. Mužík ve světě velkých lidí. Měl v sobě něco, co se mi zamlouvalo.

„Neudělal jsem tu žádný podtrh,“ řekl klidně. „Přišel jsem se domluvit o dvou stovkách. Ta cena dosud platí. Přišel jsem, protože jsem si myslel, že uslyším otevřené ano nebo ne, jako když jednájí dva džentlmeni mezi sebou. A vy se na mě vytahujete s poldíky. Měl byste se stydět sám před sebou.“

Řekl jsem: „Ty dva stováky dostanete – za tu informaci. Nejdřív si ty peníze musím jít vyzvednout.“

Zvedl se, kývl a přitáhl si těsněji kolem prsou ten svůj kabátek z irského tvídu. „To je v pořádku. Stejně to bude lepší, až bude tma. Je to nebezpečná fuška – poštvat si na sebe chlápky, jako je Eddie Mars. Jenže člověk musí jíst. S těma dostihovými sázkama je v poslední době taky slabej kšeft.“

Myslím, že hlaváči řekli Pussu Walgreenovi, aby se koukal pakovat. Mohl byste třeba přijít do jeho kanceláře, Fulwider Building Western a Santa Monica, čtyři sta dvacet osm v zadním traktu. Přijdete s penězi a já vás odvedu k Agnes.“

„Nemůžete mi to říct sám? Já jsem Agnes viděl.“

„Slíbil jsem jí to,“ řekl prostě. Zapjal si kabát, nasadil fešácky klobouček, znovu na mne kývl a šel ke dveřím. Vyšel ven. Hluk jeho kroků zanikl ve vestibulu.

Zašel jsem do banky, deponoval jsem šek na pět set a vyzvedl dvě stě v hotovosti. Znovu jsem vyšel po schodech, sedl jsem si do křesla a přemýšlel o Harrym Jonesovi a o tom, co mi vykládal. Ta historie příliš klapala. Měla v sobě spíš přísnou prostotu románu než spletené předivo skutečnosti. Kapitán Gregory by měl být schopen najít Monu Maršovou, jestliže je jen kousek odtud. Ovšem za předpokladu, že by se o to snažil.

V podobných úvahách jsem strávil většinu dne. Do kanceláře za mnou nikdo nepřišel. Nikdo mi netelefonoval. Pršelo pořád.

26. kapitola

V sedm na chvíli pršet přestalo, ale kanály byly pořád ještě plné vody. Na ulici Santa Monica sahala voda do úrovně chodníku a tenkými stružkami zatékala přes obrubníky. Dopravní strážník v lesklých gumových holínkách, v gumáku a v čepici se brodil z úkrytu pod promáčenou plachtovinou roletové stříšky. Sklouzl jsem gumovými podrážkami po chodníku, když jsem zahrnul do úzkého vestibulu Fulwider Building. Daleko vzadu, za otevřenou zdviží, natřenou kdysi bronzem, svítila jediná holá žárovka. Na ohryzané gumové rohožce stálo zašlé plivátko, do kterého se zřejmě nikdo nikdy netrefil. Na hořčicově zbarvené zdi visela vitrína s falešným chrupem jako skříňka s pojistkami v předsíni. Setřásl jsem déšť s klobouku a podíval se na seznam nájemníků, vedle vitríny s falešným chrupem. Stála tam čísla s jmény a čísla bez jmen. Spousta volných bytů nebo spousta nájemníků, kteří chtěli zůstat anonymní. Dentisté trahající bezbolestně zuby, pokoutní detektivní agentury, drobní kšeftsmeni, kteří sem zalezli umřít, kursy dálkového studia, které vás naučí, jak se stát dopravním úředníkem, radiotechnikem nebo filmovým scenáristou – jestli jim to poštovní inspekce dřív nezatrhne. Ošklivá budova. Budova, kde smrad ze starých doutníkových nedopalků bude tím nejpříjemnějším zápachem.

Ve výtahu na zchátralé stoličce seděl na polštářku vycpaném sotva z poloviny nějaký stařec a klímal. Ústa měl otevřená a jeho žilnaté spánky se v mdlém světle leskly. Měl na sobě kabát od modré uniformy, který mu padl tak jako koni stáj. Pod pláštěm bylo vidět šedé kalhoty s otřepenými manžetami, bílé bavlněné ponožky a černé jinošské střevíce. Jeden byl v nártu natržený. Tiše jsem prošel kolem něho – nabádalo mě k tomu pokradmé ovzduší budovy –, našel jsem dveře k požárnímu schodišti a otevřel je. Schody tu už měsíc nikdo nezametl. Vandráci tu přespali, pojedli a pohodili kůrky a útržky zamaštěných novin, zápalky, vykuchanou tobolku z koženky. Do temného koutu za rohem počmárané zdi padla podlouhlá trubička ze světlé gumy s gumovým kroužkem a ještě tu ležela. Opravdu, velmi pořádaný dům.

Vystoupil jsem v třetím poschodí a lapal po vzduchu. Na chodbě ležela stejně prodřená rohožka se špičatým plivátkem, byly tu stejně hořčicové zdi, stejně památky zlých časů. Kráčel jsem rovně a pak jsem zahrnul za roh. Na dveřích z mléčného skla stálo „L. D. Walgreen – Pojištění.“ Za prvními dveřmi bylo tma, za druhými dveřmi bylo tma, za třetími bylo světlo. Na prostředních dveřích byl nápis „Vstup“.

Větrací okénko nad osvětlenými dveřmi bylo otevřené. Slyšel jsem z něho pronikavý ptačí hlas Harryho Jonese:

„Canino? ... Jo, vás už jsem určitě někde viděl.“

Ztuhl jsem. Ozval se druhý hlas. Zapředl basově jako malé dynamo za cihlovou zdí. Řekl:

„Myslel jsem, že si vzpomeneš. V tom hlase zněl neurčitý zlověstný tón.

Židle zašoupala na linoleu, ozvaly se kroky, okénko nad dveřmi se vrznutím zavřelo. Mléčným sklem jsem uvnitř zahlédl tmavý stín.

Vrátil jsem se k prvním z těch tří dveří označených jménem Walgreen. Opatrně jsem zkusil kliku. Dveře byly zamčené. Nedoléhaly dobře k veřejím, byly to staré dveře, vyrobené ještě před mnoha lety z nevyzrálého dřeva, a časem se seschly. Vytáhl jsem náprsní tašku a vzal tvrdé celuloidové pouzdro, v němž jsem měl vůdčí list. Lupičské nářadí, které zákon ještě nezakázal. Navlékl jsem si rukavice – něžně a láskyplně jsem se opřel o dveře a odtáhl kliku od veřeje. Do vzniklé štěrbiny jsem vsunul tabulku celuloidu a nahmatával jazyk zámku. Ozvalo se suché cvaknutí, jako když se láme rampouch. Visel jsem tam nehybně jako líná ryba ve vodě. Uvnitř se nic nedělo. Otočil jsem klikou a otevřel dveře do tmy. Zavřel jsem je za sebou stejně opatrně, jak jsem je otvíral.

Díval jsem se na osvětlený obdélník nezastřené okna, přerušený rohem psacího stolu. Rozeznal jsem obrysy zakrytého psacího stroje na stole a pak kovovou kliku spojovacích dveří. Nebyly zamčené. Prošel jsem do druhé z těch tří kancelářských místností. Na zavřené okno náhle začal bušit déšť. Využil jsem hluku a přešel na druhou stranu místnosti. Z nedovřených dveří osvětlené kanceláře pronikal vějíř světla. To všechno se mi moc hodilo. Našlapoval jsem jako kočka po krbové římse, došel až k závěsu dveří, přiložil ucho k štěrbině a nespátřil nic kromě světla, protože mi veřej bránila v rozhledu.

Předoucí hlas teď pronesl příjemným tónem: „Jasně, člověk může dřepět na zadku a pak si jít stěžovat na to, co udělal někdo jinej, jestli ví, oč frčí. Tak ty jsi teda zašel za tím privátním fízlem, že jo. V tomhle ses teda moc splet. Eddie to nevidí rád. Ten fízl řek Eddiemu, že ho šmíruje někdo v šedým plymouthu. Eddie chce vědět, kdo to je a proč to dělá.“

Harry Jones se tlumeně zasmál. „Proč to potřebuje vědět?“

„Takhle se z toho nevykroutíš.“

„Víš přece, proč jsem za tím fízlem zašel. Už jsem ti to říkal. Kvůli holce Joea Brodyho. Musí vzít roha a nemá prachy. Počítala, že ten fízl by jí moh nějaký prachy nahrát. Já prachy nemám, abych jí půjčil.“

Předoucí hlas řekl mírně: „Prachy za co? Fízlové necpou prachy do srabovejch grázlíků.“

„On by ty prachy moh sehnat. Zná pracháče.“ Harry Jones se zasmál. Byl to statečný smích.

„Nehraj si se mnou, mrňousku.“ Předoucí hlas zaskřípěl jako písek v ložiskách.

„Dobře, jen klid. Víš, jak natáhl bačkory Brody. Ten střelenej kluk ho fakt oddělal, ale ten večír, co se to stalo, byl v tý místnosti zrovna Marlowe.“

„Tohle víme, mrňousku. Vykládal to poldům.“

„Jo – jenomže tohleto se neví: Brody chtěl udělat kšeft s nahatou fotkou mladší Sternwoodovy dcery. Marlowe si zjistil, že za tím vězí Brody, a v momentě, kdy se oba dohadovali, objevila se tam ta Sternwoodova mladá dcera. Měla bouchačku a střelila po Brodym. Trefila se do okna. Tohle ten fízl poldům neřekl. Agnes si to taky nechala pro sebe. Počítá, že jí to mlčení vynese prachy na jízdenku.“

„Tohle tedy nemělo s Eddiem co dělat?“

„Ukaž mi, jak by mohlo.“

„Kde tu Agnes teď najdu?“

„To je vedlejší.“

„To mi řekneš, mrňousku. Buď tady, nebo v tom zadním pokojíčku, kde kluci cvrnkaj šestáky o zed’.“

„Je to teď moje děvče, Canino. A já svou holku nedám napospas nikomu.“

Nastalo ticho. Poslouchal jsem, jak déšť šlehá do oken. Štěrbínou mezi dveřmi a veřejí jsem cítil pach cigaretového kouře.

Hlas znovu zapředl, pořád mile: „Co jsem slyšel, tahle blond frajle jenom dělala zed’ Geigerovi. Promluvím si o tom s Eddiem. „Kolik jsi z toho fízla vymáček?“

„Dvě stovky.“

„Dal ti je?“

Harry Jones se znova zasmál. „Mám k němu zajít zítra. Doufám, že je bude mít.“

„Kde je Agnes?“

„Poslyš –“

„Kde je Agnes?“ Ticho.

„Koukni na tohle, mrňousku.“

Nepohnul jsem se. Neměl jsem u sebe revolver. Nepotřeboval jsem štěrbinou nic vidět, protože jsem věděl, že předoucí hlas vyzývá Harryho Jonese, aby se podíval na bouchačku. Ale nemyslel jsem si, že pan Canino použije revolveru k něčemu jinému než k tomu, aby ho ukázal. Vyčkával jsem.

„Koukám se,“ řekl Harry Jones hlasem sevřeným, jako by jej sotva dokázal procedit mezi zuby. „A nevidím nic, co jsem už neviděl předtím. Jen do toho, provrtej mě a poznáš, co ti to vynese.“

„Tobě to vynese dřevěnej chicagskej převlečník, mrňousku.“ Mlčení.

„Kde je Agnes?“

Harry Jones si povzdechl. „Dobře,“ řekl unaveně. „Je v činžáku číslo 28, Court Street na Bunker Hillu. Byt 301. Co mám dělat, chovám se jak posera. Proč bych měl tu švindlíčku krýt?“

„To by fakt nemělo smysl. Máš rozum. My dva teď za ní zajdem a promluvíme si s ní. Já si jen zjistím, jestli tě nechce do něčeho navézt, mládenče. Když je to tak, jak říkáš, je všechno prima. Můžeš toho čmucha skřípnout a frknout. Nezlobíš se?“

„Ne,“ řekl Harry Jones. „Nezlobím, Canino.“

„Prima. Tak to zapijem. Máš sklenici?“ Předoucí hlas byl nyní tak falešný jak řasy biletářky a kluzký jak jádérka červeného melounu. Židle zaskřípala. Šouravý krok. „Tohle je značková, „ pronesl předoucí hlas.

Ozval se bublavý zvuk. „Moli do hermelínu, jak říkaj dámy.“

Harry Jones řekl tlumeně: „Zdar.“

Zaslechl jsem krátké rezavé zakašlání. Pak prudké zvracení. Ozvala se slabá rána, jako by na podlahu padla sklenice ze silného skla. Přitiskl jsem prsty zaťaté v pěst k baloňáku.

Předoucí hlas pronesl líbezně: „Snad se ti neudělalo špatně po jednom loku, kamaráde?“

Harry Jones neodpovídal. Chvilku jsem slyšel sípavé oddechování. Pak zahalilo ticho místnost jak příkrov. Zašoupla židle.

„Ahoj, mrňousku,“ řekl pan Canino.

Kroky, cvaknutí, světelný klín u mých nohou pohasl, dveře se tiše otevřely a zavřely. Kročeje slabě, pomalé a sebejisté.

Popošel jsem k druhému konci dveří, otevřel je dokořán a zahleděl se do temnoty, ze které mdle prosvítalo okno. Roh psacího stolu se slabě leskl. Rozeznal jsem skrčenou postavu na židli za stolem. V těžkém vzduchu byl cítit těžký, vtíravý pach, skoro jako parfém. Popošel jsem ke dveřím, do chodby a naslouchal. Slyšel jsem vzdálené hrčení výtahu.

Našel jsem vypínač a v zaprášené skleněné kouli, visící od stropu na třech bronzových řetězech, se rozsvítilo světlo. Přes stůl na mne hleděl Harry Jones s očima dokořán, s tváří strnulou křečí, s kůží zmodralou. Malá snědá hlava mu visela na stranu. Prkenně se opíral o opěradlo židle.

Zvonek tramvaje zařinčel z dálky, která byla jakoby bez konce, a zvuk se odrazil od nesčetných zdí. Na desce stolu stála hnědá půllitrová láhev whisky s odšroubovaným uzávěrem. Sklenička Harryho Jonese se třpytila na stole. Druhá sklenka byla pryč.

Dýchal jsem mělce, jen horní částí plic, a nahnul se nad láhev. Pod krezolovým pachem whisky se skrýval další slabý pach – vůně hořkých mandlí. Harry Jones vyzvracel obsah žaludku na kabát, když umíral. Byl to jasně kyanid.

Opatrně jsem ho obešel a zvedl z háku na dřevěném okenním rámu telefonní seznam. Pak jsem jej zase pustil a odtáhl telefonní aparát od mrtvého muže tak daleko, jak to šňůra dovozovala. Vytočil jsem informace. Ozval se hlas.

„Můžete mi říct telefonní číslo bytu 301, Court Street 28?“

„Okamžik, prosím.“ Hlas ke mně pronikal tou vůní hořkých mandlí. Mlčení. „To číslo je ústředna Wentworth 2528. Je uvedeno pod glendowerskými domy.“

Poděkoval jsem hlasu a vytočil číslo. Telefon třikrát zazvonil, než někdo sluchátko zvedl. Ozval se v něm řev rádia, hrajícího naplno, který pak ustal. Hřmotný mužský hlas řekl: „Haló?“

„Je tam Agnes?“

„Žádná taková tu není, brácho. Jaký číslo voláte?“

„Wentworth – dva pět dva osm.“

„Číslo je správný, ta slečna ne. To je malér, co?“ zakdáká hlas.

Zavěsil jsem, znova sáhl po telefonním seznamu a vyhledal glendowerské domy. Vytočil jsem číslo správce domu. V duchu jsem viděl jako v mlze, jak pan Canino uhání deštěm na další schůzku se smrtí.

„Glendowerské domy. U telefonu Schifi.“

„Tady Wallis, policejní evidence. Bydlí u vás nějaké děvče jménem Agnes Lozellová?“

„Kdo jste říkal, že volá?“

Opakoval jsem, co už jsem řekl.

„Když mi řeknete číslo, na které mám zavolat –“

„Tak dost těch cirátů,“ řekl jsem ostře. „Mám naspěch. Máte tam tu holku, nebo nemáte?“

„Ne. Tady není.“ Hlas byl naškrobený jako manžeta košile.

„Je v tom vašem hodinovém hotýlku zapsaná vysoká blondýna se zelenýma očima?“

„Koukejte, my nejsme žádný hodinový –“

„Tak dost těch řečí!“ sjel jsem ho policejním tónem. „Mám poslat přepadovou četou z mravnostního, aby ten váš abštajg trochu vybilili? Mně nemusíte vykládat, jaký činžáky se najdou na Bunker Hillu, vážený. A hlavně baráky, kde má každý byt samostatný telefon.“

„Uklidněte se, prosím, pane poručíku. Rád vám řeknu, co potřebujete vědět. Pár těch blondýnek tady máme, jasně. Kde nejsou? Moc jsem si nevšiml, jaký mají oči. Má ta hledaná bydlet sama?“

„Buď sama, nebo s malým chlápkem, vysokým asi sto šedesát, váha tak kolem pětapadesáti, černé oči, dvouřadový tmavošedý oblek, šedý plášť z irského tvídu, šedý klobouk. Podle zprávy, kterou máme, měla by bydlet v bytě 301, ale tam jsem se nic nedověděl.“

„Ach, tam není. Na třistajedniče bydlí pár prodavačů aut.“

„Díky. Přijdu se tam podívat.“

„Prosím vás, ale nedělejte při tom žádný rozruch. Přijďte rovnou ke mně, dobře?“

„Děkuji vám velice, pane Schiffe.“ Zavěsil jsem.

Otřel jsem si pot z tváře. Odešel jsem do vzdáleného kouta místnosti, stál jsem tam s tváří obrácenou ke zdi a poklepal jsem na ni rukou. Zvolna jsem se otočil a podíval se na malého Harryho Jonese, šklebícího se na židli.

„Fakt, tys ho podfouk, Harry.“ Řekl jsem to nahlas hlasem, který mi zazněl cize. „Lhal jsi mu a vypils ten kyanid jako řádný džentlmen. Zašel jsi jak otrávená krysa, Harry, ale pro mě krysa nejsi.“

Musel jsem ho prohledat. Byla to odporná práce. V kapsách jsem nenašel nic o Agnes, ani to nejmenší z toho, co jsem potřeboval. Nemyslel jsem si, že tam něco podobného najdu, ale potřeboval jsem se o tom přesvědčit. Pan Canino se možná vrátí. Pan Canino patří k těm sebevědomým džentlmenům, kteří se nebojí vracet na místa, kde spáchali zločin.

Zhasil jsem světlo a pootevřel dveře. Telefonní zvonek na policiče se pronikavě rozdrnčel. Naslouchal jsem mu a čelistní svaly jsem měl stažené tak, že mě bolely. Pak jsem zavřel dveře, znova rozsvítil světlo – a šel k telefonu.

„Jo?“

Ženský hlas. Její hlas. „Je tam někde Harry? „

„Teď zrovna ne, Agnes.“

Chvilí mlčela. Pak řekla zvolna: „Kdo je u aparátu?“

„Marlowe – ten chlápek, co vás přivádí do malérů.“

„Kde je Harry?“ ostře.
„Přišel jsem mu zaplatit dva stováky za jistou informaci. Moje nabídka pořád ještě platí. Mám ty peníze. Kde jste?“
„On vám to neřekl?“
„Ne.“
„Tak se radši zeptejte jeho. Kde je?“
„Nemůžu se ho zeptat. Znáte muže jménem Canino?“ Zalapala po dechu. Slyšel jsem to tak zřetelně, jako by stála vedle mne.
„Chcete ty dvě stovky, nebo ne?“ zeptal jsem se. „Já – já je potřebuju velice nutně, pane.“
„Tak dobrá. Povězte mi, kam s nimi mám přijít.“
„Já – já,“ její hlas slábl, pak náhle zesílil, jako kdyby najednou propadla panice. „Kde je Harry?“
„Dostal strach a zdrhnul. Řekněte mi, kam mám přijít – já ty peníze mám.“
„To o Harrym vám nevěřím. Je to bouda.“
„Hlouposti. Mohl jsem Harryho nechat zabásnout už kdoví kdy. Proč bych na vás šil boudu? Canino se to někde o Harrym domákl a Harry frnkl. Já mám zájem na tom, aby se to odbylo v klidu, vy taky a Harry taky.“ Harry už ten klid měl. Nikdo už ho z toho klidu nevyruší. „Nemyslíte si přece, že bych dělal náhončího Eddiemu Marsovi, že ne, beruško?“
„Ne-e, to asi ne. Sejdu se s vámi za půl hodiny. Před Bullocks Wilshire, východní vjezd na parkoviště.“
„V pořádku,“ řekl jsem.
Zavěsil jsem. Znova mě zaplavila vlna mandlové vůně a nakyslý pach zvraceniny. Mrtvý mužík seděl mlčenlivě v židli, nedotčen bázní ani změnou.
Opustil jsem kancelář. Na špinavé chodbě se nic nehýbalo. Za žádnými dveřmi z mléčného skla nesvítilo světlo. Sestoupil jsem po požárním schodišti do prvního poschodí a odtud jsem se podíval na osvětlenou střechnu výtahové kabiny. Stiskl jsem přivolávací. Klec se pomalu a hrčivě dala do pohybu. Seběhl jsem po schodech. Když jsem vycházel z budovy, kabina výtahu stála v prvním poschodí.
Zase tolik pršelo. Kráčel jsem a těžké kapky deště mě bičovaly do tváře. Když mi jedna kapka spadla na jazyk, poznal jsem, že mám otevřená ústa, a bolest po stranách čelistí mi prozradila, že je mám dokořán a roztažená, jako bych napodoboval posmrtný úšklebek vyřezaný do tváře Harryho Jonese.

27. kapitola

„Dejte mi ty peníze.“
Hukot motoru šedého plymouthu zdola a bušení deště shora podmalovávalo její hlas. Na nazelenalé věži Bullocks, vysoko nad námi, zářilo jasně fialové světlo, pořádný kus od temného města, smáčeného vodou. Natáhla ruku v černé rukavičce a já jsem jí dal ty bankovky. Naklonila se k mdlému světýlku palubní desky, aby je přepočítala. Uzávěr kabelky cvakl jednou, podruhé. Na rtech jí zmíralo vydechnutí. Nahnula se ke mně.
„Jedu pryč, poldíku. Pádím odtud. Bůh ví, jak moc k tomu tyhle prachy potřebuju. Co se stalo s Harrym?“
„Povídal jsem vám, že frnkl. Canino se něčeho domákl a hledal ho. Zaplatil jsem a chci slyšet tu zprávu.“
„Hned vám to řeknu. Předminulou neděli jsme jeli po bulváru Foothill. Bylo už pozdě, rozsvěcovala se světla a jako obvykle bylo všude spousta vozů. Přejeli jsme kolem hnědého kabrioletu a já jsem uviděla to děvče za volantem. Vedle ní seděl muž, takový menší brunet. Ta dívka byla blondýna a viděla jsem ji už někdy dřív. Byla to manželka Eddieho Marse. Ten, co tam

seděl s ní, byl Canino. Když jste ji nebo jeho jednou viděl, nikdy se vám nevytratí z paměti. Joe ten párek šmíroval zepředu. Vyzná se v tom. Hlídač Canino ji vzal na čerstvý vzduch. Asi půldruhého kilometru za Realitem zahýbá cesta ke kopcům. Na jih odtud rostou pomerančovníky, ale směrem k severu je půda holá jak dvorek v pekle a akorát pod horama je nějaká fabrika na kyanidy, kde se vyrábějí prostředky na hubení kryš. Kousek od dálnice je mrňavá garáž a autolakovna, která patří nějakému Arthu Huckovi. Nejspíš tam předělává kradené vozy. Za garáží stojí dřevěný dům a pak už tam není nic, jen kamenitá pustina a o pár kilometrů dál ta fabrika. A tam v tom domě se ona schovává. Zahnuli na tu cestu, Joe obrátil vůz a jel zpátky a viděli jsme, jak ta jejich kára k tomu domu zahýbá. Seděli jsme tam půl hodiny a pozorovali kolemjedoucí vozy. Z domu nikdo nevyšel. Když se už pořádně setmělo, Joe se tam přiblížil a omrkl to. Říkal, že v domě se svítilo, hrálo tam rádio a venku stál ten jeden vůz – ten kabriolet. Potom jsme odtamtud zmizeli.“

Domluvila a poslouchala, jak sviští pneumatiky po wilshirské silnici. Řekl jsem: „Možná že se mezitím odstěhovali někam jinam, ale jak jste nakoupila, tak prodáváte. Víte jistě, že to byla ona?“

„Když jste ji jednou viděl, nemůžete si ji s nikým splést. Tak sbohem, poldíku, a držte mi palec. Potřebuju to.“

„Houby potřebujete,“ řekl jsem a přešel na druhou stranu ulice ke svému vozu.

Šedý plymouth se rozjel, přidal rychlost a zahnul kolem nároží na Sunset Place. Zvuk jeho motoru odumřel a s ním se ztratila i plavovlasá Agnes, nadobro, aspoň pro mne nadobro. Tři chlapi mrtví – Geiger, Brody a Harry Jones – a ta ženská si odjíždí v dešti s mými dvěma sty dolarů v kabelce a není ani škrábnutá.

Prudce jsem nastartoval a zajel se do města najíst. Navečeřel jsem se pořádně. Šedesát kilometrů v dešti je pěkný výlet a já doufal, že to udělám na jeden zátah.

Jel jsem k severu přes řeku do Pasadeny, tou jsem projel a skoro vzápětí jsem se octl uprostřed pomerančových sadů. Ve světlech reflektorů vypadal bušící déšť jako neprůhledná bílá sprcha. Stírač stačil sotva na to, abych viděl přes sklo ven. Ale ani ta promočená temnota nemohla skrýt dokonalé tvary pomerančovníků, které se míhaly vlevo i vpravo jako nekonečná řada loukotí v kole a zapadaly do tmy.

Vozy mě mýjely s drsným syknutím a špinavou sprškou vody.

Dálnice se klikatila městečkem plným balírenských podniků a skladišť, k nimž se tulily železniční vlečky. Pomerančovnickové háje prořídly a klesly k jihu. Pak silnice začala stoupat, od severu se ochladilo, černá horská úpatí se přikradla blíž a krutý vítr bičoval úbočí. Ve tmě vysoko ve vzduchu zářila mlhavě dvě žlutá světla a neónová písmena mezi nimi hlásala „Realito vás vítá“.

Dřevěné domy stály daleko vzadu za hlavní ulicí, pak se náhle objevil shluk obchodů, světlo za mlhavým sklem dragstóru, roj aut parkujících před kinem, tmavá branka na rohu s hodinami, které čnely nad chodník, a hlouček lidí stojících v dešti a hledících do oken banky, jako by se tam hrálo nějaké divadlo. Pokračoval jsem v jízdě. Znovu mě obklopila holá pole.

Náhoda zrežírovala ostatní. Za Realitem, asi tak po dvou kilometrech, se dálnice kroutila do zatáčky a déšť mě zmátl, takže jsem zatáčku vzal moc ostře. Plášť na pravém předním kole se otřel o okraj vozovky a s hněvivým sykotem praskl. Než jsem stačil zastavit, rupla i pravá zadní pneumatika. Zarazil jsem vůz napůl na silnici, napůl na náspu, vylezl jsem a posvítíl jsem si baterkou. Měl jsem prázdné dvě pneumatiky a jen jednu rezervu. Z přední pneumatiky na mne zírala plochá hlavička silně pozinkovaného hřebíku. Kraj vozovky byl jimi posetý. Odmetli je stranou, bohužel ne dost daleko.

Zhasil jsem baterku a stál jsem tam, vdechoval déšť a díval se na žluté světlo nahoře u prostřední cesty. Zdálo se, že proniká ze světlíku. Ten světlík mohl patřit ke garáži a ta garáž snad mohla patřit muži jménem Art Huck. A hned vedle garáže mohl stát dřevěný domek. Schoval jsem bradu do ohrnutého límce a vydal se za světlem; pak jsem se vrátil, odlepil jsem pouzdro s řidičským průkazem z volantové tyče a zastrčil je do kapsy. Shýbl jsem se ještě hloub pod volant. Za kapsou, kterou jsem měl hned u pravé nohy, když jsem ve voze seděl, byla skrýš. Měl jsem v ní dva revolvery. Jeden svůj, druhý patřil dřív Lannymu, tomu střelci Eddieho Marse. Vzal jsem si

Lannyho revolver. Jistě měl větší praxi než můj. Zastrčil jsem jej hlavní dolů do náprsní kapsy saka a vydal jsem se po té postranní cestě.

Garáž stála sto metrů od dálnice a byla k ní obrácena slepou boční zdí. Posvítíl jsem si na ni baterkou: „Art Huck – autoopravna a lakovna.“ Zazubil jsem se, ale pak se mi před očima vynořila tvář Harryho Jonese a přestal jsem se usmívat. Vrata byla zavřená, ale nad prahem prosvítalo světlo a mezi oběma polovinami vrat byla světelná škvíra. Prošel jsem kolem k dřevěnému domku. Dvě průčelní okna měl osvětlená, žaluzie stažené. Stál pěkně daleko od cesty, cloněný několika stromy. Na vyštěrkované příjezdové cestě stál před domkem vůz. Byl tmavý, neurčitý, ale asi to byl hnědý kabriolet a podle všeho patřil panu Caninovi. Pokojně tam dřepěl před úzkou dřevěnou verandou.

Canino jí občas dovolí, aby si s tím autem vyjela. Sedí při tom jistě vedle ní a revolver má asi po ruce. To děvče, které si měl Rusty Regan vzít, které si Eddie Mars nedokázal udržet, to děvče, které neuteklo s Reganem. Roztomilý pan Canino.

Odvlekl jsem se ke garáži a zabouchal baterkou na vrata. Na chvíli se náhle rozhostilo tísnivé ticho jak před bouří. Světlo uvnitř zhaslo. Stál jsem, ušklíbal jsem se a olizoval si děšť se rtů. Rozsvítíl jsem baterku a světelný kužel se zapíchl doprostřed vrat. Zazubil jsem se na ten bílý kotouč. Byl jsem tam, kde jsem chtěl být.

Za vraty se ozval hlas, nevrly hlas. „Co chcete?“

„Otevřte mi. Píchl jsem na dálnici dvě pneumatiky a mám jen jednu rezervu. Potřebuju pomoc.“

„Lituju, pane. Máme zavřeno. Půldruhého kilometru směrem na západ je Realito. Zkuste to radši tam.“

Tohle se mi nezamlouvalo. Pořádně jsem do vrat kopl. Kopal jsem do nich dál. Ozval se druhý hlas, předoucí jako pomešší dynamo za zdí. Ten se mi zamlouval. Řekl: „Neodbytněj, co? Otevři, Arte.“

Závora zakvičela a polovina vrat se zaklonila dovnitř. Světlo mé baterky na okamžik ozářilo vychrtlý obličej. Pak něco lesklého sjelo dolů a vyrazilo mi baterku z ruky. Zíral na mne revolver. Sehnul jsem se k rozsvícené baterce, ležící na mokré zemi, a zvedl jsem ji.

Nevrly hlas řekl: „Zhasni to, mládenče. Tohle by se ti někdy nemuselo vyplatit.“

Zhasil jsem baterku a narovnal jsem se. V garáži se rozsvítilo světlo a narýsovalo dlouhána v kombinéze. Couvl od otevřené poloviny vrat, ale nepřestal na mne mířit revolverem.

„Tak polez a zavři vrata, cizince. Uvidíme, co se dá dělat.“

Vešel jsem dovnitř a zavřel za sebou vrata. Díval jsem se na toho vychrtlého čahouna, ale ne na toho druhého, který seděl mlčky ve stínu u ponku. V garáži byl nasládlý, špatný vzduch, prosycený pachem horkého pyroxylinového laku.

„Copak nemáš vůbec rozum?“ domlouval mi vychrtlý čahoun. „Dneska v poledne vybrali v Realitu banku.“

„Promiňte,“ řekl jsem a vzpomněl jsem si na ten hlouček lidí stojících v dešti před bankou. „Já to neudělal. Nejsem zdejší.“

„Fakt je, že se to stalo,“ řekl mrzoutsky. „Říká se, že to provedli nějací pubertáci a že je co nevidět čapnou, poněvadž utekli sem do hor.“

„Dneska je tak akorát noc na schovávačku,“ řekl jsem. „Hřebíky tam asi rozházeli oni. Na jeden jsem najel. Myslel jsem si, že stojíte o kšeft.“

„Nikdo vám ještě nedal přes hubu?“ zeptal se čahoun krátce.

„S vaší figurou ještě nikdo.“

Ze stínu zapředl hlas: „Přestaň s těma výhrůžkami, Arte. Ten chlápek se dostal do maléru a potřebuje pomoc. Máš autoopravnu, nebo ne?“

„Díky,“ řekl jsem, ale ani teď jsem se na něho nepodíval.

„No jo – jen klid,“ zabručel muž v kombinéze. Zastrčil revolver do záhybu kombinézy, hryzal si kotník prstu a zasmušile se na mne díval. Pyroxylinový lak páchl protivně jako éter. V koutě pod světlem bílé žárovky stál velký, nově vyhlížející sedan a na jeho blatníku ležela stříkací pistole.

Podíval jsem se teď na muže u ponku. Byl malý, hřmotný a měl široká ramena. Měl mrazivou

tvář a chladné tmavé oči. Na sobě měl hnědý kožený kabát, značně promočený deštěm. Hnědý klobouk byl frajersky pošoupaný do týla. Zády se opíral o ponk a prohlížel si mě beze spěchu, bez zájmu, jako by se díval na kus syrového, masa. Snad se na lidi takhle koukal vždycky.

Pomalu zvedl a sklopil tmavé oči a pak si začal prohlížet nehty, jeden prst po druhém, a prohlížel je pečlivě proti světlu, tak jak to radí Hollywood. Mluvil s cigaretou mezi rty.

„Dvakrát jste pich, co? To je smůla. Myslím, že ty hřebíky tam rozházeli oni.“

„V zatáčce jsem dostal slabý smyk.“

„Říkáte, že jste ve městě cizí?“

„Projíždím tudy. Jedu do Los Angeles. Jak je to daleko?“

„Šedesát kilometrů. V tomhle nečase se to zdá dál. Odkud jedete?“

„Ze Santa Rosy.“

„Vzal jste to oklikou, co? Tahoe a Lone Pine?“

„Ne přes Tahoe. Přes Reno a Carson City.“

„To je pořád oklika.“ Přes sešpulené rty mu přelétl úsměv. „Je to trestné?“ zeptal jsem se ho.

„Co? Ale kdepak. Myslíte si asi, že jsme moc všeteční. To jenom proto, že dneska přepadli tu banku. Vem hever a sprav mu ty pneumatiky, Arte.“

„Nemám čas,“ zabručel čahoun. „Mám fůru práce. Musím dodělat to lakování. A jestli sis všiml, tak prší.“

Muž v hnědém řekl mile: „Je moc vlhko na to, aby ten lak dobře chytil, Arte. Dej se do toho.“

Řekl jsem: „Je to na pravé straně, přední a zadní kolo. Jedno můžete vyměnit za rezervu, jestli nemáte kdy.“

„Vem si dva hevery, Arte,“ řekl muž v hnědém.

„Hele, koukej – „ začal protestovat Art.

Hnědý muž pohnul očima, utkvěl měkkým klidným pohledem na Artovi a pak téměř plaše sklopil oči. Nepromluvil. Art se zakymácel, jako by ho zasáhl prudký závan větru. Odklusal do kouta, hodil si přes kombinézu gumák a na hlavu si narazil čepici. Uchopil francouzák a ruční hever a vyjel s pojízdňým zvedákem k vratům.

Tiše vyšel ven a vrata nechal dokořán. Dovnitř šplíchal déšť. Muž v hnědém šel k vratům, zavřel je, šel zpátky k ponku a usadil kyčle na stejné místo jako předtím. V tu chvíli jsem ho mohl dostat. Byli jsme sami. Nevěděl, kdo jsem. Krátce na mne pohlédl, odhodil cigaretu na cementovou podlahu a zašlápl ji, ani se na ni nepodíval.

„Vsadím se, že byste hlt něčeho neodmítl,“ řekl. „Zavlaží vám to žaludek. Ohřeje vás to taky vevnitř.“ Přitáhl láhev, která stála za ním na ponku, postavil ji na kraj stolu a vedle ní dvě sklenky. Nalil do obou pořádnou dávku a jednu mi podal.

Kráčel jsem k němu jako panák a sklenku přijal. Vzpomínka na déšť mě ještě studila ve tváři. Pach horkého laku čpěl v dusném vzduchu garáže.

„Vemte si Artu,“ řekl muž v hnědém. „Je stejný jako všichni mechanici. Vždycky se párá s něčím, co měl mít hotovo už minulý týden. Vyjel jste si za obchodem?“

Nedůtklivě jsem přičichl ke skleničce. Cítil jsem vůni, jakou měla mít. Díval jsem se, jak sám upil, než jsem svou sklenku převrátil do sebe. Převaloval jsem lihovinu na jazyku. Nebyl v ní kyanid. Vyprázdnil jsem skleničku, postavil ji vedle něho na stůl a poodstoupil.

„Částečně,“ řekl jsem. Přešel jsem k tomu napůl nalakovanému sedanu, na jehož blatníku ležela velká kovová stříkácí pistole. Déšť prudce dopadal na plochou střechu. Tam venku byl Art a nadával.

Muž v hnědém pohlédl na velký vůz. „To je jen taková fuška – dáváme nový nátěr,“ řekl mimochodem a jeho předoucí hlas po alkoholu změkl. „Ale ten chlápek má prachy a jeho šofér potřeboval nějaké kapesné. Vždyť tenhle švindl znáte.“

Řekl jsem: „Jen jeden je ještě starší.“ Měl jsem vyprahlé rty. Nechtělo se mi mluvit. Zapálil jsem si cigaretu. Potřeboval jsem mít pneumatiky v pořádku. Minuty přecházely po špičkách. Ten muž v hnědém a já jsme byli dva lidé, co se náhodou sešli a hleděli jeden na druhého přes mrtvolu muže

jménem Harry Jones. Jenomže muž v hnědém zatím tohle nevěděl.

Venku zaskřípěly kroky a vrata se otevřela. Světlo ozářilo stužky deště a proměnilo je v stříbrné dráty. Art mlčky přivalil dvě zablácené splasklé pneumatiky, kopnutím přibouchl vrata a jednu pneumatiku hodil na bok. Vztekla se na mne podíval.

„Vybíráte si nejlepší fleky, kam postavit hever,“ zavrčel.

Muž v hnědém se zasmál, vytáhl z kapsy zabalený sloupeček nikláků a pohazoval jimi na dlani.

„Nestěžuj si pořád,“ řekl suše. „Sprav ty píchlé gumy.“

„Copak je nespravuju?“

„Tak kolem toho nedělej tolik řečí.“

„Cha!“ Art svlékl gumák a odhodil čepici. Zvedl pneumatiku, postavil ji na kovový plát a navztekaně odkryl okraj gumového pláště. Vytáhl duši a na to tata ji nastudeno zalepil. S úšklebkem odpochoval ke zdi za mnou, hmátl po vzduchové hadici, duši trochu nafoukl a pustil trysku vzduchové hadice, která pleskla o zeď natřenou vápnem.

Stál jsem a hleděl, jak zabalené mince poskakují na Caninově dlani. Chvilé napjatého očekávání přešla. Obrátil jsem hlavu a pozoroval vychrtlého mechanika, jak hodil nafouklou gumovou duši do vzduchu a chytil ji rozpřaženýma rukama, každou rukou z jiné strany. Kysele si ji prohlédl, koukl na velký plechový sud se špinavou vodou, který stál v koutě, a zahekal.

Byla to moc pěkná souhra. Nezahlédl jsem žádné znamení, žádný významný pohled nebo gesto, které by mohlo mít zvláštní smysl. Čahoun držel neohebnou duši vysoko ve vzduchu a upřeně na ni zíral. Pootočil se, udělal dlouhý krok a narazil mi ji přes hlavu na ramena, takže mě gumový kruh dokonale stahoval.

Muž skočil za mne a pověsil se na gumu. Její váha mi svírala prsa a přidržovala mi nadloktí pevně k tělu. Mohl jsem pohnout rukama, ale nemohl jsem sáhnout do kapsy pro revolver.

Muž v hnědém téměř přitančil po podlaze ke mně. Sevřel dlaň se sloupkem mincí. Přiblížil se ke mně tiše, bez výrazu. Naklonil jsem se dopředu a snažil jsem se zvednout Arta tak, aby ztratil rovnováhu.

Pěst sevřená kolem sloupku s mincemi pronikla mezi mými rozpřaženými dlaněmi jako kámen oblakem prachu. Na okamžik jsem ucítil omračující úder, kdy se roztančila světla a rozplizlo se okolí, ale dosud tu ještě bylo. Udeřil mě znovu. Hlavu jsem vůbec necítil. Oslnivý třpyt ještě zesílil. Neviděl jsem nic než to ostré bolestné bílé světlo. Pak nastala tma, v níž se svíjelo cosi červeného – asi jako bakterie pod mikroskopem. Pak nebylo nic, ani světlo, ani svíjení, pouze tma a prázdnota, poryvy větru a pád, jako když padají mohutné stromy.

28. kapitola

Zdálo se mi, že je tu žena, která sedí vedle lampy. A také patřila na dobře osvětlené místo. Do tváře mi prudce svítilo jiné světlo, takže jsem znova přimhouřil oči a hleděl na ni s přivřenými víčky. Měla platinové vlasy, které se třpytily jako stříbrná ovocná mísa. Na sobě měla zelené pletené šaty se širokým přehnutým bílým límečkem. U nohou jí ležela lesklá kabelka s ostrými rohy. Žena kouřila a vedle jejího lokte stála vysoká bledá sklenka s jantarově zbarvenou tekutinou.

Opatrně jsem trochu pohnul hlavou. Bolela mě, ale ne víc, než jsem očekával. Byl jsem omotán provazy jako krocan, než jej šoupnou do trouby. Za zády mi pouta přidržovala zápěstí a odtud vedla šňůra ke kotníkům a pak přes okraj hnědé pohovky, na které jsem ležel. Za pohovkou šňůra mizela z dohledu. Pohnul jsem sebou natolik, abych se přesvědčil, že jsem k pohovce připoután.

Přestal jsem s těmi kradnými pohyby, otevřel jsem znovu oči a řekl jsem: „Ahoj.“

Zena odvrátila pohled od nějakého vzdáleného horského vrcholku. Její drobná pevná brada se zvolna pootočila. Oči měla modré jak horská jezírka. Nad hlavou mi stále ještě bušil déšť a ten zvuk přicházel z dále, jako by déšť patřil komusi jinému.

„Jak se cítíte? „Měla vláčný stříbřitý hlas, který ladil s jejími vlasy. Zaznívaly v něm zvonečky jak v dětském pokojíčku, s nímž si hrávají děvčátka. Hned jak mě to napadlo, pomyslel jsem si, že to je pošelilý přirovnání.“

„Prima,“ řekl jsem. „Na bradě mi někdo zbudoval benzínové čerpadlo.“

„A co jste čekal, pane Marlowe – orchideje?“

„Neohoblovanou truhlu z jedlového dřeva,“ řekl jsem. „Nezdržujte se přiděláním bronzových nebo stříbrných držadel. A nerozhazujte můj popel nad modrým Pacifikem. Mám radši ponravy. Víte, že červy jsou dvojpohlavní a že se kterýkoli červ může pářit s kterýmkoli jiným červem?“

„Jste poněkud bezstarostný,“ řekla a vážně se na mne dívala.

„Nemohla byste dát tu lampu stranou?“

Zvedla se a šla za divan. Světlo zhaslo. To šero pro mne bylo požehnáním.

„Já si nemyslím, že. jste tak nebezpečný,“ řekla. Byla spíš vysoká než malá, ale žádná tyčka. Byla štíhlá, ale ne zas tenká jako vysušená kůra. Znova usedla do křesla.

„Tak vy víte, jak se jmenuju.“

„Spal jste tvrdě. Měli spoustu času na to, aby vám prohledali kapsy. Udělali všechno možné, jenom vás nenabalzamovali. Tak vy jste detektiv.“

„To je všechno, co o mně vědí?“

Mlčela. Z cigarety stoupal šedý kouř. Pohnula cigaretou ve vzduchu. Měla drobnou, pěkně formovanou ruku, žádné takové kostnaté hrábě, které člověk vidí u dnešních žen.

„Kolik je hodin?“

Mrkla na zápěstí ze strany, aby se vyhnula spirále kouře. „Deset sedmáct. Máte schůzku?“

„Moc bych se tomu nedivil. Tohle je ten dům, který stojí hned vedle garáže Arta Hucka?“

„Ano.“

„Co dělají oba hoši – kopou hrob?“

„Museli někam odejít.“

„To znamená, že vás tu nechali samotnou? „ Znovu pomalu pootočila hlavu. „Vy nevypadáte nebezpečně.“

„Domníval jsem se, že vás tu drží v domácím vězení.“ Zdalo se, že ji to nepřekvapilo. Dokonce ji to mírně pobavilo. „Jak jste na to přišel? „

„Já vím, kdo jste.“

Její sytě modré oči zablyskly tak prudce, že jsem skoro viděl, jak švihla pohledem jako mečem. Sevřela rty. Její hlas se však nezměnil.

„Pak se ale bojím, že jste v bryndě. A já nenávidím zabíjení.“

„Vy jste žena Eddieho Marse? Styďte se.“ To se jí nelíbilo. Zabodla do mne pohled. Zazubil jsem se. „Když mi nemůžete odemknout pouta, což bych vám neradil, nechte mě loknout si z té sklenice, kterou zanedbáváte.“

Přinesla sklenku blíž. Zvedaly se v ní bubliny jako falešné naděje. Sklonila se ke mně. Její dech byl něžný jako koloušiči oči. Lokl jsem si ze sklenice. Vzala mi ji od úst a dívala se, jak mi trochu té tekutiny stéká za krk.

Znovu se ke mně sklonila. Krev ve mně začala pobíhat jako budoucí nájemník v novém domě.

„Máte obličej zřízený jako žíněnku,“ řekla.

„Pořádně si ho prohlídněte. Ani v takhle zřízeném stavu dlouho nevydrží.“

Prudce pohnula hlavou a naslouchala. Na okamžik zbledla ve tváři. Byl to jen pleskot deště, který bičoval zdi. Přešla zpátky pokojem a stála poobrácena ke mně bokem, naklonila se trochu dopředu a pohlédla na podlahu.

„Proč jste sem přišel a riskoval krk?“ zeptala se klidně. „Eddie vám neškodil. Víte moc dobře, že kdybych se tu nebyla skryla, byla by policie přesvědčena, že Rustyho Regana zavraždil Eddie.“

„On to také udělal,“ řekl jsem.

Nepohnula se ani o centimetr. Oddechovala rychle a drsně. Rozhlížel jsem se po pokoji. Dvoje dveře, oboje v jedné stěně, jedny pootevřené. Koberec kostkovaný hnědě a červeně, v oknech

modré záclony, papírové tapety potištěné světle zelenými smrčky. Nábytek vypadal, jako by jej dodala jedna z firem, co mají reklamu v autobusech. Pseudomoderní, ale těžkopádný.

Řekla tlumeně: „Eddie mu nic neudělal. Rustyho jsem už neviděla celé měsíce. Eddie k těmhle lidem nepatří.“

„Odešla jste od jeho stolu a lože. Žila jste sama. Lidé z domu, kde jste bydlela, identifikovali Regana na fotografii.“

„To je lež,“ řekla chladně.

Snažil jsem se rozpomenout, jestli to kapitán Gregory říkal, či ne. Brněla mě ještě celá hlava. Nevěděl jsem to jistě. „A taky vám do toho nic není,“ dodala.

„Do celé téhle záležitosti mi něco je. Byl jsem najat, abych ji vysvětlil.“

„Eddie k těmhle lidem nepatří.“

„Ach tak, vám jsou pašeráci alkoholu sympatičtí?“

„Dokud budou lidé hrát hazardní hry, najdou se i místa, kde je mohou hrát.“

„Zavíráte oči před skutečností. I když člověk přestoupí zákon jen trochu, jedná už protizákonně. Vy si o něm myslíte, že je jen hazardní hráč. Já si myslím, že rozšiřuje pornografie, kupuje a prodává kradené vozy, je vyděrač, vraždí prostřednictvím svých zabijáků a podmazává bezcharakterní poldíky. Pouští se do všeho, co se mu zamlouvá a co vypadá na to, že mu to vynese. Nepokoušejte se mě přesvědčovat, že existují nějakí ušlechtilí pašeráci alkoholu. To prostě nejde dohromady.“

„Není vrah.“ Nozdry se jí rozšířily.

„Nevraždí sám. K tomu má Canina. Dnes večer zabil Canino člověka, neškodného mužíka, který se pokoušel pomoci jedné osobě z bryndy. Byl jsem téměř svědkem té vraždy.“

Unaveně se usmála.

„Dobře,“ zabručel jsem. „Nevěřte tomu. Jestli je Eddie tak příjemný člověk, jak si myslíte, rád bych si s ním pohovořil, když u toho nebude Canino. Víte, co Canino udělá – vyrazí mi zuby a pak mě nakope do břicha, protože budu skuhrat.“

Zaklonila hlavu a stála tu zamyšlená a nepřístupná, jako by se k něčemu rozhodovala.

„Myslel jsem, že platinové vlasy už vyšly z módy,“ dotíral jsem, aby bylo v pokoji slyšet nějaký zvuk a abych nemusel naslouchat.

„To je paruka, hlupáku. Než mi dorostou vlasy.“ Natáhla ruku a strhla si paruku s hlavy. Měla vlasy krátce ostříhané jako chlapec. Znova si paruku nasadila.

„Kdo vám to udělal?“

Vypadala překvapeně. „Já sama. Proč?“

„Proč?“

„Proto, abych Eddiemu ukázala, že ochotně udělám, co po mně žádá, – že se schovám. Ze mě nemusí dávat hlídat. Ze ho nenechám na holičkách. Mám ho ráda.“

„Můj ty smutku,“ povzdechl jsem si hlasitě. „A to máte tady v pokoji mě.“

Obrátila dlaň a zírala na ni. Pak náhle odešla z místnosti. Vrátila se s kuchyňským nožem. Sehnula se a začala přežezávat provazy.

„Canino má klíček od vašich pout,“ vydechla. „Já si s nimi neporadím.“

Ustoupila o krok a těžce oddechovala. Rozřezala na provazech všechny uzly.

„Vy jste lišák,“ řekla. „Pořád si děláte legraci – a přitom jste v bryndě.“

„Myslel jsem, že Eddie není zabiják.“

Rychle se odvrátila, šla k židli pod lampou, usedla a zakryla si tvář rukama. Zhoupnul jsem nohy na podlahu a postavil jsem se. Kymácivě jsem se pohyboval, protože jsem měl nohy celé ztuhlé. Nerv v levé tváři mi začal cukat. Udělal jsem krok. Ještě umím chodit. Ještě bych dokázal běžet, kdybych musel.

„Počítám, že si přejete, abych vypadl,“ řekl jsem.

Kývla, aniž zvedla hlavu.

„Měla byste radši jít se mnou – jestli vám je život milý.“

„Neztrácejte čas. Vráťí se každou chvílí.“

„Zapalte mi cigaretu.“

Stál jsem vedle ní a dotýkal jsem se jejích kolenou. Prudkým pohybem se zvedla na nohy. Oči jsme měli pár centimetrů od sebe.

„Ahoj, Stříbrná paruko,“ řekl jsem tiše.

Ustoupila za židli a sebrala se stolu balíček cigaret. Vytřepala jednu a neobratně mi ji strčila do úst. Ruka se jí třásla. Rozžehla malý zelený zapalovač v koženém pouzdře a přidržela plamínek u konce cigarety. Vdechl jsem kouř a hleděl při tom do očí modrých jako jezírka. Dokud ještě stála u mne, řekl jsem:

„Zavedl mě k vám ptáček jménem Harry Jones. Ptáček, který hopkal po denních barech a za maličkou provizi sháněl sázky na koňské dostihy. Také sháněl zprávy. Ten ptáček sezobl nějakou informaci o Caninovi. On a jeho přátelé nějak vypátrali, kde jste. Přišel za mnou, aby mi tu informaci prodal, protože věděl – jak se to dověděl, to je dlouhé povídání –, že pracuji pro generála Sternwooda. Dostal jsem tu informaci, ale Canino zas dostal toho ptáčka. Teď je to mrtvý ptáček s rozčechraným peřím, ochablým krkem a kapkou krve na zobáčku. Canino ho zabil. Ale Eddie Mars by nic takového neudělal, vidíte, že ne, Stříbrná paruko? Ten nikdy nikoho nezabil. Jen si na to vždycky někoho najme.“

„Jděte pryč,“ řekla chraptivě. „Jděte pryč. A honem.“ Ruka, ve které držela zapalovač, se zastavila ve vzduchu. Prsty se napjaly. Klouby zbělely jak sníh.

„Jenže Canino neví, že já tohle vím,“ řekl jsem. „O tom ptáčkovi. Ví jen, že strkám nos do různých věcí.“

Nato se zasmála. Byl to skoro ztrápený smích. Roztřásl ji, tak jako vítr roztřásá strom. Myslel jsem, že v tom smíchu jsou rozpaky, ne právě překvapení, ale jako by k něčemu už známému přibýlo něco nového a dohromady to nedávalo smysl. Pak jsem si myslel, že to je až trochu moc, co se dá z takového smíchu vymáčkout.

„Je to děsná švanda,“ řekla udýchaně. „Děsná švanda, protože, chápete – já ho pořád ještě mám ráda. Ženy – a znova se rozesmála.“

Napjatě jsem naslouchal, až se mi ve spáncích rozbušila krev. Pořád ještě jenom ten děšť. „Jdem,“ řekl jsem. „Honem.“

Couvla o dva kroky a tvář jí ztuhla. „Jděte odtud – vy! Jděte pryč. Do Realita dojdete pěšky. Ujdete to za hodinu, nejvýš za dvě – a budete držet jazyk za zuby. To je ta nejmenší povinnost, kterou ke mně máte.“

„Jdem,“ řekl jsem. „Máte revolver, Stříbrná paruko?“

„Víte dobře, že nepůjdu. Víte to. Prosím vás, zmizte odtud. A rychle.“

Přistoupil jsem k ní tak blízko, že jsem se na ni téměř tlačil. „Vy tady chcete zůstat? Když jste mě pustila na svobodu? Čekat, až se vrah vrátí, abyste mu řekla, že toho litujete? Chlap, který zabije člověka, jako by rozplácl mouchu? Kdepak. Půjdete se mnou, Stříbrná paruko.“

„Ne.“

„Dejme tomu,“ řekl jsem nepřesvědčivě, „že váš krásný manžel Regana zabil nebo že ho Canino zabil bez Eddieho vědomí. Dejme tomu. Jak dlouho zůstanete naživu po tom, co jste mě pustila na svobodu?“

„Nemám z Canina strach. Jsem žena jeho šéfa.“

„Eddie je měkkota,“ zavrčel jsem. „Canino ho spořádá kávovou lžičkou. Spolkne ho jako kočka kanára. Eddie je měkkota. Dívka jako vy naletí na nepravého chlapa jedině tehdy, když je ten chlap měkkota.“

„Jděte pryč!“ téměř na mne vyprskla.

„Dobře. Prosím.“ Odvrátil jsem se od ní a pootevřenými dveřmi jsem vyšel do temné chodby. Vyběhla za mnou, prošla kolem mne k domovním dveřím a otevřela je. Vyhlédla do mokré tmavé noci a naslouchala. Přivolala mě posuňkem.

„Sbohem,“ řekla tlumeně. „Mnoho zdaru ve všem kromě jedné věci. Eddie Rustyho Regana“

nezabil. Najdete ho někde živého a zdravého, až on bude chtít, abyste ho našel.“

Opřel jsem se o ni a tělem jsem ji přimáchl ke stěně. Přitiskl jsem jí ústa k tváři a tak jsem mluvil.

„To nespěchá. Všechno bylo narežírováno předem, vyzkoušeno do posledních podrobností, propočteno na zlomek vteřiny. Jako rozhlasová relace. Vůbec to nespěchá. Dej mi pusku, Stříbrná paruko.“

Pod mými ústy byla její tvář ledová jak led. Zvedla ruce, sevřela mou hlavu do dlaní, a tvrdě mě políbila na rty. Její rty byly také jak led.

Vyšel jsem dveřmi, které se za mnou tiše zavřely. Na verandu dopadal déšť hnaný větrem, déšť, který nebyl tak studený jako její rty.

29. kapitola

Sousední garáž byla temná. Prošel jsem po vyštěrkované příjezdové cestě a přes pás rozmočeného trávníku. Drobné potůčky vody se řinuly po silnici a na druhé straně zurčivě stékaly do příkopu. Byl jsem bez klobouku. Asi mi v garáži spadl s hlavy a Canino se neobtěžoval, aby mi jej vrátil. Nemyslel si, že bych ho ještě mohl potřebovat. V duchu jsem si ho představoval, jak se bezstarostně vrací autem v tom dešti, sám, protože vychrtlého a mrzoutského Arta a ten nejspíš kradený sedan nechal někde v bezpečí. Tak ona Eddieho Marse miluje a skrývá se, aby ho chránila. A až se Canino vrátí, bude dívka klidně sedět vedle lampy a netknuté sklenice a já budu ležet svázaný na pohovce. Odnese její věci do vozu a bedlivě prohlédne celý dům, jestli tam nezůstala nějaká usvědčující stopa. Řekne jí, aby šla ven a počkala tam. Výstřel neuslyší. Na krátkou vzdálenost právě tak postačí zabiják. Pováží jí, že mě tam nechal svázaného a že se za nějakou chvíli z těch provazů dostanu sám. Bude si o ní myslet, že je hloupá. Roztomilý pan Canino.

Plášt' do deště jsem měl vpředu rozevřený, a nemohl jsem jej zapnout, protože jsem měl spoutané ruce. Spodní okraje mi pleskaly po nohou jako křídla velkého unaveného ptáka. Došel jsem k dálnici. Vozy projížděly kolem v širokém vodním víru osvětlovaném reflektory. Drásavý svist jejich pneumatik rychle zanikal. Svůj kabriolet jsem našel tam, kde jsem jej nechal stát.

Obě pneumatiky byly opraveny a namontovány, aby se s vozem dalo odjet, kdyby bylo třeba. Mysleli na všechno. Vlezl jsem do vozu, naklonil jsem se bokem pod volant a odtáhl záhyb kůže, který zakrýval skříň. Vytáhl jsem druhou pistolí, nactpal jsem si ji pod kabát a vydal se zpátky. Svět byl malý, uzavřený, černý. Soukromý svět pro Canina a pro mne.

Na poloviční cestě mě téměř zachytila přední světla jeho auta. Zahnul prudce z dálnice a já jsem sklouzl po náspu do mokrého příkopu a plácal jsem se tam a vdechoval vodu. Jeho vůz bzučel dál a nezpomalil. Vystrčil jsem hlavu a slyšel skřípavý zvuk pneumatik, když opustily silnici a vjely na vyštěrkovanou příjezdovou cestu. Motor ztichl, světla zhasla, bouchla dvířka. Zabouchnutí domovních dveří jsem neslyšel, ale třáseň světla se prodrala mezi řídkými stromy, jako by někdo vytáhl žaluzii v okně nebo rozsvítil světlo v hale.

Vrátil jsem se na rozmočený trávník a ploužil se na druhou stranu. Vůz stál mezi mnou a domem, revolver jsem držel u boku natočený, jak daleko to šlo, aniž bych si vytrhl levou paži z ramenního kloubu. Vůz byl temný, prázdný, teplý. V chladiči příjemně bublala voda. Nakoukl jsem dovnitř sklem nad dvířky. Klíček byl ve startéru. Canino si byl sám sebou velice jist. Obešel jsem vůz, opatrně jsem přešel po šterku, k oknu a naslouchal. Neslyšel jsem žádné hlasy, žádný zvuk kromě opěťovaného rychlého buch-buch dešťových kapek, dopadajících na plechové koleno okapové roury.

Naslouchal jsem dál. Žádný hlasitý hovor, všechno se odbude tiše a kultivovaně. On bude přist a ona mu bude vykládat, že mě nechala odejít se slibem, že jim umožním útek. On mi nebude věřit, jako bych nevěřil já jemu. Takže tam u ní dlouho nezůstane. Co nevidět se vydá na cestu a ji si

vezme s sebou. Nepotřeboval jsem dělat nic než čekat, až vyjde.

Nedokázal jsem to. Přehodil jsem revolver do levé ruky, sehnul jsem se a shrábl hrst šterku. Hodil jsem ho na síť proti hmyzu v okně. Bylo to nanicovaté snažení. Na sklo nad sítí dopadlo jen pár kamínků, ale i těch pár zarachotilo, jako když se protrhne přehrada.

Běžel jsem zpátky k vozu a stoupl si k stupátku. Světlo v domě už zhaslo. Klidně jsem si sedl na stupátko a čekal. Nevyšlo to. Canino byl moc opatrný.

Narovnal jsem se a vcouval do vozu zády napřed, šmátral jsem po klíčku startéru a otočil jím. Natáhl jsem nohu, ale knoflík startéru musel být na palubní desce. Konečně jsem jej našel, povytáhl jej a startér zavrčel. Teplý motor chytil okamžitě. Spokojeně a tlumeně předl. Znova jsem vylezl z vozu a přikrčil se u zadních kol.

Byl jsem rozechvělý, ale věděl jsem, že Caninovi se tenhle trik nebude zamlouvat. Nutně vůz potřeboval. Setmělé okno klouzalo dolů centimetr po centimetru, jen pablesky na skle ukazovaly, že se pohnulo. Náhle z okna vyšlehl plamen, v němž se slily tři výstřely. V kabrioletu se roztránilo sklo. Vykřikl jsem bolestí. Výkřik přešel v táhlé zahekání. Hekání se změnilo v chropot, zahlcený krví. Chropot zanikl v odporném dušeném povzdechu. Byl to skvělý výkon. Líbilo se mi to. Caninovi se to také velice líbilo. Slyšel jsem, jak se směje. Byl to hlučný, dunivý smích, docela jiný, než jeho předoucí hlas.

Pak na chvíli ticho – jenom déšť a tlumeně vrčící motor auta. Pak se domovní dveře zvolna otevřely, temnější čern v černé noci. Opatrně se v nich ukázala postava s něčím bílým kolem krku. Byl to límec. Strnule vyšla na verandu – jakási prkenná žena. Zahlédl jsem bledý odlesk stříbrné paruky. Za ní šel Canino, perfektně skrčený. Bylo to tak smrtácké, že to bylo skoro k smíchu.

Seběhla po schodech. Viděl jsem teď její strnulou bílou tvář. Vykročila k vozu. Ochranná bašta pro Canina v případě, že bych mu ještě mohl plivnout do očí. Přes ševelení deště jsem slyšel její bezvýrazný hlas: „Nic nevidím, Lashi. Skla jsou zamžená.“

Něco zabručel a dívčino tělo sebou prudce škublo, jako by jí vrazil do zad revolver. Znovu pokročila dopředu a přiblížila se k neosvětlenému vozu. Teď jsem ho za ní viděl, jeho klobouk, půlku obličeje, ramena. Děvče zůstalo strnule stát a zaječelo. Nádherný, pronikavý, řezavý výkřik, který jsem ucítil, jako kdybych dostal ránu levým hákem.

„Vidím ho!“ ječela. „Vidím ho oknem. Sedí za volantem, Lashi!“

Spolkl to i s navijákem. Tvrdě ji odstrčil, skočil dopředu a zvedl ruku. Tři další výšlehy prořizly temnotu. Sklo se zjizvilo novými hvězdicemi. Jedna střela prolétla skrz a udeřila do stromu kousek ode mne. Odražený kov kňučivě odletěl. Motor však tiše vrčel dál.

Rýsoval se na pozadí temnoty shrbený, tvář měl z rozplizlé šedi, jíž se mé oči po záblesku výstřelů zvolna přizpůsobovaly. Jestli držel v ruce revolver, mohl být prázdný. Ale nemusel. Vypálil sice šest ran, ale v domě mohl revolver znovu nabít. Doufal jsem, že to udělal. Nechtěl jsem, aby proti mě stál s prázdným zásobníkem. Třeba ale měl kolt.

Řekl jsem: „Hotovo?“

Prudce se po mně otočil. Možná že by se slušelo povolit mu ještě jednu dvě rány jako džentlmen ze staré školy. Ale držel revolver pořád napřažený a nemohl jsem déle otálet. Aspoň ne natolik, abych se mohl počítat k těm džentlmenům ze staré školy. Střelil jsem do něho čtyřikrát a kolt se mi při tom zarýval do žeber. Revolver mu vyskočil z dlaně, jako by jej z ní někdo vykopl. Oběma rukama se pokoušel chytit za břicho. Slyšel jsem, jak mu ruce hlasitě pleskly o tělo. A tak padl rovnou dopředu a širokými dlaněmi si držel tělo pohromadě. Padl obličejem na vlhký šterk. A už ani nehlesl.

Stříbrná paruka rovněž ani nehlesla. Stála strnule v dešti, který se na ni snášel. Obešel jsem Canina a bez důvodu odkopl stranou jeho revolver. Pak jsem šel k místu, kde revolver ležel, sehnul jsem se a zvedl zbraň. Dostal jsem se tak těsně k ní. Ozvala se rozladěně, jako by si to říkala sama pro sebe:

„Já – já jsem se bála, že se vrátíte.“

Řekl jsem: „Měli jsme schůzku. Říkal jsem vám, že to je všechno narežirováno.“ Rozesmál jsem

se jako cvok.

Pak se nad ním sehnula a začala ho prohledávat. Po chvíli se narovнала. V ruce držela klíček na tenkém řetízku.

Řekla trpce: „Musel jste ho zabít?“

Přestal jsem se smát tak náhle, jak jsem začal. Stoupla si mi za záda a odemkla pouta.

„Ano,“ řekla tiše. „Myslím, že jste musel.“

30. kapitola

Byl nový den a slunce znova svítilo.

Kapitán Gregory z Úřadu pro pohřešované osoby vykoukl ospale z okna své kanceláře v zamřížovaném nejhořejším poschodí soudního paláce, který byl po dešti bílý a čistý. Pak se hřmotně obrátil v otáčecím křesle, udusil ožehlým palcem tabák v lulce a zachmuřeně se na mne podíval.

„Tak jste si nadrobil nový malér.“

„Ach, vy už jste o tom slyšel.“

„Kamaráde, já tu dřepím celý den na zadku a vypadám, jako bych neuměl pět počítat. Překvapilo by vás ale, kdybyste věděl, co všechno se doslechnu. Že jste toho Canina zastřelil, to bylo správné, ale myslím, si, že hoši z oddělení pro vyšetřování vražd vám za to žádnou medaili nedají.“

„Kolem mě se zabíjelo moc lidí,“ řekl jsem. „Já jsem svůj příděl nevyčerpal.“

Trpělivě se usmál. „Kdo vám řekl, že to děvče tam je žena Eddieho Marse?“

Pověděl jsem mu to. Pozorně naslouchal a zívł. Ústa vydlážděná zlatými zuby si zakryl dlaní velkou jako ták. „Myslím, že se domníváte, že jsem ji tam měl najít.“

„To je rozumný závěr.“

„Třeba jsem to věděl,“ řekl. „Třeba jsem si myslel, že jestli to chtějí Eddie a jeho žena takhle zafixlovat, bude chytré – aspoň jsem na nic lepšího nepřišel –, když je nechám na pokoji. Budou si aspoň myslet, že jim to vyšlo. A pak si třeba taky říkáte, že jsem Eddieho nechal na pokoji z důvodů víceméně osobních.“ Natáhl mohutnou dlaň a palcem si hladil břítška ukazováčku a prostředníku.

„Ne,“ řekl jsem. „Tohle jsem si opravdu nemyslel. Ani tehdy ne, když se mi zdálo, že Eddie ví všechno, o čem jsme tady spolu nedávno hovořili.“

Nadzvedl obočí, jako kdyby ho to namáhalo a vyšel už ze cviku. Po celém čele se mu nadělaly vrásky, a když čelo narovnal, zůstala na něm řada bílých pruhů, které rudly, zatímco jsem se na něho díval.

„Jsem polda. Jenom obyčejný polda. Rozumně poctivý. Tak poctivý, jak můžete chtít na člověku, který žije ve světě, kde poctivost vyšla z módy. Proto jsem vás hlavně požádal, abyste za mnou dnes dopoledne přišel. Chtěl bych, abyste mi věřil, že jako polda rád vidím, když zákon vyhraje. Moc rád bych viděl ty fešácky vyvinuté lumpy jako Eddie Mars, jak si ničí manikúru v kamenolomu ve Folsomu svorně s těmi chudáky, které vychovala periférie a které lízli hned při první fušce a kteří už od té doby neměli šanci žít poctivě. Tohle bych moc rád viděl. Jenomže vy a já jsme už moc dlouho na světě, než abychom si mysleli, že se toho dožijeme. V tomhle městě, ani v žádném jiném alespoň z poloviny tak velkém jako tohle – nikdo v těch široširých, kvetoucích, překrásných Spojených státech. My prostě tu naši zemi nemáme na tohle zařízenou.“

Neřikal jsem nic. Zaklonil prudce hlavu, vyfoukl kouř, podíval se na troubel dýmky a pokračoval:

„To ale neznamená, že si myslím, že Eddie odkrouhl Regana nebo že k tomu měl nějaký důvod; dokonce si nemyslím, že by to udělal, i kdyby ten důvod měl. Prostě jsem počítal s tím, že o tom něco ví, nebo že třeba dřív nebo později něco vyplave na povrch. Choval se pošetile, když svou ženu ukryl v Realitu, ale takový mazaný pásek považuje za náramné chytráctví právě takový

pošetilý kousek. Měl jsem tady Marse včera večer, když s ním státní domluvil. K celé té záležitosti se přiznal. Řekl, že Canino je spolehlivý ochránce, a proto si ho drží. O té jeho zálibě nechtěl vědět. Harryho Jonese neznal. Joea Brodyho neznal. Geigera Mars ovšem znal, ale tvrdí, že nevěděl o tom jeho kšeftu. Myslím, že tohle všechno jste už slyšel.“

„Ano.“

„V tom Realitu jste to zaonačil šikovně, kamarádíčku. Totiž tím, že jste se nepokoušel zahladit stopy. Dneska si vedeme kartotéku neidentifikovaných střel. Jednou z toho vašeho revolveru zase vystřelíte. A pak byste byl v rejži.“

„Zaonačil jsem to šikovně,“ řekl jsem a zamžoural.

Vyklepal dýmku a zamyšleně na ni zíral. „Copak se stalo s tím děvčetem?“ řekl a nezvedl oči.

„Nevím. Nezadrželi ji. Zaprotokolovali si naši výpověď – trojmo. Pro Wilda, pro šerifovu kancelář a pro kriminálku. Pak ji pustili. Od té doby jsem ji neviděl. A nečekám ani, že ji uvidím.“

„Říkají, že to je hodné děvče. Ta nebude hrát špinavou hru.“

Kapitán Gregory si povzdechl a prohrábl si prošedivělé vlasy.

„Ještě maličkost,“ řekl téměř mile. „Vypadáte jako příjemný chlápek, ale vedete to moc tvrdě. Jestli chcete rodině generála Sternwooda opravdu pomoci, nechte je na pokoji.“

„Myslím, že máte pravdu, kapitáne.“

„Jak se cítíte?“

„Prima,“ řekl jsem. „Prostál jsem větší část noci na různých kobercích a pořád ze mě tahali rozumy. Předtím jsem promokl na kůži a zmlátili mě. Jsem v perfektní kondici.“

„Co jiného jste hrome čekal, kamaráde?“

„Nic jiného.“ Zvedl jsem se, zazubil se na něho a vykročil ke dveřím. Došel jsem skoro až k nim, když si kapitán pojednou odkašlal a řekl drsně: „Zbytečně si tu namáhám plíce, co? Vy si pořád myslíte, že Regana najdete, vidíte?“

Obrátil jsem se a podíval se mu do očí. „Ne, já si nemyslím, že se mi podaří Regana najít. Ani se o to nebudu pokoušet. Jste spokojen?“

Zvolna kývl. Pak pokrčil rameny. „Nevím, proč jsem tohle k sakru vůbec říkal. Mnoho štěstí, Marlowe. Jste tu vždycky vítán.“

Vyšel jsem z radnice, vzal si z parkoviště vůz a odjel domů do Hobart Arms. Svlékl jsem kabát a natáhl se na postel. Poslouchal jsem ruch provozu zvenčí a díval jsem se, jak slunce zvolna postupuje do rohu stropu. Pokoušel jsem se usnout, ale spánek nepřicházel. Zvedl jsem se a napil, třebaže k tomu nebyl ten pravý čas, a znova jsem se natáhl. Pořád jsem ještě nemohl usnout. Mozek mi tikal jak hodinky. Posadil jsem se na kraj postele, nacpal si dýmku a řekl nahlas:

„Ten starý lišák něco ví.“

Dýmka chutnala hořce jak louh. Odložil jsem ji a znovu ulehl. V mysli se mi odvíjel sled přeludných obrazů. Zdálo se mi, že dělám znovu a znovu touž věc, neustále jsem se vracel na stejné místo, potkával jsem pořád stejné lidi a opakoval jim stejná slova, a přece se mi to pokaždé zdálo skutečně jako něco, co se odehrává poprvé. Hnal jsem se v dešti po dálnici, v koutě vozu seděla Stříbrná paruka, a celou cestu jsem s ní nepromluvil ani slovo, takže když jsme dojeli do Los Angeles, připadala mi zas naprosto cizí. Vycházel jsem z dragstóru otevřeného přes noc a telefonoval Bertiemu Ohlsovi, že jsem v Realitu zabil člověka a jsem na cestě k Wildovu domu s ženou Eddieho Marse, která byla svědkem mého činu. Jel jsem tichými ulicemi, umytými deštěm, do Lafayettova parku, a dál ke vjezdu do Wildova prostorného dřevěného domku a žárovka před vchodem na verandu už byla rozsvícená, neboť Ohls předem telefonoval, že přijíždím. Seděl jsem ve Wildově pracovně a on seděl za stolem v květovaném županu, s tvrdým staženým obličejem, a v prstech držel strakatý doutník, který občas strčil mezi trpce sevřené rty. Byl tam Ohls a štíhlý, prošedivělý muž z šerifovy kanceláře, který vypadal a mluvil spíš jako profesor ekonomie než jako polda. Vyprávěl jsem, co se stalo, a oni mlčky naslouchali a Stříbrná paruka seděla ve stínu s rukama složenýma na klíně a na nikoho se nedívala. Pak se hodně telefonovalo. Pak tam přišli dva muži z kriminálky, kteří se na mne dívali jako na nějaké podivné zvíře, které uteklo z putovního

circusu. Znovu jsem jel s jedním z nich po boku k Fulwider Building. Tam jsme byli v té místnosti, kde pořád ještě nehnuté seděl na židli Harry Jones se ztuhlým úšklebkem na mrtvém obličej, a v místnosti byl ten sladkokyselý pach. Pak tam byl úřední lékař, mladý a statný, s krkem porostlým zrzavými štětinami. Pak tam pobíhal člověk z daktyloskopického oddělení a já mu říkal, aby nezapomněl na kliku na okénku nade dveřmi. Našel tam otisk Caninova palce, jediný otisk, který muž v hnědém zanechal, aby potvrdil mé vyprávění.

Byl jsem zase zpátky ve Wildově domě a podpisoval svou výpověď, kterou Wildova sekretářka ve vedlejším pokoji nastrojila a přepsala pak na stroji. Potom se dveře otevřely a vešel Eddie Mars a jeho tvář se náhle rozzářila úsměvem, když uviděl Stříbrnou paruku, a řekl: „Ahoj, zlatíčko,“ a ona na něho ani nepohlédla, ani mu neodpověděla. Eddie Mars, svěží a bodrý, v tmavém společenském obleku, s bílou šálou s trásněmi, která mu splývala po tvídovém plášti. Pak zmizeli, všichni odešli kromě mne a Wilda, a Wilde říkal studeným, hněvivým hlasem: „Tentokrát je to naposled, Marlowe. Provedete-li ještě jednou takovýhle podtrh, předhodím vás lvům, ať to zlomí srdce komu chce.“

Tohleto se opakovalo znovu a znovu, zatímco jsem ležel na posteli a pozoroval, jak sluneční pruh sklouzává k rohu zdi. Pak zadrnčel telefon, ohlásil se Norris, Sternwoodův majordom, svým obvyklým povzneseným tónem.

„Pan Marlowe? Nepodařilo se mi vás zastihnout v kanceláři, takže jsem si dovilil zkusit, jestli vás zastihnu doma.“

„Většinu noci jsem byl pryč,“ řekl jsem. „V kanceláři jsem nebyl.“

„Ano, pane. Pan generál by s vámi rád dnes odpoledne mluvil, pane Marlowe, jestli se vám to bude hodit.“

„Za půl hodinky nebo tak nějak,“ řekl jsem. „Jak se mu daří?“

„Leží, pane, ale jde to.“

„Počkejte, až mě uvidí,“ řekl jsem a zavěsil.

Oholil jsem se, převlékl a šel ke dveřím. Pak jsem se vrátil, vzal Carmenin malý revolver s perleťovou rukojetí a strčil jej do kapsy.

Sluneční světlo bylo tak jasné, že až tančilo. Dorazil jsem k Sternwoodovu sídlu za dvacet minut a zajel pod portálem k postrannímu vchodu. V korunách okrasných stromů po dešti jásavě zpívali ptáci, terasovité trávníky se zelenaly jak irská vlajka a celá ta nemovitost vypadala, jako by vznikla teprve před deseti minutami. Zatáhl jsem za zvonek. Od chvíle, kdy jsem za něj zatáhl poprvé, uplynulo pět dní. Zdálo se mi, že je to rok.

Dveře mi otevřela služebná a postranním vestibulem mě uvedla do hlavní haly, kde mě opustila s tím, že pan Norris přijde za chvíli. Hlavní hala vypadala stejně jako předtím. Portrét nad krbem měl tytéž žhavé oči a rytíři v barevném okně se pořád ještě nepodařilo odvázat tu nahou děvu od stromu.

Za pár minut přišel Norris, který se rovněž nezměnil. Jeho zatrpklé modré oči se dívaly tak vzdáleně jako vždycky, jeho šedorůžová pleť vypadala zdravě a odpočatě a pohyboval se, jako kdyby byl o dvacet let mladší, než skutečně je. To já jsem cítil tíhu let.

Vystoupili jsme po vykachlíkovaném schodišti a zamířili opačným směrem, než kde byl Vivianin pokoj. Každým krokem jako by se dům zvětšoval a stával se zamklější. Došli jsme k mohutným dveřím, které vypadaly, jako by pocházely z kostela. Norris je tiše pootevřel a nahlédl dovnitř. Pak podstoupil stranou a já prošel kolem něho a vkročil jsem na koberec, který vypadal, jako by měl rozlohu půl čtverečního kilometru. Po něm jsem šel k ohromné posteli s nebesy, podobné loži, v němž zemřel Jindřich VIII.

Generál Sternwood ležel podepřený poduškami. Bezkrvné ruce měl složené na prostěradle. Vypadaly na něm šedivé. Jeho černé oči měly v sobě jiskru života, ale jinak vypadal jeho obličej jako tvář nebožtíka.

„Posadte se, pane Marlowe.“ Jeho hlas zněl unaveně a poněkud upjatě.

Přítáhl jsem si křeslo blíž k posteli a usedl. Všechna okna byla neprodyšně uzavřena. V této době do pokoje nesvítilo slunce. Rolety nepouštěly dovnitř ani trochu slunečního světla. Ve vzduchu byl

mdlý, nasládlý pach stáří.

Dobrou minutu na mne zíral mlčky. Pohnul rukou, jako by se chtěl ujistit, že jí ještě může hýbat, a pak ji položil na druhou ruku. Řekl mrtvě:

„Nežádal jsem vás, abyste pátral po mém zeti, pane Marlowe.“

„Ale přál jste si to.“

„Nežádal jsem to po vás. Příliš mnoho věcí si domýšlíte. Požádám obvykle o to, co chci.“ Neřekl jsem nic.

„Dostal jste zapláceno,“ pokračoval chladně. „O peníze však vůbec nejde, ani na tom nezáleží. Mám pouze pocit, že jste, jistě bez zlého úmyslu, zklamal mou důvěru.“

Jakmile to dořekl, přivřel oči. Řekl jsem: „To je všechno, proč jste se mnou chtěl mluvit?“

Znovu, velmi zvolna, oči otevřel, jako by je měl z olova. „Myslím, že vás moje poznámka rozhněvala,“ řekl.

Zavrtěl jsem hlavou. „Jste proti mně ve výhodě, pane generále. Nechtěl bych vás té výhody zbavit ani v nejmenším. Není to tak mnoho, když uvážíme, s čím vším se musíte smířit. Mně můžete říct co chcete, a ani mě nenapadne, abych se rozhněval. Rád bych vám nabídl, že ty peníze vrátím. Pro vás to snad nic neznamená. Pro mne by to mohlo znamenat hodně.“

„Co to pro vás znamená?“

„Znamená to, že jsem odmítl nechat si zaplatit za práci, s kterou nejsem spokojen.“

„Děláte často práce, s nimiž nejste spokojen?“

„Bylo pár takových případů. To se stává každému.“

„Proč jste šel za kapitánem Gregorym?“

Zaklonil jsem se a svěsil ruku přes zadní opěradlo křesla. Prohlížel jsem si jeho tvář. Nevyčetl jsem z ní nic. Nevěděl jsem, jak mám odpovědět na jeho otázku –jak na ni odpovědět uspokojivě.

Řekl jsem: „Byl jsem přesvědčen, že jste mi ty Geigerovy dlužní úpisy předložil hlavně proto, abyste mě vyzkoušel, a že jste se tak trochu bál, že do pokusu vydírat vás je nějak zapleten Regan. Tehdy jsem o Reganovi nevěděl vůbec nic. Teprve když jsem hovořil s kapitánem Gregorym, uvědomil jsem si, že Regan se vši pravděpodobností k takovému druhu lidí nepatří.“

„Tím sotva odpovídáte na mou otázku.“

Přikývl jsem. „Ano. Tím sotva odpovídám na vaši otázku. Počítám, že se mi prostě nechce přiznat se k tomu, že jsem se držel intuice. To ráno, kdy jsem byl tady a odešel jsem z vašeho orchidejového skleníku, poslala pro mne paní Reganová. Patrně se domnívala, že jsem byl najat, abych našel jejího muže, a to se jí zamlouvalo. Utrousila ale poznámku, že ‚oni našli jeho vůz v jedné garáži‘. Tím oni mohla být v tomto případě míněna pouze policie. Plynulo z toho, že o tom policie musí něco vědět. A v tom případě byl Úřad pro pohřešované osoby oddělením, kterému by ta věc příslušela. Ovšem nevěděl jsem, jestli jste to ohlásil vy nebo někdo jiný, nebo jestli oni ten vůz našli proto, že někdo oznámil, že v garáži stojí opuštěný vůz. Já ale poldy znám a vím, že jestli vědí tohle, budou toho vědět ještě o něco víc – zejména když máte šoféra, který již byl trestán. Nevěděl jsem, co se ještě dověděli navíc. To mě přivedlo na myšlenku s Oddělením pro pohřešované. Přesvědčil mě způsob, jakým se pan Wilde choval, když jsme se v jeho domě radili o Geigerovi a tak dále. Na chvíli jsme zůstali sami dva a on se mě zeptal, jestli jste mi říkal, že hledáte Regana. Odpověděl jsem, že jste mi říkal, že byste rád věděl, kde Regan je, a že má pravdu. Wilde ohrnul ret a tvářil se divně. Pochopil jsem jasně, jako by mi to byl řekl slovy, že když se zmínil o hledání, myslel tím použít policejního aparátu k tomu, aby byl Regan nalezen. Ale i pak jsem se pokusil jednat s kapitánem Gregorym tak, abych mu neprozradil nic, co by už sám nevěděl.“

„A vy jste kapitánovi Gregorymu dovolil, aby si myslel, že jsem vás najal k tomu, abyste našel Rustyho?“

„Ano. Patrně jsem to udělal – když jsem byl přesvědčen, že ten případ vyřizuje on.“

Zamhouřil oči. Víčka mu slabě zacukala. Promluvil se zavřenýma očima. „A považujete to za morální?“

„Ano,“ řekl jsem. „Považuju.“

Znovu oči zavřel. Jejich pronikavá černá překvapila, když tak pojednou vyhlížela z mrtvé tváře. „Asi to nechápu,“ řekl.

„Asi ne. Šéf Úřadu pro pohřešované toho moc nenamluví. Jinak by ten úřad nezastával. Tohle je velmi mazaný a opatrný chlápek, který se zprvu úspěšně snaží ve vás vyvolat dojem, že je ouřadou ve středním věku, otrávený svou prací. Ale moje práce není hra v domino. Ruku v ruce s ní jde šizení. Všechno, co nějakému poldovi řeknu, bere s rezervou. A tomu poldíkovvi na tom moc nezáleží, co mu řeknu. Když si najmete člověka z mé branže, není to jako objednat si čističe oken, kterému ukážete osm oken a řeknete: ‚Tahle okna vyčistíte a jste hotov.‘ Vy nevíte, co musím prodělat, zařídit, obejít a zamlčet, abych daný úkol splnil. Dělán to po svém. Snažím se ze všech sil, abych ochránil vaše zájmy, a občas snad při tom poruším několik pravidel, ale poruším je ve vašem zájmu. V první řadě myslím na klienta, pokud to ovšem není darebák. Ale i pak mu ten svěřený úkol vrátím a držím jazyk za zuby. Konec konců jste mi neřekl, že nemám za kapitánem Gregorym chodit.“

‘ „To by bylo dost obtížné,“ řekl.

„Tak co jsem tady zkazil? Váš majordom Norris si podle všeho myslel, že když Geiger zemřel, je případ uzavřený. Já se na to dívám jinak. Způsob, jakým se na vás Geiger obrátil, mi nešel na rozum a nejde mi na rozum ani teď. Já nejsem Sherlock Holmes ani Philo Vance. Nedomnívám se, že když přezkoumám všechno, co už prohledala policie, najdu tam polámané psací pero a na tom celý případ postavím. Jestli si myslíte, že v branži soukromých šerloků najdete někoho, kdo si takhle vydělává na živobytí, pak toho o fízlech moc nevíte. Takového něco nepřehlédnou, jestliže přehlédnou vůbec něco. Neříkám, že často vůbec něco přehlédnou, když mají opravdu volnou ruku. A když se někdy něco takového stane, pak jde obvykle o neurčitá a pochybná individua Geigerova typu, která vám pošlou dlužní úpis a požádají vás, abyste vyrovnal dluh jako džentlmen. Takový pokoutník jako Geiger, člověk v zranitelném postavení, má u některých poldů přinejmenším jistou negativní ochranu. Proč to udělal? Protože potřeboval zjistit, jestli vás někdo vzal do kleští. Jestli tomu tak je, pak mu zaplatíte. Jestli tomu tak není, ponecháte dopis bez povšimnutí a počkáte si, co udělá on. Ale vás někdo vzal do kleští. Regan. Obával jste se, že není tím, kým se zdál být, že tu pobýval a choval se k vám mile jen tak dlouho, dokud nezjistil, jak to je s vaším bankovním kontem.“

Chystal se promluvit, ale přerušil jsem ho. „Ani tehdy vám ale nešlo o peníze. Dokonce ani o dcery. Ty jste už víceméně odepsal. Šlo o to, že jste příliš hrdý, než abyste někomu dělal kořena – a vy jste měl Regana doopravdy rád.“

Nastalo ticho. Pak řekl generál klidně: „Namluvíte toho setsakramentsky mnoho, Marlowe. Mám to chápat tak, že se pořád ještě pokoušíte tu záhadu rozlousknout?“

„Ne. Jdu od toho. Pozvali si mě na koberec. Ti hoši si myslí, že hraju moc tvrdě. Proto mě napadlo, že bych vám peníze měl vrátit – protože, pokud vím, jsem nedovedl případ do konce.“

Usmál se. „Kdepak, vy toho nenecháte,“ řekl. „Zaplatím vám dalších tisíc dolarů, když najdete Rustyho. Nemusí se vracet. Nemusím se ani dovědět, kde je. Muž má právo žít svým vlastním životem. Nevyčítám mu, že opustil mou dceru, ani to, že odešel tak náhle. Pocítil k tomu patrně najednou nutkání. Chci pouze vědět, že je s ním všechno v pořádku tam, kde je. Chci to slyšet přímo od něho, a kdyby náhodou potřeboval, peníze, chtěl bych mu je dát. Vyjádřil jsem se jasně?“

Řekl jsem: „Ano, pane generále.“

Chvilku mdle odpočíval na posteli se zavřenýma očima, tmavými víčky, sevřenými a bezkrevnými rty. Byl vyčerpaný. Byl už skoro u konce sil. Znova oči otevřel a pokusil se o úsměv.

„Počítám, že jsem sentimentální starý kozel,“ řekl. „Vůbec nejsem voják. Zamiloval jsem si toho chlapce. Připadalo mi, že má charakter. Jsem patrně příliš ješitný na svou znalost lidských povah. Najděte mi ho, Marlowe. Prosím vás, najděte ho.“

„Pokusím se,“ řekl jsem. „Teď byste si měl radši odpočinout. Namluvil jsem toho tolik, že vás z toho musí brnět hlava.“

Hbitě jsem se zvedl, přešel širokou místnost a zamířil ven. Než jsem otevřel dveře, generál opět zavřel oči. Jeho ruce bezvládně ležely na prostěradle. Vypadal mnohem mrtvější než většina nebožtíků.

Tiše jsem zavřel dveře, prošel horní halou a sestoupil po schodech dolů.

31. kapitola

Majordom se objevil s mým kloboukem. Nasadil jsem si jej a řekl jsem: „Co, si o něm myslíte?“

„Není tak slabý, jak vypadá, pane.“

„Kdyby byl, mohli by ho položit rovnou do hrobu. Co měl v sobě ten chlápek Regan, že to generála tak chytilo?“

Majordom se mi podíval přímo do očí, ale přesto s podivně bezvýraznou tváří. „Mládí, pane,“ řekl. „A bystrý vojenský zrak.“

„Jako vy,“ řekl jsem.

„Smím-li to říci, připomínal něčím vás, pane.“

„Díky. Jak se dnes vynacházejí dámy?“ Zdvořile pokrčil rameny.

„Přesně tak, jak jsem si myslel,“ řekl jsem a on mi otevřel dveře.

Stál jsem venku na schodu a hleděl na ty travnaté terasy, udržované stromy a květinové záhony, které se prostíraly až k vysokému drátěnému plotu na dolním konci zahrady. Když jsem sešel asi do poloviny cesty, uviděl jsem Carmen. Seděla na kamenné lavičce s hlavou v dlaních. Zdála se opuštěná a osamělá.

Sešel jsem po schodišti z červených cihel, které vedlo z jedné terasy na druhou. Byl jsem už od ní jen kousek, když mě uslyšela. Vyskočila a otočila se hbitě jako kočka. Měla na sobě světle modré dlouhé kalhoty, jako tehdy, když jsem ji viděl poprvé. Plavé vlasy jí volně splývaly jak medová vlna. Obličej byl bílý. Když na mne pohlédla, naskočily jí na tvářích rudé skvrny. Oči měla jako štěrbinu mezi žaluziemi.

„Nudíte se?“ řekl jsem.

Pomalou, skoro ostýchavě se usmála a pak rychle přikývla. Potom zašeptala: „Nezlobíte se na mě?“

„Myslel jsem, že vy se na mne zlobíte.“

Zvedla palec a zahihňala se. „Kdepak.“ Když se hihňala, přestala se mi líbit. Rozhlédl jsem se. Asi deset metrů odtud visel na stromě terč, v němž vězelo několik šípů. Na kamenné lavičce, kde seděla, ležely ještě další tři nebo čtyři šípy.

„Na to, že vy a vaše sestra máte peníze, se nezdá, že si užijete moc legrace,“ řekl jsem.

Podívala se na mne zpod dlouhých brv. Tohle byl pohled, který mě měl omráčit. Řekl jsem: „Baví vás to, strefovat se šípkami do terče?“

„Hm.“

„Na něco jsem si vzpomněl.“ Ohlédl jsem se k domu. Ustoupil jsem asi o metr, takže mne zakryl před zvědavými pohledy strom. Vytáhl jsem z kapsy revolver s perleťovou pažbou. „Přinesl jsem vám tu vaši bouchačku. Vyčistil jsem ji a nabil. Nechte si ode mne poradit – nestřílejte na lidi, dokud se nenaučíte střílet lip. Budete si to pamatovat?“

Tvář jí zbledla ještě víc a tenký palec klesl dolů. Podívala se nejdřív na mne a pak na revolver, který jsem držel v ruce. Dívala se fascinovaně. „Ano,“ řekla a přikývla. Pak pojednou: „Naučte mě střílet.“

„Cože?“

„Naučte mě střílet. To by se mi líbilo.“

„Tady? To je proti zákonu.“

Přistoupila až ke mně, vzala mi revolver z ruky a sevřela pažbu v dlani. Pak revolver hbitě, téměř

pokradmu, zastrčila do kalhot a rozhlédla se.

„Já vím kde,“ řekla tlumeně. „Tam dole u těch starých vrtů.“ Ukázala prstem dolů pod kopec. „Naučíte mě to?“

Zadíval jsem se do jejích přivřených modrých očí. Stejně tak jsem se mohl koukat na pár špuntů. „Dobře. Vraťte mi revolver, než se přesvědčím, jestli je to místo vhodné.“

Usmála se, vyplázla na mne jazyk a pak mi revolver s tajuplně čtveráckým výrazem vrátila, jako by mi dávala klíč od své ložnice. Vyšli jsme nahoru po schodech a obešli můj vůz. Zahrady vypadaly opuštěné. Sluneční světlo hrálo stejně málo jako úsměv vrchního. Vlezli jsme do vozu a po propadlé příjezdové cestě jsem vyjel z vrat.

„Kde je Vivian?“ zeptal jsem se.

„Ještě nevstala.“ Zahihňala se.

Sjížděl jsem po svahu tichými boháčskými ulicemi, omytými deštěm, a zahrnul jsem na východ k La Brea a potom k jihu. Asi za deset minut jsme byli na místě, které měla na mysli.

„Tamtudy.“ Vyklonila se z okna vozu a ukázala mi směr prstem.

Byla to úzká, špinavá silnice, o něco málo širší než vozová cesta, a vypadala jako spojka k nějaké farmě na úpatí kopce. Široká brána s pěti závorami byla dokořán, půlky vrat opřené o kůly, a vypadala, jako by ji celá léta nikdo nezavřel. Silnici vroubily vysoké eukalypty a byla zbrázděná hlubokými kolejiemi. Určitě tudy jely nákladáky. Teď byla silnice opuštěná, svítilo na ni slunce, ale zatím na ní nebyl prach. Ten liják přestal teprve nedávno. Jel jsem po vyjetých kolejích a šum městské dopravy podivně a rychle slábl, jako bychom vůbec nebyli ve městě, ale v nějaké vysněné krajině. Pojednou vykouklo nad větví stromu nehybné otočné rameno hranatého dřevěného jeřábu. Uviděl jsem staré zrezavělé ocelové lano, které přidržovalo rameno k půltuctu dalších strojů. Nepohnuly se už aspoň rok. Nafta se tu už netěžila. Stála tu hromada zrezavělých rour, výložník, který se na jednom konci bortil, půl tuctu prázdných barelů, naházených na hromadu. Zahnívajících voda smíchaná s naftou, jakou najdeme u starých naftových vrtů, hrála na slunci měňavými barvami.

„Z toho tady chtějí udělat park?“ zeptal jsem se.

Sklonila hlavu a rozzářeně na mne pohlédla.

„Je nejvyšší čas. Voda tak páchne, že by z toho pošlo stádo kozlů. Tohle místo jste měl na mysli?“

„Jo. Líbí se vám?“

„Překrásně.“ Zastavil jsem u výložníku. Vystoupili jsme z vozu. Naslouchal jsem. Dopravní ruch zazníval z dále jak slabý bzukot včel. Místo bylo opuštěné jako hřbitov. I po dešti se vysoké eukalypty zdály zaprášené. Vypadají zaprášené vždycky. Větev ulomená větrem spadla na kraj bažiny a ploché kožnaté listy se pohupovaly ve vodě.

Obešel jsem bažinu a nahlédl do stanice. Bylo tam nějaké staré železo, jinak nic, z čeho by se dalo soudit, že čerpadlo bylo ještě nedávno v provozu. Zvenčí bylo o zeď opřeno velké dřevěné kolo. Vypadalo to tu opravdu velmi vhodně.

Vrátil jsem se k vozu. Děvče u něho stálo a načechrало si na slunci vlasy. „Dej,“ řekla a napřáhla ke mně ruku.

Vytáhl jsem revolver a vložil jí ho do dlaně. Sehnul jsem se a zvedl ze země rezavou plechovku.

„A teď opatrně,“ řekl jsem. „V revolveru je pět ostrých. Půjdu a postavím tu plechovku do toho hranatého otvoru uprostřed velkého dřevěného kola. Vidíte ho?“ ukázal jsem prstem. Radostně přikývla. „Je to asi deset metrů. Nestřílejte dřív, dokud se k vám nevrátím. Jasně?“

„Jasně,“ zahihňala se.

Vrátil jsem se kolem bažiny a do dutého středu velkého kola jsem postavil plechovku. Byl to nádherný terč. Když se netrefí do plechovky, což bylo více než jisté, zasáhne kolo. Drobná střela se tam rozplácne. Patrně ale netrefí ani to kolo.

Obešel jsem bažinu a šel zpátky ke Carmen. Když jsem byl od ní asi tři metry, na okraji bažiny, vycenila na mne všechny své ostré zoubky, napřáhla revolver a začala syčet.

Zůstal jsem nehnutě stát. Za zády mi páchla stojatá voda močálu.

„Zůstaň stát, ty parchante,“ řekla.

Revolver mi mířil na prsa. Zdálo se, že má pevnou ruku. Sykot byl stále hlasitější, její tvář zase začala vypadat jako ohlazená kost. Zestárla, bylo v ní něco zkaženého, zvířecího. Nebyla to tvář příjemného zvířete.

Zasmál jsem se na ni. Vykročil jsem k ní. Viděl jsem, jak její prstíky sevřely spoušť a jak jejich konečky zbělely. Byl jsem od ní asi půldruhého metru, když začala střílet.

Revolver vydal ostrý třesk bez exploze, slabé suché třesnutí na slunci. Neviděl jsem žádný kouř. Znovu jsem zůstal stát a zazubil se na ni.

Vypálila dvakrát, velmi rychle za sebou. Nemyslím, že by některá z těch dvou ran šla mimo. V revolveru bylo pět nábojů. Vypálila čtyři. Vrhla jsem se po ní.

Nechtěl jsem tu poslední ránu dostat do tváře, a proto jsem se k ní natočil bokem. Vypálila na mne velmi pečlivě a docela bez rozpaků. Myslím, že jsem slabounce ucítil žhavý dech střelného prachu.

Narovnal jsem se: „Panečku, vy jste ale čínaná holčička,“ řekl jsem.

Ruka, v níž držela prázdný revolver, se prudce roztřásla. Revolver z ní vypadl. Ústa se rozechvěla. Celá tvář se jí rozklížila. Natočila hlavu, u levého ucha jí zacukalo a na rtech se objevila pěna. Kňouravě vydechovala. Zavravorala.

Zachytil jsem ji, když padala. Byla už v bezvědomí. Oběma rukama jsem jí rozpáčil zuby a vecpal mezi ně složený kapesník. Musel jsem na to vynaložit veškerou sílu. Zvedl jsem ji a dopravil do vozu, pak jsem se vrátil pro revolver a strčil si ho do kapsy. Usedl jsem za volant, zacouval s vozem a vracel se po cestě, kterou jsme přijeli, hlubokými kolejami do kopce a k domu.

Carmen nehybně ležela zkroucená v koutě vozu. Byl jsem v půli příjezdové cesty k domu, když se pohnula. Její oči se náhle široce a vyjeveně otevřely. Posadila se.

„Co se to stalo?“ zasípala.

„Nic. Proč?“

„Ale ano, stalo se,“ zahihňala se. „Počurala jsem se.“

„To se lidem, jako jste vy, stává,“ řekl jsem. Najednou se na mne pátravě a otráveně podívala a dala se do breku.

32. kapitola

Služebná s mírnými očima a s koňskou tváří mě uvedla do dlouhého šedobílého salónu v prvním poschodí. Závěsy slonovinové barvy výstředně splývaly na podlahu a na bílý koberec, natažený od zdi ke zdi. Budoár filmové hvězdy, místo okouzující a svůdné, umělé jak dřevěná noha.

V této chvíli tam bylo prázdno. Dveře se za mnou zavřely neprirozeně tiše, jako dveře v nemocnici. U dlouhého křesla s podnožkou stál snídací stolek. Stříbrné přebory se třpytily.

V kávových šálcích byl popel z cigaret. Sedl jsem si a čekal. Zdálo se mi, že trvalo dlouho, než se dveře znovu otevřely a Vivian vešla. Měla na sobě ústřicově bílé domácí pyžama, lemované bílou kožešinou a střižené tak splývavě, jako krajka mořské pěny na pláži nějakého exkluzivního ostrůvku.

Prošla kolem mne dlouhými vláčnými kroky a usedla na roh křesla. Mezi rty, v koutku úst, držela cigaretu. Dnes měla nehty nalakované červeně jako měď odshora až dolů, bez měsíčků.

„Tak vy jste konec konců přece jen surovec,“ řekla klidně a upřeně na mne zírala. „Úplně bezcitný surovec. Včera v noci jste zabil člověka. Nezáleží na tom, jak to vím. Slyšela jsem to. A teď musíte přijít sem a vystrašit mou sestřičku tak, že dostala záchvat.“

Neřekl jsem ani slovo. Znervózňela. Přesedla si na čalouněné křeslo a opřela hlavu o bílý polštářek na zadním opěradle. Vyfoukla bleďošedý dým do výšky a dívala se, jak se vznáší ke

stropu a jak dolů klesají drobné cáry, které byly na chvíli znatelné, než se rozplynuly. Pak pomalu sklopila oči a dívala se na mne chladným a tvrdým pohledem.

„Já vám nerozumím,“ řekla. „Jsem náramně vděčná, že si předevedím v noci aspoň někdo z nás zachoval chladnou hlavu. Je dost zlé, že mám ve své minulosti pašeráka alkoholu. Proč probiha něco neřeknete?“

„Jak se jí vede?“

„Ach, s tou je to myslím v pořádku. Tvrdě spí. Vždycky usne. Co jste jí udělal?“

„Vůbec nic. Když jsem odcházel po návštěvě u vašeho otce z domu, byla v zahradě. Strefovala se šipkami do terče na stromě. Šel jsem za ní, abych s ní promluvil, poněvadž jsem měl jednu věc, která jí patřila. Dámský revolver, který jí kdysi daroval Owen Taylor. Vzala si ho tehdy večer do Brodyho bytu, ten večer, kdy byl Brody zabit. Musel jsem jí ho zabavit. Nezmínil jsem se o tom, takže jste to snad nevěděla.“

Černé oči Sternwoodovic rodiny se rozšířily a zůstaly prázdné. Teď byla na řadě ona, aby nic neříkala.

„Potěšilo ji, že tu hračičku dostala zpátky, a chtěla, abych ji z toho naučil střílet. Chtěla mi také ukázat ty staré naftové vrty pod kopcem, kde vaše rodina získala část svého jmění. Zajeli jsme tam a z těch míst člověku naskakovala husí kůže – z těch hromad zrezavělého železa, trouchnivého dřeva, mlčelivých těžních věží a olejovitých bažin, plných špinavé pěny. Možná že ji to rozrušilo. Myslím, že jste tam dole už taky byla. Vypadá to přízračně.“

„Ano, máte pravdu,“ řekla tiše, téměř neslyšně.

„Tak jsme tam zašli a já jsem postavil do středu toho velkého dřevěného kola plechovku, aby si do ní střelila. A ona sebou sekla. Zdálo se mi, že to je mírný epileptický záchvat.“

„Ano.“ Týž slabý hlas. „Občas je má. To je všechno, o čem jste si se mnou přál mluvit?“

„Počítám, že mi pořád ještě nepovíte, čím vás k sobě poutá Eddie Mars.“

„Vůbec ničím. A tahle otázka už mě začíná unavovat,“ řekla chladně.

„Znáte chlapa jménem Canino?“

Zamyšleně svraštila jemné černé obočí. „Matně. Trochu se na to jméno pamatuju.“

„Pistolník Eddieho Marse. Ostrý hombre, říkali o něm. Počítám, že opravdu byl ostrý. Kdyby mi při tom jedna dáma kapánek nepomohla, byl bych teď tam, kde je on – v márnici.“

„Zdá se, že dámy –“, zarazila se a zbledla. „O tomhle nedokážu žertovat,“ řekla prostě.

„Já nežertuju, a jestli se zdá, že mluvím kolem dokola, tak se to jen zdá. To všechno spolu souvisí – všechno. Geiger a ty jeho mazané vyděračské pokusy, Brody s těmi fotkami, Eddie Mars se svými ruletovými hracími stoly, Canino a ta dívka, s kterou Rusty Regan neuprchl. To všechno spolu souvisí.“

„Obávám se, že nemám tušení, o čem mluvíte.“

„Dejme tomu, že byste to věděla – pak by to znělo nějak takhle. Geiger přimáčkl ke zdi vaši sestru, což není nijak zvlášť obtížné, a vymámil z ní nějaké dlužní úpisy, jimiž se elegantně pokusil vydírat vašeho otce. Eddie Mars stál za Geigerem, kryl ho a používal jako náhončího. Váš otec však místo aby zaplatil, poslal si pro mě a to dokazovalo, že se ničeho nepolekal. Tohle potřeboval Eddie Mars vědět. Drží vás něčím v kleštích a potřeboval se přesvědčit, jestli toho může použít i proti generálovi. Kdyby mu to vyšlo, mohl rychle shrábnout peníze. Když ne, musí vyčkat, než dostane svůj podíl na rodinném majetku, a zatím se spokojí s hotovými penězi, které prohrajete u jeho ruletových stolů. Geigera zabil Owen Taylor, který byl zamilovaný do té vaší potrhlé sestřičky a kterému se znelíbily kšefty, k nimž ji Geiger zneužíval. Eddieho tohle vůbec nezajímalo. On hrál vyšší hru, o které neměl ponětí Geiger, ani Brody, ani kdo jiný kromě vás a Eddieho a ostrého chlápka jménem Canino. Váš manžel zmizel a Eddie, který věděl, že kdekdo ví neshodách mezi ním a Reganem, skryl svou ženu v okolí Realita a postavil tam Canina jako hlídku tak, aby všechno vypadalo, jako by utekla s Reganem. Ba dokonce dopravili Reganův vůz do garáže domu, kde bydlela Mona Marsová. Všechno to zní trochu pošetile, když o tom uvažujeme jako o pokusu odvrátit pozornost od toho, že Eddie vašeho manžela zabil nebo dal zabít. Ve skutečnosti to ale

pošetilé není. Eddie měl ještě jiný motiv. Hrál o milión dolarů nebo o nějakou takovou sumičku. Věděl, kam se poděl Regan, a nechtěl, aby na to přišla policie. Chtěl, aby měla pro Reganovo zmizení uspokojivé vysvětlení. Nenudím vás?“

„Unavujete mě,“ řekla mrtvým, vyčerpaným hlasem. „Pekelně mě unavujete!“

„Promiňte. Nemámím čas tím, abych vypadal chytře. Váš otec mi dnes ráno nabídl tisíc dolarů za to, když najdu Regana. Znamená to pro mě spoustu peněz, ale já ten úkol splnit nemohu.“

Náhle otevřela ústa. Sípavě a namáhavě oddechovala. „Dejte mi cigaretu,“ řekla nezřetelně. „Proč nemůžete?“ Na hrdle jí naběhla žíla a v ní pulsovala krev.

Podal jsem jí cigaretu, rozškrtl sirku a přidržel jí plamínek. Vtáhla kouř do plic, zvolna jej vydechovala, a pak jako by na cigaretu mezi prsty zapomněla. Vůbec už z ní nepotáhla.

„Inu, Úřad pro pátrání po pohřešovaných ho nemůže najít,“ řekl jsem. „Není to nic snadného. A co nedokážou oni, já sám dokážu stěží.“

„Ach.“ V jejím hlase zazněl stín úlevy.

„To je jeden důvod. Lidé z Úřadu pro pátrání po pohřešovaných si myslí, že Regan prostě zmizel schválně, stáhl za sebou oponu, jak tomu říkají. Nemyslí si, že ho Eddie Mars oddělal.“

„Kdo říkal, že ho někdo oddělal?“

„Hned k tomu dojdeme,“ řekl jsem.

Na okamžik jako by se jí tvář rozklížila a stala se pouhou směsicí neforemných a nezvládnutých rysů – její ústa vypadala jako předehra k výkřiku. Ale jenom na okamžik. Sternwoodovic krev musela stačit na víc než jen na to, aby ztratila sebevládu.

Zvedl jsem se, vzal jsem jí z prstů hořící cigaretu a udusil ji v popelníku. Pak jsem vytáhl z kapsy Carmenin malý revolver a položil jej s přehnanou pečlivostí na její bílé, saténové koleno. Tam jsem jej vybalancoval a poodstoupil s hlavou na stranu jako aranžér výkladní skříně, který si prohlíží, jak poopravit šál na krku figuríny.

Znova jsem si sedl. Nepohnula se. Její oči se skláněly milimetr po milimetru, až se podívala na revolver.

„Je neškodný,“ řekl jsem. „Všech pět komor je prázdných. Vystřílela všechny náboje. Po mně.“

Žíla na hrdle se jí prudce rozbušila. Pokoušela se něco říct, ale nevydala ani hlásek. Polkla naprázdno.

„Ze vzdálenosti jednoho nebo půldruhého metru,“ řekl jsem. „Je to nezbednice, co? Škoda, že jsem ten revolver nabil slepými patronami.“ Zlomyslně jsem se zazubil. „Tušil jsem, co asi provede, jestli jí k tomu poskytnu příležitost.“

Přivolala svůj hlas odkudsi z dálky. „Jste hrozný chlap,“ řekla. „Hrozný.“

„Jo. Vy jste ta velká sestra. Jaké opatření hodláte provést?“

„Nemůžete z toho dokázat ani slovo.“

„Co mám dokázat?“

„Že po vás střílela. Říkal jste, že jste s ní byl tam dole u opuštěných naftových studní sám. Nemůžete dokázat ani slovo z toho, co jste řekl.“

„Ach tohle,“ řekl jsem. „Ani jsem nemyslel, že bych se o to pokusil. Myslel jsem na příležitost – když v tom revolveru byly ostré náboje.“

Její oči byly jezírka temnoty, mnohem prázdnější než temnota.

„Mám na mysli ten den, kdy zmizel Regan,“ řekl jsem. „V podvečer. Kdy ji odvedl tam dolů k těm starým naftovým těžním věžím, aby ji naučil střílet, a kdy tam někde postavil plechovku, a řekl jí, aby po ní střílela, a kdy stál někde blízko ní, když to udělala. Ona ovšem nestřílela po plechovce. Obrátila revolver proti němu, přesně tak, jak se dnes ze stejného důvodu pokoušela zastřelit mě.“

Vivian sebou pohnula a revolver jí sklouzl s kolena a padl na podlahu. Byl to jeden z nejhlasitějších zvuků, které jsem kdy slyšel. Její oči mířily na mou tvář. Hlas jí zřetelně podkreslovala bolest. „Carmen... můj bože, Carmen! ... Proč to udělala?“

„Musím vám opravdu vysvětlovat, proč po mně střílela?“

„Ano.“ Z pohledu jí dosud nevymizela hrůza. „Budete bohužel muset.“

„Když jsem se předevčírem v noci vrátil domů, byla v mém bytě. Přemluvila správce, aby ji pustil dovnitř – že tam na mě má počkat. Ležela v mé posteli nahá. Vyhodil jsem ji bez velkých okolků. Počítám, že s ní Regan kdysi udělal podobný krátký proces. A to si Carmen nenechá líbit.“

Vtáhla rty a učinila vlašný pokus si je olíznout. Na krátký okamžik vypadala jako ustrašené dítě. Rysy jí ostřeji vystoupily, zvedla pomalu ruku, jako by visela na drátkách, a její prsty se zvolna a strnule sevřely na bílé kožešině lemující límec. Přitáhla si kožešinu těsněji ke krku. Pak jen tak seděla a upřeně na mne zírala.

„Peníze,“ řekla chraptivě. „Myslím, že chcete peníze.“

„Kolik?“ zdržel jsem se, abych to neřekl posměšně.

„Patnáct tisíc dolarů.“

Přikývl jsem. „To by asi tak odpovídalo. To by tak byl přiměřený honorář. Tolik asi měl v kapse, když ho zastřelila. To asi dostal pan Canino za to, že odklidil mrtvolu, když jste se obrátila na Eddieho Marse o pomoc. Ale to jsou jen drobty ve srovnání s tím, co Eddie doufá, že shrábne v blízké budoucnosti, vidíte?“

„Vy hajzle!“ řekla.

„Chm. Já jsem pálenej chlápek. Jsem bez citu a mám hroší kůži. Dělán si laskominy jenom na peníze. Jsem tak lakotný, že za těch pětadvacet dolarů denně a výdaje, hlavně za benzín a whisky, si myslím sám za sebe, aspoň tolik, kolik je třeba. Dávám všanc celou svou budoucnost, vystavuju se nenávisti poldíků, Eddieho Marse a jeho kámošů, vyhýbám se střelám, slíznu rány zabijákem a odpovídám, pěkně vám děkuju, jestli budete mít ještě nějaké svízele, doufám, že na mne nezapomenete, pro jistotu vám nechám svou navštívenku, kdyby se něco zběhlo. Tohle všechno dělám za dvacet pět dolarů denně – a snad taky trochu proto, abych uchránil od pokoření ten zbytek hrdsti, která ještě zůstala tomu zlomenému a nemocnému starci v krvi, protože se domnívá, že jeho krev není otrávená, a třebaže ty jeho dvě holky jsou trochu divoké tak jako dnes hromada hodných dívek – nejsou ani zvrácené, ani vražedkyně. A proto jsem hajzl. Dobře. Na tom nezáleží. Nazvali mě tak už lidé všech velikostí a tvarů, včetně vaší sestřičky. Řekla mi ještě něco horšího, protože jsem se s ní nevyspal. Od vašeho otce jsem dostal pět set dolarů, o které jsem nežádal, ale má na to, aby mi je dal. Můžu dostat dalších tisíc dolarů, když najdu Rustyho Regana, jestli se mi ho ovšem najít podaří. Vy mi teď nabízíte patnáct táců. Stává se ze mě velké eso. Za patnáct táců bych mohl mít dům, nový vůz a čtyři nové obleky. Mohl bych i odjet na dovolenou bez obav, že přijdu o nějaký případ. To je prima. Zač mi ty peníze nabízíte. Mám zůstat tím hajzlem, nebo se ze mě má stát džentlmen jako ten ožrala, co předminulou noc upadl v tom svém voze do bezvědomí?“ Mlčela jako kamenná žena.

„Dobrá,“ pokračoval jsem loudavě. „Odvezete ji pryč? Někam, kde si dovedou poradit s takovým typem, jako je ona, kde ji nepustí k revolverům a nožům a lihovinám? Sakra, vždyť by se možná dala vyléčit, kdopak ví? Takové případy se už staly.“

Zvedla se a pomalu šla k oknům. Závěsy slonovinové barvy jí splývaly v těžkých záhybech k nohám. Stála mezi nimi a dívala se ven k těm tichým, temným úpatím. Stála bez hnutí, jako by se slévala v jedno se závěsy. Ruce jí visely volně podél boků. Naprosto nehybné ruce. Obrátila se a prošla pokojem kolem mne, jako by mě neviděla. Když stála za mnou, prudce vdechla a promluvila.

„Leží v bažině,“ řekla. „Vypadá strašně, už je v rozkladu. Udělala jsem to já. Udělala jsem přesně to, co jste říkal. Zašla jsem za Eddiem Marsem. Vrátila se domů a vyprávěla mi to, úplně jako dítě. Není normální. Věděla jsem, že policie by z ní všechno vytáhla. Zanedlouho by se tím dokonce začala chlubit. A kdyby se o tom dověděl táta, hned by je přivolal a celý ten příběh by jim prozradil. A tu noc by asi umřel. Nejde o to, že by umřel – ale o to, co by si myslel před smrtí. Rusty nebyl špatný chlap. Já jsem ho ráda neměla. Ale myslím, že byl dost charakter. Pro mě prostě nic neznamenal, ani živý, ani mrtvý, ve srovnání s tím, jak mi šlo o to, aby se to nedověděl táta.“

„Tak jste ji nechala běhat na svobodě,“ řekl jsem, „aby se zapletla do dalších malérů.“

„Hrála jsem o čas. Prostě jenom o čas. Ovšem, zvolila jsem si špatnou metodu. Myslela jsem si, že by na to třeba mohla sama zapomenout. Slyšela jsem, že nemocní zapomínají, co se stalo při

záchvatu. Snad na to zapoměla. Věděla jsem, že mě Eddie Mars vysaje do poslední kapky krve, ale to mi bylo jedno. Potřebovala jsem pomoc, a tu jsem mohla získat jen od někoho takového, jako je on... Byly doby, kdy jsem tomu stěží sama věřila. A jindy jsem se potřebovala rychle opít – ráno nebo večer. Šíleně rychle se opít.“

„Odvezete ji pryč,“ řekl jsem. „A to uděláte taky šíleně rychle.“

Stále ještě ke mně byla otočená zády. Řekla tlumeně. „A co vy? “

„Nic Odcházím. Dávám vám tři dny času. Když budete do té doby pryč – je to v pořádku. Když nebudete, všechno to praskne. A nemyslete si, že to neříkám vážně.“

Zprudka se otočila. „Nevím, co vám mám říct. Nevím, jak začít.“

„Hm. Vypadněte odtud a postarejte se, aby ji ani na minutu nespustili z očí. Slibujete?“

„Slibuju. Eddie –“

„Na Eddieho zapomeňte. Navštívím ho, až si trochu odpočinu. Já už to s Eddiem vyřídím.“

„Pokusí se vás zabít.“

„Určitě,“ řekl jsem. „Nejlepšímu hrdlořezovi, kterého měl, se to nepovedlo. Klidně riskuju ty další. Ví o tom Norris?“

„Ten to nikdy neprozradí.“

„Myslel jsem si, že to ví.“

Odešel jsem rychle. Prošel jsem pokojem, vyšel ven a po kachlíkovaném schodišti sestoupil do předního vestibulu. Když jsem vycházel, nikoho jsem nepotkal. Klobouk jsem si tentokrát vzal sám. Světlé zahrady venku vypadaly, jako by tam strašilo, jako by mě pozorovala drobná divoká očka skrytá za keři, jako by i samo světlo slunečních paprsků v sobě skrývalo něco tajemného. Vlezl jsem do vozu a sjížděl s kopce.

Co záleží na tom, kde člověk leží, když je po smrti? V kalné bažině nebo v mramorové kryptě na vrcholku vysokého kopce? Jsi mrtev, spíš hlubokým spánkem a takové věci ti nevtají hlavou. Nafta a voda ti jsou stejně lhostejné jako vítr a vzduch. Spíš prostě tím hlubokým spánkem a už ti nezáleží na tom, jak hanebně jsi sešel ze světa nebo kde jsi padl. Podílel jsem se teď na té hanebnosti. Mnohem víc než kdysi Rusty Regan. Ale ten stařec se na tom podílet nemusí. Může si klidně ležet v posteli s nebesy a čekat s bezkrevnými rukama složenýma na pokrývce. Srdce mu trhaně, nepravidelně šeptá. Myšlenky má šedivé jako popel. A zakrátko také on bude spát tím hlubokým spánkem stejně jako Rusty Regan.

Cestou do města jsem se zastavil v nálevně a vypil pár dvojitých skotských. O moc lip jsem se po nich necítil. Jen ve mně vyvolaly vzpomínky na Stříbrnou paruku, a tu jsem už nikdy nespátřil.